சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்

ஞா. தேவநேயன்

27 APR 1949
MADRAS

ருநெல்வே... னிந்திய சைவ சித்தாந்த நூற்பதிப்புக்கழகம், லிமிடெட்,

கழக வெளியீடு :—௪௮௪.

சொல்லாராய்ச்சிக் - - - - - கட்டுரைகள்

சேலம் நகராண்மைக் கல்லூரித் தமிழ்த்துறைத் தலைவர்

பண்டித புலவ ஞா. தேவநேயனார், B. O. L.

எழுதியது

11016

திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய

சைவசித்தாந்த நூற்பதிப்புக் கழகம் லிமிடெட்,

திருநெல்வேலி.......................சென்னை. 1.

முதற் பதிப்பு: பிப்ரவரி 1949

P31,3.
N49

[*All Rights Reserved*]

Published by
THE SOUTH INDIA SAIVA SIDDHANTA WORKS
PUBLISHING SOCIETY, TINNEVELLY, LTD.,
THIRUNELVELI & MADRAS.

TAMIL NADU ARCHIVES LIBRARY
No. 110176
EGMORE, MADRAS

அப்பர் அச்சகம், சென்னை 1.

அறிவிப்பு

இந்நூலை என் அம்மானாரிடமிருந்து யான் விலைக்கு வாங்கிக்கொண்டமையால், இதன் பதிப்புரிமை எனதாகும்.

சேலம்,
29-12-'49.

சுந்தரராசு என்னும்
அழகரசன்.

முகவுரை

ஒரு மொழிக்குட்பட்ட சொற்களை ஆராயும் சொல்லாராய்ச்சியும், பல மொழிகளை ஒப்புநோக்கும் மொழியாராய்ச்சியும், மேனாட்டாரிடமிருந்து அண்மையில் நாம் அறிந்தவை.

"இயற்சொல் திரிசொல் திசைச்சொல் வடசொலென்
றனைத்தே செய்யுள் ஈட்டச் சொல்லே"

என்று தொல்காப்பியர் காலத்திலேயே சொல்லாராய்ச்சியும் மொழியாராய்ச்சியும் ஓரளவு தமிழ்நாட்டிலிருந்ததேனும், விரிவான முறையிலும் நெறிப்பட்ட வகையிலும் சொன்னூலும் (Etymology), மொழிநூலும் (Philology) நாம் பெற்றது மேலையரிடமிருந்தே.

சொன்னூலும் அதை யடிப்படையாகக் கொண்ட மொழிநூலும், மாந்தனூல் (Anthropology), உளநூல் (Psychology), வரலாற்று நூல், (History) ஆகிய மூன்றிற்கும் உறுதுணை செய்தலின், பண்பட்ட மக்கள் யாவரும் அவற்றைக் கற்றல்வேண்டும்.

எல்லா மொழிகளும் இயற்கையாய் எழுந்தவை யென்றும், கடவுளைப்போல் தொடக்க மற்றவையென்றும், ஒன்றோடொன்று தொடர்பற்றவையென்றும், சில மொழிகள் தேவ மொழியென்றும், தேவ மொழியில் வழிபாட்டை நடத்துவது கடவுட் குகந்ததென்றும், தமிழ் வடமொழியினின்று வந்தது அல்லது அதனால் வளம்பெற்றது என்றும், பல பேதைமைக் கருத்துக்கள் பல தமிழர் உள்ளத்தில் வேரூன்றியிருப்பதால், அவற்றைப் பெயர்த்து அவர்களை மொழி நூற் கல்விக்குப் பண்படுத்தும் வண்ணம், இச்சொல்லாராய்ச்சி நூல் வெளிவருகின்றது.

இந்நூலிலுள்ள கட்டுரைகள், ஆங்கிலத்தில் திரேஞ்சுக் கண்காணியார் (Trench) எழுதியுள்ள சொற்படிப்பு (On the study of Words) என்னும் கட்டுரைத் தொகுதியின் போக்கைத் தழுவி எழுதப் பெற்றவை.

என்னைப் பல்லாற்றானும் ஊக்கி, இந்நூல் விரைந்து இயல்வதற்குக் காரணமாயிருந்த சேலம் நகராண்மைக் கல்லூரித் தலைவர் **திரு. அ. இராமசாமிக் கவுண்டர் M. A., L. T.,** அவர்கட்கு யான் என்றும் கடப்பாடுடையேன்.

"குணநாடிக் குற்றமும் நாடி யவற்றுள்
மிகைநாடி மிக்க கொளல்"

சேலம்,
29—12—'48

ஞா. தே.

உள்ளடக்கம்

		பக்கம்
	முகவுரை ...	ரு
1.	அணியியற் சொற்கள் ...	1
2.	வரலாற்றுச் சொற்கள் ...	15
3.	மெய்ப்பொருட் சொற்கள் ...	29
4.	ஒருபொருட் பல சொற்கள் ...	36
5.	தமிழ்ச்சொல் வளம் ...	62
6.	பலபொருளொரு சொற்கள் ...	74
7.	வழக்கற்ற சொற்கள் ...	77
8.	பொருள்திரி சொற்கள் ...	88
9.	ஒழுக்கவியற் சொற்கள் ...	100
10.	சொற்குடும்பமும் குலமும் ...	111

பிழையும் திருத்தமும்

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
1	27	யாப்புறவில்லை	யாப்புரவில்லை
9	17	பிள்ளைக்காகத்	பிள்ளைகளைத்
,,	31	ramed	named
15	9	பாண்டியன்	பாண்டியர்
18	33	on	or
26	7	கொண்டு	கொண்டுவந்து
,,	10	படுவர்	பட்டனர்
32	10	சிலர்குறிக்கும்	சிலர்
,,	11	நீக்கமும்	அதன்நீக்கமும்
41		42-ம் பக்கம் அடிக் குறிப்பை	41-ம் பக்கத்திற் சேர்க்க
45	10	குழா	குழாம்
49	12-15	ஏல்லை... மணியடித்தது	நீக்குக
55	15	நடிப்பால்	சொல்லால்
,,	22	மறைவான	இழுக்கமான
56	9	வினைப்பொருத்	உளப்பொருத்
,,	13	பொருத்தம்...வதை	நீக்குக
59	10	ஒழுக்கம்	ஒழுக்க
65	26	நெல்	நெல் ; கச்சல் வாழைப்பிஞ்சு,
66	21	சுருங்கிய	நுனியில் சுருங்கிய
79	4	தன்மையன்று	குறையன்று
,,	22	மேலா	மேலாவு
87	18	மூழ்ச்சிக்கும்	சூழ்ச்சிக்கும்
89	15	உயர்வு	உயர்பு
94	8	ஏல	ஏழ-ஏடன் =தோழன், ஏடி—தோழி ஏடன்

குறுக்க விளக்கம்

எ-டு.	எடுத்துக்காட்டு
கலி.	கலித்தொகை
குறுந்.	குறுந்தொகை
சிலப்.	சிலப்பதிகாரம்
செய்.	செய்யுளியல்
புறம்.	புறநானூறு

ஓம்

சொல்லாராய்ச்சிக் கட்டுரைகள்

1. அணியியற் சொற்கள்

"பல்வகைத் தாதுவின் உயிர்க்குடல் போற்பல
சொல்லாற் பொருட்கிட னாக வுணர்வினின்
வல்லோர் அணிபெறச் செய்வன செய்யுள்"

(நன்னூல். உகூஅ)

என்று பவணந்தி முனிவர் கூறினாரேனும், அணி செய்யுட்கே சிறப்பாகவுரியது என்பது அவர் கருத்தன்று. சில உடம்புகளில் இயற்கையாய் அழகு அமைந்து கிடப்பதுபோல, வல்லோர் செய்யுட்களிலும் இயல்பாக அணி அமைந்திருக்கும் என்பதே அவர் கருத்தாகும். அஃதாயின், அல்லோர் செய்யுளில் அணி இயல்பாய் அமைந்திராது என்பதும் பெறப்படும். இனி, வல்லோர் செய்யுளில் மட்டுமன்றி, அவர் உரைநடையிலும் அணி அமைந்திருப்பது இயல்பே. ஆகவே, அணியானது செய்யுள் உரைநடை ஆகிய இரண்டற்கும் பொதுவாம்.

பொருளை விளக்குவதும் அழகுபடுத்துவதுமே அணியின் நோக்கமாதலானும், செய்யுளிற் போன்றே உரைநடையிலும் அழகிய கருத்துக்கள் அமையுமாதலானும், கருத்தின் அழகே அணியாதலானும், உரைநடைக்கும் அணி உரித்தென்னும் கூற்றில் யாதொரு வியப்புமின்று. இதனாலேயே, தொல்காப்பியத்தில் செய்யுளியற்கு முன்னர், அணியியற்பாற்பட்ட உவமவியல் கூறப்பட்டதென்க.

ஒரு கருத்தைத் தெரிவிக்க ஒரு சொற்றொடரே வேண்டுமென்னும் யாப்புறவில்லை. ஒரு சொல்லானும்

ஒரு கருத்தைத் தெரிவிக்கலாம். ஆகவே, தனிச்சொற்களினும் அணி அமைதற்கிடனுண்டு.

அணிகட்கெல்லாம் தாயானதும் தலைமையானதும் உவமையேயாதலானும், தொல்காப்பியத்துள்ளும் அஃதொன்றே கூறப்படுதலானும், இக்கட்டுரையில் பெரும்பாலும் உவமையணிச் சொற்களே, அவற்றுள்ளும் கவனிக்கத்தக்க ஒரு சிலவே, கூறப்படும்.

உயர்திணைப் பொருளுக்கு அஃறிணையுவமம்
பெண்ணியல்:

ஆடவன் பெண்டு ஆகிய இருபாலாருள் பெண்டு மிக மெல்லியளாதலின், **கொடி** எனப்படுவாள். இதனாலேயே, குறிஞ்சிநிலப் பெண்டிற்குக் **கொடிச்சி** என்று பெயர்.

" சுற்றார் வல்விற் சூடுறு செம்பொற் கழலாற்குக்
குற்றேல் செய்தும் காளையும் யானும் **கோடியாளை**
மற்சேர் தோளான் தன்மரு மானுக் கருள்செய்யப்
பெற்றேன் என்னப் பேசினன் வாசங்கமழ் தாரான் "

(சீவகசிந்தாமணி - ௯0௫௭)

என்னுஞ் செய்யுளிற் குணமாலையென்பவளைக் **கொடியாள்** என்றார் **திருத்தக்கதேவரும்**.

இனி, பெண்ணைக் கொடியென உவமையாகுபெயராற் குறிப்பதுமட்டுமன்றி, **பெண்கொடி** என உருவக வாய்பாட்டாற் கூறுவதுமுண்டு.

புல் பூண்டு செடி கொடி மரம் என்னும் ஐவகை நிலைத்திணை (தாவர) உயிர்களுள், பெரும்பாலும் மெல்லியதும் விரைந்து வளர்வதும் ஒரு கொள்கொம்பைப் பற்றிப் படர்வதும் கொடியே. பெண்ணைக் கொடியென்று சொன்னவளவிலேயே, அவள் ஆடவனினும் மெல்லியள் என்றும், அவனினும் விரைந்து வளர்பவளென்றும், ஒரு கொழுநனைத் துணைக்கொண்டே வாழ்பவளென்றும், மூன்று பெண்பாற் குணங்கள் குறிப்பா யறியக்கிடக்கின்றன.

கொள்கொம்பு, கொள்நன் என்ற இரு பெயர்களும், கொள் என்னும் சொல்லையே முதனிலையாகக் கொண்டிருப்பதும், முறையே, கொழுகொம்பு கொழுநன் என மருவித்திரிவதும், கவனிக்கத்தக்கன. கொள்கொம்பு என்பதில் கொள்ளுதல் தொழில் கொடியினதாகவும், கொள்நன் என்பதில் அத்தொழில் கணவனதாகவும் கொள்ளப்படும்.

மக்கள் உறவும் தொடர்ச்சியும் :

மக்கள் தங்களைப் பயிருக்கு அல்லது மரத்திற்கு ஒப்பாகக் கருதிக்கொள்வது வழக்கம். கடவுட் காப்பைக் கருதி, "மரத்தை நட்டவன் தண்ணீர் விடமாட்டானா?" என்று கூறுவதும், மணமக்களை, 'ஆயிரங்காலத்துப் பயிர்' என்றழைப்பதும் உலக வழக்கு.

மகனைக் **கொம்பன்** என்றும், மகளைக் **கொம்பு** என்றும், இருவரையும் பொதுப்படக் **குலக்கொழுந்து** என்றும் கூறுவது வழக்கம். பெற்றோர் மரம்போல்வராயின், பிள்ளைகள் கிளைகளும் கொழுந்தும்போல்வர். ஒரு மரத்தின் அடியில் முளைக்கும் முளையைப்போன்று மகனிருத்தலின், அவனுக்குக் **கான்முளை** என்றும் பெயர்.

பல குடும்பங்கள் சேர்ந்த ஒரு குடியை ஒரு மரமாகக் கொள்ளின், அக்குடும்பங்கள் அதன் கிளைகளைப் போன்றிருத்தலால், இனத்திற்குக் **கிளை** யென்றும், இனத்தார்க்குக் **கிளைஞர்** என்றும் பெயர்.

பல தலைமுறையாகத் தொடர்ந்துவரும் குலத்தொடர்ச்சி கொடியும் மரமும்போல நீண்டும் தொடர்ந்துமிருத்தலின், அதனைக் **கொடி** என்றும், **கொடிவழி** என்றும், **மரபு** என்றும் கூறுவது வழக்கம். வித்தும் வேரும் அடியும் கிளையும் குச்சுங் கொழுந்துமாகத் தொடர்ந்தோங்கும் மரம்போல மேன்மேல் தொடர்ந்து செல்லும் குலத்தொடர்ச்சி மரபு* எனப்பட்டது. தந்தைமகன் வழி

---

* தொடர்ந்துவரும் பழக்க வழக்கங்களையும் சொல் வழக்காற்றையும் **மரபு** என்பதுமுண்டு. **தொல்காப்பியத்திலுள்ள மரபியல்** என்னும் இயற்பெயர் இப்பொருள் பற்றியதே.

முறையாக அல்லது ஆசிரியமாணவ வழிமுறையாகத் தொடர்ந்துவரும் வரன்முறையை **வாழையடி வாழை முறை**யென்பர்.

"வாழையடி வாழையென வந்த திருக்கூட்டம்"

என்றார் **இராமலிங்க அடிகளும்.**

இனி, தலைமுறை தலைமுறையாகத் தொடர்ந்துவரும் திருமணவுறவைக் **கால்** என்பதும் தொடர்ச்சிபற்றியே. கால் என்பது வாய்க்கால். "பழங்காலைத் தூர்க்காதே, புதுக்காலை வெட்டாதே" என்பது **பழமொழி.**

அரசனும் குடிகளும் :

ஆயன் ஆக்களைக் காப்பதுபோல அரசன் மக்களைக் காத்தலால், அரசனுக்குக் கோவன் என்று பெயர். **கோவன்** என்பது முறையே **கோன் - கோ** எனத் திரியும்; கோ, பசு. கோக்களை மேய்ப்பதுபற்றி ஆயனுக்குக் 'கோன்' 'கோனார்' என்னும் ஒருமைப்பெயரும் உயர்வுப் பன்மைப் பெயரும் வழங்குதல் காண்க. ஆயனைக் குறிக்கும் 'கோன்' என்னும் சொல்லும், அரசனைக் குறிக்கும் 'கோன்' என்னும் சொல்லும் ஒன்றே. அரசனுக்கும் குடிகட்கும் உள்ள தொடர்பு ஆயனுக்கும் ஆநிரைக்கும் உள்ள தொடர்பு போன்றது என்பதே, கோன் என்னும் சொல்லால் குறிக்கப்படும் கருத்தாம்.* அரசன் கையிலுள்ள கோலும் ஆயன் கைக்கோல் போன்றதே. கோல் என்னும் சொல் ஆகுபெயர்ப் பொருளில் அரசாட்சியைக் குறிக்கும். நேர்மையான ஆட்சி செங்கோல் என்றும், கொடுமையான ஆட்சி கொடுங்கோல் என்றும் சொல்லப்படும்.

இனி, சிவபெருமானும் உயிர்களை யெல்லாம் காப்பதில் ஆயனை அல்லது அரசனை ஒப்பவராதலின், 'கோவன்'

---

* கிறித்தவக் குருமாரை இக்கருத்துப்பற்றியே ஆங்கிலத்தில் (Shepherd) என்றும், (Pastor) என்றும் அழைப்பர். கிறித்தவ சபையார் ஆடுகளும் அச்சபைக் குருமார் மேய்ப்பரும் போல்வர். "நானே நல்ல மேய்ப்பன்" என்றார் **ஏசுபெருமானும்.**

எனப்படுவர். உயிர்களை அல்லது ஆன்மாக்களைப் பொதுப்படப் 'பசு' வென்பதும், சிவபெருமானைப் 'பசுபதி' என்பதும் வடமொழி வழக்கு.

வாழ்க்கையியல்பு :

இவ்வுலக வாழ்க்கை ஓர் ஆற்றை அல்லது கடலைப் போன்றது. இவ்வுலக இன்பமாகிய சிற்றன்பத்திற் பற்று வைத்து வாழ்வது, அந் நீர்நிலையில் மூழ்கியிறப்பதையும், பற்றற்று வாழ்வது அதை நீந்திக் கரையேறி யுய்வதையும் நிகர்க்கும். இதனால், உலகப் பற்றொழித்துப் பேரின்ப வீட்டையடைதற்குக் **கரையேறுதல்** என்றும், வீட்டுலக வாசிகளுக்கு **அக்கரையர்** என்றும் பெயர்.

> *" நீற்றைப் புனைந்தென்ன ? நீராடப் போயென்ன ? நீ மனமே !*
> *மாற்றிப் பிறக்க வகையறிந் தாயில்லை மாமறைநூல்*
> *ஏற்றித் தொழுஉம்* எழுகோடி மந்திரம் என்னகண்டாய் ?†*
> *ஆற்றைக் கடக்கத் ‡ துறைதெரி யாமல் அலைகின்றையே !"*

என்றார் **பட்டினத்தாரும்** (பொது ௨௦).

இனி, இப்பிறவியை மட்டுமன்றி ஓர் உயிரின் பிறவியனைத்தையும் கடலாக உருவகிப்பதே பெருவழக்காம்.

> *" பிறவிப் பெருங்கடல் நீந்துவர் நீந்தார்*
> *இறைவன் அடிசேரா தார் "*
>
> (குறள் ௧௦)

என்றார் **திருவள்ளுவர்**.

பிறவிக் கடலினின்று ஆன்மாக்களைக் கரையேற்றுபவர் என்னும் கருத்தை யுட்கொண்டே, சமயகுரவரைத் தீர்த்தங்கரர் என்பர் சமணர். தீர்த்தம் என்பது நீர்நிலையைக் குறிக்கும் வடசொல்.

சில குணமும் செயலும் :

பாம்புகள் ஒன்றொடொன்று பின்னிப் பிணைந்து தழுவுந் தொழிலிற் சிறந்தவை. இதனால், முதலாவது ஒரு

பாட வேறுபாடு: * 'ஏற்றிக்கிடக்கும்,' † 'ஏதுக்கடா,' ‡ 'ஆற்றிற் கிடந்தும்.'

வரையொருவர் உடலால் கட்டித் தழுவுவதையும், பின்னர் உள்ளத்தால் ஒன்றித் தழுவுவதையும் அன்பாகப் பேணிக் காத்தலையும், குறிக்க **அரவணைத்தல்** என்னும் வழக்கெழுந் தது. அரவு, பாம்பு: அணைத்தல், தழுவுதல். "மாசுண மகிழ்ச்சி" என்றார் திருத்தக்கதேவரும். (சீவக. நா. கஅகூ.)

நிறைகோலின் நாவு இருபுறமும் சமனாய் நிற்குமாறு நடுநிற்றல்போல, பகை நட்பு அயல் என்னும் முத்திறத் தும் ஒத்தநிலை **நடுநிலை** அல்லது **நடுவுநிலை** எனப்பட்டது.

தீயைப்போல் தீங்குசெய்யும் தன்மை தீமை என்றும், நீரைப்போல் நன்மை செய்யும் தன்மை **நீர்மை** என்றும், புல்லைப்போல் இழிந்தநிலை **புன்மை** என்றும், சொல்லப் படும். முதலாவது இனிய தன்மையைக் குறிக்க எழுந்த நீர்மை என்னும் சொல், இன்று தன்மையென்னும் பொதுப்பொருளையே குறிக்கின்றது.

"ஈயார் தேட்டைத் தீயார் கொள்வர்"

(கொன்றை வேந்தன்)

என்னும் ஔவையார் கூற்றில்: **ஈயார்** என்பது ஈயாதவர் என்றும், தேனீக்கள் அல்லது தேனீயைப் போன்றவர் என்றும்; **தீயார்** என்பது கொடியவர் என்றும், தீப்பந்தம் பிடித்தவர் என்றும், உவமையணியோடு இரட்டுறலணியும் கொண்டிருத்தல் காண்க.

"உடாஅதும் உண்ணாதுந் தம்முடம்பு செற்றும்
கெடாஅத நல்லறமுஞ் செய்யார்—கொடாஅது
வைத்தீட்டி னாரிழப்பர் வான்தோய் மலைநாட!
உய்த்தீட்டுந் தேனீக் கரி."

(நாலடியார் கO)

என்பது **நாலடியார்**.

நூலும் செய்யுளும்:

நெயவு நூலுக்கும் அறிவு நூலுக்கும் பல பெயர்கள் பொதுவாகவுள்ளன. இரண்டும் நூற்பெயர் பெற்றமைக் குக் காரணத்தை,

"பஞ்சிதன் சொல்லாப் பனுவல் இழையாகச்
செஞ்சொற் புலவனே சேயிழையா—எஞ்சாத
கையேவா யாகக் கதிரே மதியாக
மையிலா நூல்முடியு மாறு"

(நன்னூல் உ௪)

எனவும்,

"உரத்தின் வளம்பெருக்கி உள்ளிய தீமைப்
புரத்தின் வளமுருக்கிப் பொல்லா—மரத்தின்
கனக்கோட்டந் தீர்க்குநூல் அஃதேபோல் மாந்தர்
மனக்கோட்டம் தீர்க்குநூல் மாண்பு"

(நன்னூல் உ௫)

எனவும், உன்னித்துக் கூறினர் **பவணந்தியார்.**

பருத்தி நூலுக்கும் அறிவு நூலுக்கும் **பனுவல்** என்பதும் பொதுப்பெயர்.

இழைபு என்றொரு நூல்வகையின் இலக்கணம் **தொல்காப்பியத்தில்,**

"ஒற்றொடு புணர்ந்த வல்லெழுத் தடக்காது
குறளடி முதலா ஐந்தடி ஒப்பித்து
ஓங்கிய மொழியான் ஆங்கனம் ஒழுகின்
இழைபின் இலக்கணம் இயைந்த தாகும்"

(சொல் - பொருள், ௫௫௪.)

எனக் கூறப்பட்டுள்ளது. இழைபு என்னும் பெயர் நூலை அல்லது இழைத்தலைக் குறிக்கும் இழை என்னும் சொல்லடியாய்ப் பிறந்ததாகும்.

பா என்பது, நெயவுப்பாவிற்கும் செய்யுட்பாவிற்கும் பொதுப்பெயர். *

இங்ஙனம் நூலும் நெயவும் பற்றிய சொற்கள் அறிவு நூலையும் செய்யுட்பாவையும் குறிக்க வருதலால், நெயவுத்

---

* ஆங்கிலத்திலும் நூற்பொருளைக் குறித்தற்கு நெசவுத் தொழிலினின்று Text, yawn என்னும் இருசொற்கள் எடுத்தாளப் பெறுகின்றன. (E. Text from L. Texere, weave). நூல் மடியைக் குறிக்கும் Yawn என்னும் சொல், ஓசுநர் (Sailors) கூறும் கதைக்குப் பொதுப்பெயராகும். அதை Sailor's yawn என்பர்.

தொழிலுக்கும் செய்யுள் தொழிலுக்கும் யாதேனும் ஒப்புமை யுண்மை பெறப்படும்.

முதலாவது இருவகை நூலையும் நோக்கின், அவற்றுக்குப் பொதுவான நுண்மை நீட்சி நேர்மை என்னும் மூவியல்புகள் புலனாகும். பஞ்சினால் நெயவு நூலிழைப் பதுபோலச் சொல்லால் அறிவு நூலிழைத்தல், அல்லது சிலந்தி பட்டுப்பூச்சி முதலியவற்றின் உடம்பினின்று வெளிவரும் நெயவு நூலைப் போலப் புலவனின் உள்ளத்தினின்று அறிவுநூல் வெளிப்படுதல், மற்றுமொரு பொதுத் தன்மையாகும்.

இரண்டாவது இருவகைப் பாவையும் நோக்கின், அவற்றிற்குப் பொதுவான நீட்சி பரப்பு இசைப்பு ஆகிய மூவியல்புகள் புலனாகும்.

கருமநிலை :

ஒரு வினைத்தொடக்கத்தை அரும்பு நிலைக்கும் அதன் விரிவை அலர்நிலைக்கும் ஒப்பிட்டுக் கூறுவது வழக்கம். இரு காதலரின் களவொழுக்கத்தை ஓரிருவர் அறிந்து மறைவாய்ப் பேசுவதை **அம்பல்** என்றும், பலர் அறிந்து வெளிப்படையாய்ப் பேசுவதை **அலர்** என்றும் அகப்பொருளிலக்கணம் கூறும். அம்பல், அரும்பு. அலர், விரிந்த மலர்.

வறுமை:

வறுமையால் வருந்தும் மாந்தர் நொய்ய வுடம்புடன் வள்ளலாரை நாடி அங்குமிங்கும் அலைந்து திரிதல், ஆலிலையும் இலவம்பஞ்சும் ஆடிக்காற்றில் அங்குமிங்கும் பறந்து திரிவதை யொக்கும். இதனால், **ஆலாய்ப் பறத்தல், பஞ்சாய்ப் பறத்தல்** என்னும் வழக்குகள் எழுந்தன. எளிமையைக் குறிக்கும் பஞ்சை என்னும் சொல்லும், வற்கடத்தைக் குறிக்கும் பஞ்சம் என்னும் சொல்லும், **பஞ்சாய்ப் பறத்தல்** என்னும் வழக்கினின் றெழுந்தவையாகும்.

"மூவேந்தரும் அற்றுச் சங்கமும் போய்ப்பதின் மூன்றுரெட்டுக்
கோவேந்த ரும்அற்று மற்றொரு வேந்தன் கொடையும்அற்றுப்
பாவேந்தர் காற்றில் இலவம்பஞ்சாகப் பறக்கையிலே
தேவேந்த்ர தாருஒத் தாய்ரகு நாத சயதுங்கனே!"

என்ற படிக்காசுப்புலவர் பாட்டை நோக்குக.

நோய் :

உடம்பில் தலைக்குக்கீழ் எங்கேனும் புறப்படும் கொப்புளம், சிலந்திப் பூச்சியின் உடல்போல் திரண்டிருத்தலால், சிலந்தியெனப் பெயர்பெற்றது. *

அம்மைக் கொப்புளம் முத்துப்போன்றிருத்தலால், அதை முத்தென்றே அழைப்பர். அதனால், மாரிக்கு முத்துமாரியம்மன் என்றொரு பெயர் வழக்குமுண்டு.

இறப்பு :

மக்கள் பிறப்பு கண்விழிப்பும், அவரது இறப்பு கண்ணடைப்பும் போன்றது. வாழ்க்கை முழுதும் ஒரு பகல் நடபடிக்கை போன்றதே. பெற்றோர் தம் பிள்ளைக்காகத் தம் கண்ணுள்ளபோதே கரையேற்றவேண்டுமென்று சொல்வது வழக்கம். பகல் முடிந்து இரவு வந்தபின் கண்மூடித் தூங்குவதுபோல, வாழ்க்கை முடிந்தபோதும் மக்கள் தம் கண்மூடி விழியாத் துயில்கொள்வர்.

"உறங்குவது போலும் சாக்கா டுறங்கி
விழிப்பது போலும் பிறப்பு."

(குறள் ௩௩௯)

"துஞ்சினர் செத்தாரின் வேறல்லர்"

(குறள் ௯௨௬)

என்றார் திருவள்ளுவர்.

---

* ஒருவகைக் கட்டியை ஆங்கிலத்தில் cancer என்றும் canker என்றும் அழைப்பர். அது நண்டுபோலிருத்தலின், இப்பெயர் பெற்றது.

L. cancer, crab, cancer. tumour ramed from swollen veins, like crab's limbs—C.O.D.

அஃறிணைப்பொருளுக்கு உயர்திணையுவமம்:

மக்களுள், மிகக் குள்ளமானவனுக்குக் குறளன் என்றும், சிறிது குள்ளமானவனுக்குச் சிந்தன் என்றும், அளவாக வளர்ந்தவனுக்கு அளவன் என்றும், நெட்டையானவனுக்கு நெடியன் என்றும், மிக நெட்டையானவனுக்குக் கழிநெடியன் என்றும் பெயர். இம்முறையை யொட்டிச் செய்யுளடிகளுள்: இருசீரடிக்குக் **குறள்** என்றும், முச்சீரடிக்குச் **சிந்து** என்றும், நாற்சீரடிக்கு **அளவு** அல்லது **நேர்** என்றும், ஐஞ்சீரடிக்கு **நெடில்** என்றும், அறுசீரும் மேலும் கொண்ட அடிக்குக் **கழிநெடில்** என்றும் பெயரிடப்பட்டுள்ளன.

இசைத்தமிழ்ப் பாட்டுவகைகளுள் ஒன்று அடிக் குறுமைபற்றிச் **சிந்து** எனப் பெயர்பெறும். அச்சிந்து வகைகளுள் ஒன்று, நெடியதுங் குறியதுமாக ஈரடிகொண் டுள்ளமையாலும், நொண்டி நொண்டிச் செல்வதுபோன்ற ஓசையுடைமையாலும், **நொண்டிச்சிந்து** எனப்படும்.

உயர்திணைவினைக்கு உயர்திணையுவமம்:

வாழ்க்கை, ஓரூரிலிருந்து மற்றோரூருக்குச் செல்லும் வழிப்போக்குப் போன்றது. நிலத்தின்மேற் காலாற் நடந்து செல்வதுபோல, வாழ்க்கையில் ஒருவன் நினைவு சொல் செயல் ஆகிய முக்கரணத்தொழிலால் நடக்கின்றான். இதனால் முக்கரண வொழுக்கத்திற்கு **நடத்தை** அல்லது **நடக்கை*** என்று பெயர். ஒழுக்கம் என்ற சொல்லும் இக்காரணம்பற்றியதே. ஒழுகுதல், நடத்தல். இப்பொருள் இன்று வழக்கற்றது.

சீர்தூக்கல் என்பது, முதலாவது, துலைக்கோலில் ஒன்றை நிறுத்தலுக்குப் பெயர். சீர், துலைத்தட்டு; தூக்கல், நிறுத்தல். இன்று, மனத்தில் ஒன்றை நிறுத்தல் போல ஆராய்ந்து பார்த்தலுக்குச் சீர்தூக்கல் என்று

---

* ஆங்கிலத்திலுள்ள Conduct. என்ற சொல்லும் இக்காரணம் பற்றியதே. L. **con**, together; **duco**, to lead.

பெயர். மனமாகிய துலைக்கோலில், மதிநுட்பமாகிய வரை அல்லது படியிட்டு, நடுநிலையாகிய நாவினால் நிறுப்பது போல ஆராய்தல் சீர்தூக்கல். **கொண்டாடுதல்** என்பது, ஒருபொருளைக் கையிற்பற்றி அல்லது தலைமேற்கொண்டு கூத்தாடுதல். தந்தை தன் குழந்தையையும் பத்தன் தான் வழிபடும் கடவுளுருவையும், கையில் ஏந்தி அல்லது தலைமேற்கொண்டு மகிழ்ச்சியாற் கூத்தாடுதலே கொண்டாடுதல். திருவிழாக் காலத்தில் தெய்வவுருவை அல்லது அதனொடு தொடர்புள்ள ஒரு பொருளைக் கையிலேந்தி அல்லது தலைமேற்கொண்டு கூத்தாடுதல் இன்றும் வழக்கமாயிருப்பதால், விழாச்செய்தலுக்குக் கொண்டாடுதல் என்று பெயர். விழாவிற்கு மறுபெயர் 'கொண்டாட்டம்.' சிலவிடங்களில் மருளாளியை அல்லது தேவராளனைச் 'சாமிகொண்டாடி' என்பர்.

தெய்வத்தையும் குழந்தையையும் கொண்டாடிச் சிறப்புச் செய்தலும் விரும்பியன கொடுத்தலும்போல, ஒருவரைப் பாராட்டிச் சிறப்பிப்பதும் கொண்டாடுதல் எனப்படும். "குழந்தையும் தெய்வமும் கொண்டாடும் இடத்திலே" என்னும் பழமொழியில், 'கொண்டாடும்' என்னும் சொல், சொற்பொருளும் அணிப்பொருளும் ஆகிய இரண்டையும் தாங்கிநிற்றல் காண்க.

சிற்றூர்களிலும் பேரூர்களிலும் உள்ள சந்தி சதுக்கங்களிலும் அம்பலங்களிலும் திண்டுகளிருப்பதுண்டு. திண்டு, சிறுதிண்ணை. அத்திண்டுகளிற் குறச்சிறுமியர் சோற்றுக்குக் கூத்தாடுவது வழக்கம். அவரைப்போல ஒருவன் சோறில்லாது இடர்ப்படும்போது "அவன் சோற்றுக்குத் திண்டாடுகிறான்"* என்பர்.

இலைவிழுந்து மேதிக்கிடக்கும் சிறுகுழிகளையெல்லாம் கிண்டிக்கிளைத்து ஒரு பொருளைத் தேடிப்பார்த்தலுக்கு, **இலைப்புரை கிளைத்தல்** என்று பெயர். இவ்வழக்கு, ஒரு

* தாளம் போடுதல், சிங்கியடித்தல் என்னும் இழிவழக்குகளும் இத்தகையவே. சிங்கி—தாளம்.

வனை எல்லாவிடமும் துருவித் தேடிப் பார்த்தலையுங் குறிக்கும்.

மிக நுட்பமான அவிநயங்களுடன் நடனஞ்செய்தல் **நொறுநாட்டியம்** எனப்படும். வேண்டாத நுண்ணிய வினைகளைச் செய்யும் ஒருவனை 'நொறுநாட்டியம் பிடித்தவன்' என்பர்.

ஒரு கடைக்காரன் பேருதியங்கருதி அளவுக்கு மிஞ்சிய பண்டங்களைக் கடையிற் கொண்டுவந்து நிறைத்தலுக்கு, **அங்காடி பாரித்தல்** என்று பெயர். அவனைப் போலப் பேராசையினால் ஒருவன் ஆகாதகாரியத்தை நம்பி ஆகாயக்கோட்டை கட்டுவதும், 'அங்காடி பாரித்தல்' எனப்படும்.

ஒருவனது முதுகில் அல்லது தலையில், தேள்போன்றதோர் உருவையிட்டு, 'தேள்! தேள்!' என்று கத்தி அவனை அச்சுறுத்தி மகிழ்வது, குறும்பர் வழக்கம். இதற்கு 'இடுதேளிடுதல்' என்று பெயர். இங்ஙனம் பொய்க் காரணங்காட்டி வேறு வகைகளில் ஒருவனைக் கலங்கப் பண்ணுவதெல்லாம், **இடுதேளிடுதல்** எனவேபடும்.

ஆற்றின் நடுவிலிருந்துகொண்டு அதன் இருகரைகளில் எதனையடைவதென்று துணியாது இடர்ப்படுபவனைப்போல, ஒரு காரியத்தைச் செய்வதா தவிர்வதா என இருமனமாயிருப்பவனுக்கு **இருகரையன்** என்று பெயர்.

பாம்பு வகைகளுள் மங்குணி மழுங்குணி என்பதொன்று. அதற்குத் தலையும் வாலும் வேறுபாடில்லாமல் இருகடையும் ஒத்திருப்பதாலும், தலைப்பக்கமும் வாற்பக்கமும் அது செல்லமுடியுமாதலாலும், அதற்கு **இருதலை மணியன்** என்று பெயர். பகை நட்பு ஆகிய ஈரிடத்தும் சென்று இருசாரார்க்கும் நல்லவனாக நடிப்பவன், இருதலை மணியனை ஒத்திருத்தலால், அவனையும் அப்பெயரால் அழைப்பர்.

அஃறிணைப்பொருளுக்கு அஃறிணையுவமம்:

சங்கினுற் குழந்தைகட்குப் பால் ஊட்டுவதால், அதற்கு **ஊட்டி** என்று பெயர். மக்களின் கழுத்தில் முன்புறத்துள்ள சங்குபோன்ற புடைப்பும் ஊட்டி எனப்படும்; சங்கு எனவும்படும்.

குருகு என்பது நாரை கொக்கு முதலிய நீர்ப்பறவைப் பொதுப்பெயர். கொல்லன் உலைத்துருத்தி, கொக்கும் நாரையும் போன்ற வடிவாயிருப்பதால், அதனையும் குருகு என்பது செய்யுள் வழக்கு.

"ஊதுலைக் குருகின் உயிர்த்தனள் உயிர்த்து"

(சிலப். உஉ, கருஉ)

என்றார் **இளங்கோவடிகள்.**

ஆற்றிடைக்குறை, கொல்லன் துருத்திபோல முன் குவிந்தும் பின் விரிந்துமிருப்பதால், அதையும் **துருத்தி** என்பர் புலவர்.

தவளையினத்தில் ஒருவகை, கருங்கல்லுக்குள்ளும் ஆழ்ந்த மணலுக்குள்ளும் நுண்ணிதாய் நுழைந்து கிடக்கும். அதனல், அதற்கு நுணல் என்று பெயர்.

"மணலுள் முழுகி மறைந்து கிடக்கும்
நுணலுந்தன் வாயாற் கெடும்"

(பழமொழி நானூறு - கக௪)

என்றார் **முன்றுறையரையர்.**

மஞ்சள்நாறி அல்லது மஞ்சள்நத்தி மரத்தின் காய், நுணல்போன்ற தோற்றமுடைமையால், **நுணா** எனப்பட்டது. பின்னர் அது சினையாகுபெயராய் மரத்திற்காயிற்று.*

நரம்புச் சிலந்தியைக் குறிக்கும் **நரவலி** என்னும் பெயர், அச்சிலந்திபோன்ற கல்விருசம்பழத்திற்கு அல்லது

---

* நுணல் என்பது நுணலை என்றும், நுணா என்பது நுணவு நுணவம் நுணவை என்றும் திரியும். பொருள் வேறுபாடுணர்த்தற்கு, நுணல் நுணா என்பன ஈறுவேறுபட்டன.

மூக்குச்சளிப் பழத்திற்கு வடார்க்காட்டுப் பாங்கரில், வழங்கி வருகின்றது.

முந்தின ஆசிரியர்க்குத் தோன்றாது பிந்தின ஆசிரியர்க்குத் தோன்றும் மொழியியல்புகளை **இலைமறைகாய்** என்பதும், ஆசிரியர் தாமாகச் சொல்ல விரும்பாததும், மாணவர் வேறொன்றைப்பற்றி வினவி வலக்காரமாக அவர் வாயினின்று வருவிப்பதுமான பொருளைக் **குரங்கெறி விளங்காய்** என்பதும், இலக்கண ஆசிரியர் வழக்கம்.

இலைக்குள் மறைந்து கிடந்து, சிலர் கண்ணுக்குத் தோன்றாது சிலர் கண்ணுக்குமட்டும் தோன்றும் காய், இலைமறைகாய்.

ஒருவன் விளா மரத்திலுள்ள குரங்கைக் கல்லாலெறிந்தால், அது அவனைத் திருப்பியெறிதற்கு வேறொன்றுமில்லாமையால் விளங்காயாலேயே எறியும். இது, ஏற முடியாத விளா மரத்திலுள்ள காயை வலக்காரமாய்ப் பெறும் வழியாம். இங்ஙனம் குரங்கு எறியும் விளங்காயே குரங்கெறி விளங்காய். குரங்கு தானாக விளங்காயெறியாவிட்டாலும், கல்லெறிந்தவனிடம் பழி வாங்குவதற்கு எறிவதுபோல ஆசிரியன் தானாக ஒன்றைச் சொல்லாவிட்டாலும் மாணவர் வலக்காரமாய் வினவும் வினாவிற்கு விடையிறுக்கும்போது தன்னையறியாமலே அதைச் சொல்ல நேர்ந்துவிடுவது இயல்பு. இதை யறிந்த மாணவர் இம்முறையைக் கையாளுவர்.

இருதிணைப் பொதுப்பொருளும் உவமமும்

ஒரு கால்வாயினின்று கிளைக்கால்வாய் வெட்டுதலுக்குக் **குறங்கறுத்தல்** என்று பெயர். குறங்கு, தொடை. ஓர் ஆறும் அதனின்று பிரியும் கால்வாயும் இருதொடை போன்றன.

பற்றுக்கோடு என்பது, முதலாவது கொடிகள்பற்றிப் படரும் கொள்கொம்பிற்கும், இரண்டாவது கொள் கொம்பு போன்ற தாங்கலுக்கும் பெயர். பற்று, பிடிப்பு, கோடு, கொம்பு.

ஒன்றைக் கண்டிப்பாய்ச் செய்து தீரவேண்டுவதைக் **கட்டாயம்** என்பர். கட்டவேண்டிய ஆயம் கட்டாயம். கட்டுதல், செலுத்துதல்; ஆயம், வரி. வரிகட்டுவது பொதுவாக மக்கள் விரும்பாததும் தவறாது செய்ய வேண்டுவதுமான காரியம். வரிகட்டுவதுபோன்ற கண்டிப்பு கட்டாயம்.

பண்டைக்காலத்தில் தமிழை வளர்த்தற்குப் பாண்டியன் நிறுவிய கழகங்கள் மூன்று; அவை தலை இடை கடை என்னும் அடைமொழிகொடுத்துக் கூறப்படுவன. அவற்றுள், தலைக்கழகத்திலக்கணமாயிருந்தது **அகத்தியம்**. அது முத்தமிழ் முழுவிலக்கணமாயிருந்ததினால், தமிழுக்கு இன்றியமையாததாகக் கருதப்பட்டது. அதனால் அகத்தியம் என்ற சொல்லுக்கே இன்றியமையாமைப்பொருள் தோன்றிற்று. ஒருவர் ஒரு கூட்டத்திற்கு இன்றியமையாது வரவேண்டுமாயின், அவரைத் "தாங்கள் அகத்தியமாய் வரவேண்டும்" என்றழைப்பது இன்றும் தென்னாட்டு வழக்கு.

---

2. வரலாற்றுச் சொற்கள்

ஒரு நாட்டின் பண்டை வரலாற்றை யறியப் புத்தகமுஞ் செய்யுளுந்தான் வேண்டுமென்பதில்லை. அந்நாட்டு மொழி அல்லது சொற்கள்கூட வரலாறுரைப்பனவாகும்.

"பழங்கால மக்களின் கூட்டரவுநிலை, அரசியல்நிலை இவற்றின் நினைவுச் சின்னங்களை இற்றைச் சொற்களிற் கண்டு, அவற்றைப்பற்றித் தம் கருத்தையறிவிக்குமாறு ஆசிரியர் அவற்றைக் குறித்துவைத்தல் வேண்டும். ஒவ்வொரு நாட்டாரின் உள்ளூறு வாழ்க்கையும் அவரது மொழியிற் பெயராவெழுத்திற் பொறிக்கப்பட்டு,வருங்கால மக்களின் அறிவிற்காகப் போற்றப்படுகிறது; நாட்டு வரலாறு பழக்க வழக்கம் ஒழுக்க விதிகள் ஆகியவற்றைப் பொருள் வழக்கற்ற சொற்களினின்றும் வெளிப்படுத்தாத

ஆசிரியர் மிகத் தவறியவராவர்" என்று கிரகம் என்னும் ஆங்கிலேய ஆசிரியர் கூறுகின்றார்.*

ஆதலால், பண்டைத் தமிழர் வாழ்க்கைநிலையைப் பற்றி இற்றைத் தமிழ்ச் சொற்களினின்று நாம் அறியக் கூடியதென்னவென்று பார்ப்போம்.

பண்டை நிலநிலை

மாந்தன் தோன்று முன்பும் மக்கள் பெருகு முன்பும் ஞாலத்திலுள்ள நிலமெல்லாம் மரஞ் செடி கொடி படர்ந்து ஒரே சோலையாய்த் தோன்றிற்று. பெருநிலப் பகுதிகளும் சிறுநிலப் பகுதிகளும் தனித்தனி பெருஞ்சோலையும் சிறு சோலையுமாக விருந்தன. இதனால், மண்ணுலகமும் அதன் கண்டங்களும் நாடுகளும் **பொழில்** என்னும் பொதுப்பெயர் பெற்றன. பொழில் என்பது சோலை; பொழிதல் திரளு தல்; பொழித்தல் திரட்டுதல். மரங்களின் பொழிப்பு அல்லது தொகுப்பு பொழில். ஒருபாட்டின் சொற் பொருளைத் தொகுத்துக் கூறும் உரையைப் பொழிப்புரை யென்றல் காண்க.†

"தொழில் காவல் மலிந்தியலும்
பொழில் காவலன் புகழ் விளம்பின்று"

என்னும் புறப்பொருள் வெண்பாமாலைக் கொளுவில் (சா. சா) 'பொழில்' என்பது ஞாலத்தை (பூமியை)க் குறித்தது.

---

* "The teacher ought to note for remark the living memorials, in the words of to-day, of the social and political condition of the people in the ages gone by. The inner life of every people is stereotyped in their language, and retained there for the instruction of future generations and the teacher will signally fail if he does not evoke from the fossil elements of words much of national history, customs and morals."—**English Word-Book by John Graham.**

† தோப்பு, தோட்டம் என்னும் ஒத்த பொருட் சொற்களும் இக் காரணம் பற்றியவையே. தொகுப்பு—தோப்பு. தோடு—தோட்டம். தோடு - திரட்சி.

"ஏழுடையான் பொழில்" என்னும் **திருக்கோவைத்** தொடரில் (எ) 'பொழில்' என்பது ஞாலம் போன்ற உலகத்தைக் குறித்தது.

"நாவலந் தண்பொழில் நண்ணார் நடுக்குற"

என்னும் **மணிமேகலை** யடியில் (உஉ : உகூ) 'பொழில்' என்பது (இந்து) தேயத்தைக் குறித்தது.

"வண்புகழ் மூவர் தண்பொழில் வரைப்பின்"

என்னும் **தொல்காப்பிய** அடியில் (செய்யுளியல், எகூ) அச் சொல் (தமிழ்)நாட்டைக் குறித்தது.

பரதகண்டமெனப்படும இந்து தேயம், பழங்காலத்தில் நாவல் மரத்தாற் சிறப்புற்றிருந்தமையால், **நாவலம் பொழில்** எனப்பட்டது. ஒருகாலத்தில் குமரிமலை முதல் பனிமலை (இமயம்) வரையும் முத்தமிழ் வேந்தர் ஆட்சி செலுத்தியமையால், நாவலந் தண்பொழிற்கு **மூவர் தண்பொழில்** என்றும் பெயர். பிற்காலத்தில் தமிழ் வழக்கும் தமிழாட்சியும் தெற்கே ஒடுங்கிவர, 'மூவர் தண் பொழில்' என்பது தென்னாட்டை அல்லது தமிழ்நாட்டை மட்டும் குறித்தது.

நிலமெங்கும் ஒரே சோலையாயிருந்த காலத்தில், இடையிடையோடும் ஆறுகளே, ஊடுநீந்தியும் ஓரமாக நடந்தும் செல்லும் வழிகளாயிருந்தமையின், வழி **ஆறு** எனப்பட்டது.

ஒருகாலத்தில் பனிமலை கடலுக்குள் முழுகியும், தென் பெருங்கடல் குமரிமலையைக் கொண்ட உயர்நிலமாயுமிருந்ததினால், நாவலந்தேயத்தில் வடபால் தாழ்ந்தும், தென்பால் உயர்ந்துமிருந்தது. பனிமலை யெழுந்து குமரிமலை முழுகியபின், வடபால் உயர்ந்தும் தென்பால் தாழ்ந்தும் இருக்கின்றது. இதனால், வடதிசைக்கு **உத்தரம்** என்றும், தென்திசைக்குத் **தக்கணம்** என்றும் பெயர்.* உ=உயர்வு;

* தமிழ்நாட்டின் மேல்கீழ்ப் பால்கள் முறையே உயர்ந்தும் தாழ்ந்துமிருப்பதால், அவற்றின் திசைகளும் மேற்கு கிழக்கு எனப்படுதல் காண்க. மேல் - மேற்கு; கீழ் - கிழக்கு.

தக்கு = தாழ்வு; தரம் அணம் என்பன ஈறுகள். உகப்பு, உச்சி, உம்பர், உயரம், உன்னு, உன்னதம் முதலிய சொற்களில் உகரவடி உயர்வு குறித்தலையும், தக்குத் தொண்டை என்னும் உலக வழக்கில், தக்கு என்பது தாழ்வு குறித்தலையுங் காண்க. தரம் என்பது நிலை எனினும் ஒக்கும்.

குறிஞ்சி நிலை :

தழைகொண்டு சேறல், சந்தனத்தழை தகாதென்று மறுத்தல், தழையெதிர்தல், தழையேற்பித்தல், தழைவிருப் புரைத்தல் முதலிய அகப்பொருட்டுறைகள் மக்கள் குறிஞ்சி நிலையில் தழையுடை யணிந்திருந்ததைக் காட்டும்.

தழையுடையின்பின் மரவுரியாடை யணியப்பட்டது. மரவுரிக்குச் சீரை என்று பெயர். அப்பெயரே சீலை சேலை எனத் திரிந்து, இன்று பருத்தியாடையைக் குறிக்கின்றது.

புலால் உண்பவர், ஆடு கோழி முதலிய உயிரி(பிராணி)களைக் கொல்வதை, ஆடு கொல்லுதல், கோழி கொல்லுதல் என்னாது **ஆடடித்தல், கோழியடித்தல்** எனக் கூறும் வழக்கு, மக்கள் குறிஞ்சிநிலையில் விலங்குகளையும் பறவைகளையும் கல்லாலும் வணரி(வளைதடி)யாலும் அடித்துக் கொன்றதை நினைப்பூட்டும்.

பண்டைத் தமிழரசர் ஒவ்வொரு மரத்தைக் **கடிமரம்** அல்லது காவல் மரமாகக்கொண்டு அதைப் பகைவர் அண்டாதபடி கருத்தாய்க் காத்துவந்ததினாலும், **கா** என்னும் சோலைப் பெயர்க்குக் காத்தற்பொருளு மிருப்பதாலும், ஒவ்வொரு திருப்பதியிலும் கடவுளுருவிற்கு நிழல் தந்து நிற்கும் மரம் தலமரம் எனப் போற்றப்படுதலினாலும், முற்காலத்தில், மக்கள் அடிமுதல் முடிவரை கிழங்கும் பாலும் கீரையும் பூவும் காயும் கனியும் நிழலும் உறையுளுமாகப் பலவகைப் பயனுதவிக்காத்த மரங்களையும் சோலைகளையும், தெய்வங்களாக வழிபட்டுவந்தனர் என ஊகிக்க இடமுண்டு.*

***The Imperial Dictionary** என்னும் ஆங்கில அகராதியில், **Druid** என்னும் மரவழிபாட்டுக் குருவைப்பற்றி, **A priest on minister of religion among the ancient Celtic nations in**

சிலர், பயன்படா மரஞ் செடி கொடிகளையும் ஒவ்வொரு காரணம்பற்றித் தெய்வத்தன்மையுடையனவாகக் கருதி, அவற்றை அணிந்தும் வழிபட்டும் வந்திருக்கின்றனர். கடம்பர் என்னும் வகுப்பார் கடப்பமரத்தைக் கடிமரமாகக் கொண்டிருந்தனர். ஆப்பிரிக்க அமெரிக்கப் பழங்குடி மக்கட்கும் இத்தகைய கொள்கையுண்டு.

சைவர் உருத்திராக்கத்தையும், வைணவர் துளசியையும், பௌத்தர் அரசையும், சமணர் அசோகையும், தெய்வத்தன்மையுடையதாகக் கருதுவதும் இத்தகையதே.

நிரைகவர்தல், நிரைமீட்டல், படையெடுத்தல், முற்றுகையிடல், மதில்காத்தல், பொருதல், ஊன்றிப்பொருதல், வெற்றிகொண்டாடல் முதலிய போர்வினைகட்கு ஆக்கந் தருவதாகக் கருதியே, முறையே, வெட்சி கரந்தை வஞ்சி உழிஞை நொச்சி தும்பை காஞ்சி வாகை மலர்களை முன்னைத்தமிழர் சூடியிருத்தல் வேண்டும். சில தழைகளும் பூக்களும் அவற்றின் மருத்துவ ஆற்றல்பற்றியும் அணியப்பட்டிருக்கலாம்.

திணை பால் வேறுபாடு தமிழிலக்கணத்தில் ஏற்பட்ட பின்பும், ஆண் பெண் என்னும் பாற்பெயர்களும், தந்தை தாய் என்னும் முறைப்பெயர்களும், மகவு பிள்ளை பார்ப்பு குட்டி முதலிய இளமைப்பெயர்களும், சாத்தன் சாத்தி முதலிய விரவுப்பெயர்களும், மாக்கள் என்னும் பன்மைப் பெயரும், கடைக்குட்டி பிள்ளைகுட்டி கன்றுகயந்தலை என்னும் வழக்குக்களும், உள்ளான் கத்தரிப்பான் முதலிய 'ஆன்' ஈற்றுப்பெயர்களும், மண்வெட்டி காடைக்கண்ணி முதலிய இகரவீற்றுப்பெயர்களும், இருதிணைப்பொதுவாய் இருவகை வழக்கிலும் வழங்கிவருதலான், முதற்காலத்தில் எல்லாச் சொற்களும் திணைவேறுபாடின்றி எண் வேறு

Gaul, Britain, and Germany........They (the druids), venerated the mistletoe when growing on the oak, a tree which they likewise esteemed sacred..." என எழுதப்பட்டுளது. **W. derw, Gr. drus, an oak; Skt. drus, a tree; E. druid.**

பாட்டோடுமட்டும் வழங்கிவந்தன என்பதும், மக்கட்கும் விலங்குகட்கும் பெரிதும் வேறுபாடில்லையென்பதும் அறியப்படும்.

முல்லைநிலை :

முல்லைநிலத்தில் மாடே மக்களின் பெருஞ்செல்வமாயிருந்ததினால், மாடு என்பது செல்வப்பெயராயிற்று.

திசைபற்றிய வழக்கு :

சமற்கிருதத்தை வடமொழியென்றும், தமிழைத் தென்மொழியென்றும், தொன்றுதொட்டு வழங்கிவருவதால், முன்னது வடக்கினின்று வந்த அயன்மொழியென்றும், பின்னது முதலிலிருந்தே தெற்கின்கண் வழங்கிவந்த நாட்டுமொழியென்றும், தெள்ளத்தெளிவாக அறியலாம். மொழிக்குச் சொன்னது மொழியாளர்க்கும் ஒக்கும். சிலர் வரலாற்றுண்மைக்கு மாறாக வடமொழியும் முற்காலத்திலிருந்தே தென்னாட்டில் வழங்கிவந்ததென்பர். அவர்க்கு வடமொழியென்னும் பெயரே வாயடைத்தல் காண்க.

உரிமைவழி !

மக்களுக்குத் தலைமுறை தலைமுறையாய் உரிமை தொடர்ந்துவரும்வழி, தந்தைவழி தாய்வழி அல்லது மகன்வழி மகள்வழி என இரண்டாம். இவற்றுள் தாய்வழியே பழந்தமிழ்நாட்டில் வழங்கிவந்ததென்பதற்கு, **தாயம்** என்னும் பெயரே சான்றாம். தாய்வழிப் பெறுவது தாயம்.

மகள் பெறுவது மருமகனுக்கே உரியதாதலால், மகள்வழித்தாயம் **மருமக்கள்தாயம்** எனப்படும். ஒருவனது சொத்தை அவனுடைய உடன்பிறந்தாளின் ஆண் மக்கள் அடைவதெனச் சொல்லப்படும் மருமக்கள் தாயம் மலையாளநாட்டில் இன்றும் வழங்கிவருகின்றது. சோழ பாண்டிய நாடுகளில் மக்கள்தாயம் வழங்கிவர, சேர நாடாகிய மலையாளத்தில்மட்டும் மருமக்கள்தாயம் வழங்கி

வரக் காரணம், அந்நாடு குடமலையால் பிரிக்கப்பட்டிருப்பதும், நெடுங்காலமாக ஏனையிரு தமிழ்நாடுகளுடனும் தொடர்பு கொள்ளாமையுமே.

மருமக்கள்தாயமே பண்டைத் தமிழ்நாட்டில் வழங்கி வந்தமையால், வழித்தோன்றல் **மருகன்** எனப்பட்டான். இப்பெயர் மருமகன் என்பதன் மரூஉ.

சம்பளம் :

பழங்காலத்தில் சம்பளம் கூலமும் உப்புமாகக் கொடுக்கப்பட்டது. கூலம் தானியம்.* கூலத்திற் சிறந்தது நெல்லாதலின், நெல்வகையிற் சிறந்த சம்பாவின் பெயராலும், உப்பின் பெயராலும், சம்பளம் என்னும் பெயர் உண்டாயிற்று. சம்பும் அளமும் சேர்ந்தது சம்பளம். சம்பு என்பது சிறந்த நெல்வகைக்கும் சிறந்த கோரைவகைக்கும் பொதுப்பெயர்.

ஓங்கிவளர்ந்த சம்பாநெற்பயிரும் சம்பங்கோரையும் ஒத்த தோற்றமுடையனவாயிருத்தல் காண்க. நெல்லைக் குறிக்கும் சம்பு என்னும் பெயர் இன்று சம்பா என வழங்குகின்றது. உகரவீற்றுச் சொற்கள் ஆகார வீறு பெறுவது இயல்பே. எ. - டு: கும்பு - கும்பா, தூம்பு - தூம்பா, குண்டு - குண்டா. கும்புதல் = திரளுதல்.

அளம் என்பது உப்பு. உப்பு விளைப்போர் அளவர் எனப்படுதல் காண்க.

அளம் என்னும் சொல் தன் பொருளிழந்து ஈறுக மாறியபின், உப்பைக் குறிக்க உம்பளம் என்றொரு சொல் வேண்டியதாயிற்று. உப்பைச் †சம்பளப் பகுதியாகக் கொடுக்கும் வழக்கம் நின்றுவிடவே, உம்பளம் என்னும் சொல்லும் அப்பொருளில் வழக்கு வீழ்ந்து, மானியமாகக்

---

* கூலமாகக் கொடுக்கப்படுவது கூலி.

† " Salary (Soldier's pay, which was given partly in Salt),—wages " English Word-book, p. 90.

கொடுக்கும் நிலத்திற்குப் பெயராக ஆளப்பட்டது. உம்பு, உப்பு.

'உப்புக் குழைத்தல்,' 'உப்பைத் தின்னுதல்,' என்னும் வழக்குக்களையும், "உப்பிட்டவரை உள்ளளவும் நினை," என்னும் பழமொழியையும் நோக்குக.

எழுத்து

ஆதிமக்கள் மெல்ல மெல்ல நாகரிகமடைந்து ஒரு மொழியை வளர்த்துக்கொண்ட பின்பு, அது இடமும் காலமும்பற்றிய இருவகைச் சேய்மைக்கும் பயன்படுமாறு, அதற்கு எழுத்தையும் அமைத்துக்கொண்டனர். முதன்முதலாக மக்கள் அமைத்தது படவெழுத்தே.

எழுத்து என்னும் சொல் முதன்முதலாக ஓவியத்தையே குறித்தது. இன்றும் 'படமெழுதுதல்' என்னும் வழக்கைக் காண்க.

"இன்ன பலபல எழுத்துநிலை மண்டபம்," என்னும் **பரிபாடல்** அடியில் (ககூ, ருந), எழுத்து என்பது ஓவியத்தை உணர்த்திற்று.

> "உருவே யுணர்வே யொலியே தன்மையென
> இருவகை யெழுத்தும் ஈரிரண் டாகும்"

> "காணப் பட்ட வுருவ மெல்லாம்
> மாணக் காட்டும் வகைமை நாடி
> வழுவில் ஓவியன் கைவினை போல
> எழுதப் படுவ துருவெழுத் தாகும்"

என்பன, **யாப்பருங்கலவிருத்தி** மேற்கோள்.

இந் நூற்பாக்களினின்று, முதற்காலத்திருந்த தமிழெழுத்து படவெழுத்தே (Hieroglyph) என்று துணியலாம்.

தமிழ் நெடுங்கணக்கிற்கு அரிவரி என்று பெயரிருப்பது, அது இடைக்காலத்தில் 'அரிஓம்' என்று சொல்லித் தொடங்கப்பெற்றதை அறிவிக்கும்.

அரசன் :

சிறு குழந்தைகட்கு எங்ஙனம் தாயுந் தந்தையும் தெய்வமோ, அங்ஙனமே பழங்கால மக்கட்கு அரசன் தெய்வம். உணவளித்தும் பகையழித்தும் மக்களைக் காத்த காவலன் தெய்வமாக அல்லது கண்கண்ட தெய்வமாகக் கருதப்பட்டும் வணங்கப்பட்டும் வந்தான்.

கோவில் அல்லது கோயில் என்பது முதலாவது அரசனது அரண்மனையையே குறித்தது. கோ அரசன்; இல் வீடு. அரச வணக்கத்தின்பின் தெய்வ வணக்கம் தோன்றியதினால், அரச மனைப்பெயர் தெய்வமனைப் பெயராயிற்று.

இறை அல்லது இறைவன் என்பது, அரசனுக்கும் கடவுட்கும் பொதுப்பெயர். கடவுள் எங்கும் தங்கியிருப்பதுபோல, அரசனுடைய ஆணை, அவனுடைய நாடெங்கும் தங்கியிருக்கிறது என்பது கருத்து. இறுத்தல்-தங்குதல்.

கடவுள் பெயர்க்கும் அவரொடு தொடர்புள்ள பொருட்பெயர்க்கும் திரு என்னும் முன்னொட்டுச் சேர்க்கப்படுவதுபோன்றே, அரசனுடைய பெயர்க்கும் அவனொடு தொடர்புள்ள பொருட்பெயர்க்கும் சேர்க்கப்படும். எ. டு: திருவாய்க்கேள்வி, திருமந்திரவோலை.

தண்டனை வகை :

'அட்டைக்குழி' 'இருளுலகம்' 'அளறு' என நரகிற்குப் பெயரிருப்பதால், அட்டையிட்ட குழியிலும் இருட்டறையிலும் உளையிலும் பண்டைக்காலத்தில் குற்றவாளிகள் தள்ளப்பட்டனர் என்பது வெளியாகும்.

'அலமரல்' 'தெருமரல்' 'உழலுதல்' என்னுஞ் சொற்கள், குற்றவாளிகளைச் சக்கரத்திலிட்டுச் சுழற்றிக் கொன்றமையைத் தெரிவிக்கும்.

"அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டும் சுழற்சி"

(உரியியல் கச)

என்பது தொல்காப்பியம்.

'புள்ளிக்காரன்', 'முகத்தில் கரியைப் பூசுதல்', 'கரிக் கோடிடுதல்' முதலிய வழக்குகள், ஊர்க்கு மாறான குற்ற வாளிகளை ஊரார் செம்புள்ளி கரும்புள்ளி குத்தியும், முகத் தில் கரியைப் பூசியும், கரிக்கோடிட்டும் அவமானப்படுத்தி யதை நினைவுறுத்தும்.

'புல்லார்தல்,' 'குதிரையேறுதல்' என்னும் வழக்குக ளால், மற்போரில் தோற்றுப்போனவன் சிறிது புல்லைத் தின்னவேண்டுமென்றும், அதோடு வென்றவனைக் குறிப் பிட்ட இடம் அல்லது கால எல்லைவரையும் சுமக்கவேண்டு மென்றும் இருந்ததாகத் தெரியவருகின்றது.

கருத்து :

வைசூரிக்கு **அம்மை** யென்னும் பெயரிருப்பதால், காளியம்மையினால் அந்நோய் வருவதாக நம் முன்னோர் கருதினர் என்றறியலாம். இன்னும் அக்கருத்து பலர்க்கு நீங்கவில்லை. 'அம்மை வந்திருக்கிறாள்,' 'அம்மை விளையாடு கிறாள்' முதலிய வழக்குகளும், வைசூரி வந்தவுடன் காளிக் குச் செய்யப்படும் சிறப்புக்களும் அதை விளக்கும்.

முதுவேனிலில் தோன்றும் பாலைநிலத்திற்குத் தெய் வம் காளியாதலாலும், அவ்வம்மையை ஓர் அழிப்புத் தெய்வமாக மக்கள் கொண்டதினாலும், வெப்பமிகுதியால் தோன்றிப் பலவுயிரைக் கொள்ளைகொள்ளும் வைசூரி நோயைக் காளியால் வருவதென்று கருதி, அதை அத் தெய்வத்தின் பெயரால் **அம்மை** என்றே அழைத்தனர் முன்னோர்.

நல்லவர் பொருட்டு மழை பொழிந்து நாடு செழிக் கிறதென்றும், தீயவரையிட்டு மழை பொய்த்துப் பஞ்ச முண்டாகிறதென்றும் பண்டையோர் கருதினர்.

" ....—தொல்லுலகில்
நல்லார் ஒருவர் உளரேல் அவர்பொருட்
டெல்லார்க்கும் பெய்யும் மழை"

(மூதுரை ௧0)

"நாடா கொன்றோ காடா கொன்றோ
அவலா கொன்றோ மிசையா கொன்றோ
எவ்வழி நல்லவர் ஆடவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே!"

(புறம் - 187)

என்னும் ஔவையார் கூற்றுக்கள் இதைப் புலப்படுத்தும்.

மழை பொய்த்த காலத்தில், அதற்குக் காரணம் ஒரு கொடும்பாவியென்று கருதி, ஊருக்குள் மிகத் தீயவன் என்று பேர்பெற்ற ஒருவனைக் கட்டி ஊருக்கு வெளியே இழுத்துக்கொண்டுபோய் உயிரோடெரித்துவிடுவது முது பண்டை வழக்கம். இதற்குக் **கொடும்பாவி கட்டியிழுத்தல்** என்று பெயர்.

நாகரிகம் மிக்க இக்காலத்தில், கொடும்பாவி கட்டி யிழுத்தற்குப் பதிலாகச் சூந்து கட்டித் தெருத்தெரு வாக இழுத்து ஊருக்கு வெளியே கொண்டுபோய்க் கொளுத்திவிடுகின்றனர்.

வழக்கம் :

ஒருவர் தம் சொந்த முயற்சியால் பெரும் பொருளீட் டியதைப் பாராட்டும்போது, "கோடியும் தேடிக் கொடிமர மும் நட்டி," என்று கூறுவது தென்னாட்டு வழக்கு. இத ஞல், பழந்தமிழ் நாட்டில் கோடி தொகுத்தவரெல்லாம் கொடிகட்டிப் பறக்கவிட்டனர் என்பது தெரியவரு கின்றது.

செந்தமிழ் எல்லை :

தென்னாட்டில் யாரேனுமொருவர் இலக்கண வழுப் படப் பேசியதை வேறொருவர் திருத்தினால், திருத்தப் பட்டவர் திருத்தியவரை "இவர் திருந்தக் கல்லிற்குத் தெற்கிட்டுப் பிறந்தவர்," என்று நகையாடுவது வழக்கம். இதனால், பண்டைத் தமிழகத்தில் செந்தமிழ் வழங்கும் எல்லை குறிக்கக் கல் நட்டப்பட்டிருந்த தென்பதும், தெற்கே செல்லச் செல்லத் தமிழ் சிறந்திருந்ததென்பதும் வெளியாகும்.

குலப்பெயர் :

மக்கள் பற்பல சமயங்களில் தமிழ்நாட்டினின்று ஈழத்திற்குக் குடியேறியது போன்றே, ஈழத்தினின்றும் தமிழ்நாட்டிற்குக் குடியேறி வந்திருக்கின்றனர். கரிகால் வளவன் ஈழத்தின்மேற் படையெடுத்துப் பன்னீராயிரம் குடிகளைச் சிறைபிடித்துக்கொண்டு, காவிரிக்குக் கரை கட்டுவித்ததாக அவன் **மெய்க்கீர்த்தி** கூறும். இங்ஙனம் கொண்டுவரப்பட்டவரும் குடியேறியவருமே **ஈழவர்** எனப் படுவர். மலையாள நாட்டில் இவரைத் **தீவார்** அல்லது **தீயார்** என்பர்.

கம்பளர் காம்பிலிச்சீமையினின்றும் **இரட்டியார்** இரட்டபாடியினின்றும், ஒட்டர் ஒட்டர அல்லது ஒரிசாச் சீமையினின்றும் வந்தவராவர்.

செங்குந்தர் பாணர் என்பவர் தமிழ்நாட்டுத் தமிழரே யாயினும், தொழில் மாறியிருக்கின்றனர். செங்குந்தம் பிடித்துச் சோழருக்குப் படைமறவராயிருந்தவர் செங் குந்தர். பாண் அல்லது இசைத்தொழிலைக் கொண் டிருந்தவர் பாணர். இவ்விரு வகுப்பாரும், இன்று முறையே நெசவையும் தையலையும் மேற்கொண்டுள்ளனர்.

ஆட்பெயர் :

ஒருவனுக்கு மகனின் மகன் பேரன் எனப்படுவான். பெயரன் என்பது பேரன் என மருவிற்று. பாட்டன் பெயரைப் பேரனுக்கிடுவது பண்டை வழக்கமாதலால், பேரனுக்கு அப்பெயராயிற்று. சிலர் பாட்டனையும் பேரன் அல்லது பேரனார் என்பர். அரசகேசரி பரகேசரி என்ற பட்டங்கள், பிற்காலச் சோழர்க்கு ஒன்றுவிட்டு வழங்கியதும் இம்முறைபற்றியே.

ஊர்ப்பெயர் :

மக்கள், மலை (குறிஞ்சி) காடு (முல்லை) நாடு (மருதம்) பாலை கடற்கரை (நெய்தல்) என்னும் ஐந்திடங்களில் வேறு வேறு வாழ்ந்து வந்த பண்டைக்காலத்தில், குறிஞ்சிநிலத்

தூர்கள் **குறிச்சி சிறுகுடி** என்றும், முல்லைநிலத்தூர்கள் **பாடி சேரி** என்றும், மருதநிலத்தூர்கள் **ஊர்** என்றும், பாலைநிலத்தூர்கள் **பறந்தலை** என்றும், நெய்தல் நிலத்தூர்கள் **பாக்கம் பட்டினம்** என்றும் ஈறுகொடுத்துக் கூறப்பட்டன. மக்கள் பல்கித் திணைமயக்கம் உண்டானபின், இவ்வழக்கம் பெரும்பாலும் நின்றுவிட்டது.

இடைக்காலத்தில் வழங்கிய சில ஊர்ப்பெயர்களும் ஊர்ப்பெயரீறுகளும் வெவ்வேறு காரணம்பற்றியவை :—
ஆறை என்பது ஆற்றூர்.

புத்தூர் என்பது புதியவூர்; **மூதூர்** என்பது பழையவூர்; **பேரூர்** என்பது மாநகர்; **பட்டி** என்பது கால்நடைத் தொழுவமுள்ள சிற்றூர்; **பற்று** என்பது தனிப்பட்டவர்க்கு அல்லது ஒரு சாரார்க்கு உரிய சிற்றூர் அல்லது சிற்றூர்த்தொகுதி; **அடங்காப்பற்று** என்பது அரசனுக்கடங்காதவர் வசிக்கும் ஊர்; **பள்ளி** என்பது பௌத்த சமண மடமுள்ள ஊர்; **பாளையம்** என்பது படையிருக்கும் ஊர்; **பட்டு** என்பது பாளையத்தலைவரான சிற்றரசர்க்கு விடப்பட்ட சிற்றூர் அல்லது சிற்றூர்த்தொகுதி; **மங்கலம்** என்பது பார்ப்பனரிருக்கும் ஊர்; **வாடை** என்பது வேட்டுவர், அல்லது இடையர் இருக்கும் ஊர்; **பண்டாரவாடை** என்பது குடிகளுக்குரிய ஊர்; **நத்தம்** என்பது பார்ப்பனரல்லாதார் வாழும் ஊர்; **குடி** என்பது ஒரு குடும்பத்தாரே அல்லது குலத்தாரே வசிக்கும் ஊர்; **குடிக்காடு** என்பது குடிகள் வசிக்கும் காட்டூர்; **குடியேற்றம்*** என்பது மக்கள் குடியேறிய ஊர்; **கல்லாங்குத்து** என்பது கடின நிலத்தூர்; **முரம்பு** என்பது கற்பாங்கான மேட்டு நிலத்தூர்; **பேட்டை** என்பது சந்தை கூடும் ஊர்.

எயில் என்பது மதில்சூழ்ந்தவூர்; **புரம் புரி** என்பன அரசர் தலைநகர். †**விண்ணகரம்** என்பது திருமால்கோயில் உள்ள ஊர்.

---

* 'குடியேற்றம்' என்பது இன்று 'குடியாத்தம்' என மருவி வழங்கும். † விண்டு + நகரம் = விண்ணகரம்; விண்டு = விஷ்ணு; நகர் நகரம் = மனை, **கோயில்**.

ஏரி, குளம், கோட்டை, கோயில் முதலிய ஈறுகளில் முடியும் பேர்களைக்கொண்ட ஊர்கள், அவ்வவ்வீறுகளாற் குறிக்கப்படும் இடத்தைக் கொண்டவை என்பதை, எவரும் சொல்லாமலே அறிந்துகொள்ளலாம். ஏரி என்று முடியும் பேரைக்கொண்ட ஓரூரில் ஏரியில்லா விடின், அது ஒருகாலத்திலிருந்து பின்னர்த் தூர்ந்து போனதென் றறிதல்வேண்டும். இங்ஙனமே பிறவும்.

புறம் பட்டு முதலிய சில பெயர்கள், இக்காலத்தில் சிறப்புப்பொருளிழந்து பொதுப்பெயராக வழங்கிவரு கின்றன. ஆகையால், இக்காலப் புத்தூர்ப் பெயர்கள் வரலாற்றுச் செய்தியொன்றும் உணர்த்தா.

கதை :

யாரேனுமொருவர் பேதைத் தன்மையாய்ப் பேசி னால், அவரைப் பிறர் *'**கொங்கணவன்**' என்பது வழக்கம்

கொங்கணவன் என்னும் பெயரையுடைய முனிவர், தம் தவவலிமையால் ஒரு கொக்கைக் கொன்று வீழ்த்திய பின், மக்களையும் அங்ஙனமே சாவிக்கலாம் என்று கருதி, தமக்கு ஐயமிடக் காலந்தாழ்த்துவந்த வாசுகியம்மையாரை உறுத்து நோக்க, அவ்வம்மையார் "கொக்கென்று நினைத் தையோ கொங்கணவா?" என்று கடிந்தார். அதன்பின், அம்முனிவர் கற்புடை மங்கையரின் பெருமையை யுணர்ந்து, அவ்வம்மையாரிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுச் சென்றார் என்பது வரலாறு.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், சொற்களும் ஒவ்வொரு வரலாற்றுண்மையை உணர்த்தக்கூடுமென்றும், விரிவான அகராதி ஒரு வரலாற்றுக்களஞ்சியம் என்றும், வரலாற்றுச் சொற்களையும் வரலாற்று நூல்களைப்போலப் போற்ற வேண்டுமென்றும், அவற்றுள்ளும் வழக்கற்ற சொற்களை மிகக்கருத்தாய்ப் போற்றவேண்டுமென்றும் அறிக.

---

* '**கொங்கணவன்**' என்பது உலகவழக்கில் '**கொங்கணையன்**' என வழங்குகின்றது.

3. மெய்ப்பொருட் சொற்கள்

உலக மக்கட்குள் தமிழர் தலைசிறந்த நாகரிகமுடையவர் என்பதை அவருடைய மொழியமைதியுங் கருத்துமே காட்டும்.

சொல்வழக்கு :

பண்டைத் தமிழகத்தில், புலமக்கள் மட்டுமன்றிப் பொதுமக்களும் சிறந்த அறிவுடையவராயிருந்தனர். ஆதலால், பொருள்களின் உண்மை யியல்புகளை யறிந்து, அவற்றிற்கேற்பப் பெயரிட்டு வழங்கினர்.

இயற்கையாய் எல்லாப்பொருள்களும் உயிர் உயிரில்லது உயிருள்ளது என மூவகைப்பட்டிருத்தலைக்கண்டு, அவற்றை முறையே **உயிர் மெய் உயிர்மெய்** என அழைத்தனர் முது தமிழர்.

உடம்பை உய்ப்பது அல்லது செலுத்துவது உயிர். உள்ளிருக்கும் உயிரை மேலாகப் பொதிந்திருக்கும் உடம்பு மெய்; உயிரையுடைய மெய் உயிர்மெய்.*

உடல், உடம்பு, குடம்பை, கூடு, மெய், யாக்கை, முடை, கட்டை என உடம்பிற்கு வழங்கும் பெயர்களின் காரணத்தை நோக்கின், அப்பெயர்களை இட்ட மக்களின் உயரிய அறிவு புலனும்.

உயிருடன் சேர்ந்தே இயங்குவது அல்லது உயிருடனிருப்பது உடல் அல்லது உடம்பு; குஞ்சு பொரித்தபின் தொடர்பு நீங்கும் முட்டைக் கூடுபோல, உயிரைவிட்டு நீங்குவது குடம்பை அல்லது கூடு†. உயிரை மேலாகப் பொதிந்திருப்பது மெய்; தோல் நரம்பு எலும்பு தசை

---

* உயிரும் மெய்யும் கூடியது உயிர்மெய் எனக் கூறுவது பொருந்தாது. இக்கூற்று உயிர்மெய் என்னுஞ் சொல் உலக வழக்கற்றபின் எழுந்தது. பிராணனையுடையது பிராணி என்பது போல, உயிரையுடைய மெய் உயிர்மெய் என்பதே பொருத்தமாம்.

† "குடம்பை தனித்தொழியப் புட்பறந் தற்றே—உடம்போடுயிரிடை நட்பு" என்றார் (குறள் ௩௩௮) திருவள்ளுவர். "கூடுவிட்டிங் காவிதான் போயினபின்பு" என்றார் (நல்வழி ௨௨) ஔவையார்.

அரத்தம் முதலிய எழுவகைத் தாதுக்களால் யாக்கப்பெற்றிருப்பது அல்லது முடையப்பட்டிருப்பது யாக்கை அல்லது முடை; உயிர்நீங்கியபின் கட்டைபோலக் கிடந்து எரிவது அல்லது மண்ணொடு மண்ணாய்ப்போவது கட்டை.

உயிரில்லாத பொருள்கள் எத்தனையோ வேறுபட்ட வண்ணம் வடிவு அளவு சுவை முதலிய தன்மைகளையுடையனவாயிருந்தாலும், அவற்றையெல்லாம் உடம்பொடு தொடர்புபடுத்தி ஒன்றாகக்கொண்டு, அவற்றுக்கு உடம்பு அல்லது மெய் என ஒரே பெயரிட்டதற்குக் காரணம், அண்டத்தையொத்தது பிண்டம் என்றும், உயிரற்ற பொருளனைத்தும் ஐம்பூதச் சேர்க்கை அல்லது வேறுபாடென்றும், முன்னைத் தமிழர் அறிந்திருந்தமையே.

பொருள்களையெல்லாம் இங்ஙனம் மூன்றுவகையாய் வகுத்ததோடமையாது, உயிருள்ள பொருள்கட்குள்ளும் பகுத்தறிவுள்ளது இல்லது என மேலுமொரு பாகுபாடு செய்து, அதற்கேற்ப வினையீறு வேறுபடுத்திக் கூறிவந்தனர் பழந்தமிழர்.

விலங்கினத்திலும் பறவையினத்திலும் ஒருசார் மரங்கட்குள்ளும் ஆண் பெண் என்னும் பால் வேறுபாடிருப்பினும், அவ்வேறுபாடு கண்டு அவற்றுக்கு வெவ்வேறு பெயரிட்டு வழங்கினும், வினைகொடுத்துக் கூறும்போது, பகுத்தறிவற்ற உயிர்களின் பால் வேறுபாடு காட்டாது, 'காளை வந்தது,' 'ஆ வந்தது,' 'காளைகள் வந்தன,' 'ஆக்கள் வந்தன' என எண் வேறுபாடுமட்டும் காட்டியும், பகுத்தறிவுள்ள உயிர்கட்கு 'மகன் வந்தான்,' 'மகள் வந்தாள்' என எண்ணோடு பாலுங் காட்டியும் வந்தனர் பழந்தமிழர்.

மக்கள் பகுத்தறிவுள்ள உயிரினமாயினும், அவருள் எல்லாரும் அதைப் பெறாமையால், பகுத்தறிவடையாத குழந்தைகளையும், பிள்ளைகளையும் 'குழந்தை வருகிறது,' 'பிள்ளை வருகிறது' எனப் பாலீறு கொடாது எண்ணீறே கொடுத்துக் கூறியும், பருவமடைந்தவருள்ளும் பலர் பகுத்

தறிவைப் பெருமையால் அவரை 'மாக்கள்' என்று பிரித்தும் வந்தது, பழந்தமிழரின் பெரும் புலமையை யுணர்த்தும்.

"மாவும் மாக்களும் ஐயறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே"

(மரபியல், ௩௨)

"மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே"

(மரபியல், ௩௩)

என்று தொல்காப்பியரும்,

"செவியிற் சுவையுணரா வாயுணர்வின் மாக்கள்
அவியினும் வாழினும் என்"

(குறள் ௪௨௦)

"மக்களே போல்வர் கயவர் அவரன்ன
ஒப்பாரி யாங்கண்ட தில்"

(குறள் ௧0௭௧)

எனத் திருவள்ளுவரும், மாந்தரை மக்கள் மாக்கள் என இருவகைப்படுத்திக் கூறுதல் காண்க.

மாந்தன் இயற்றமுடியாத இயற்கையை இயற்றிய ஒரு தலைவன் இருத்தல்வேண்டுமென்றும், அவன் எல்லா வற்றையுங் கடந்தவன் என்றும், கண்டு அல்லது கொண்டு, அவனைக் கடவுள் * என்றனர் முதற்றமிழர்.

மக்கள் குடியிருக்கும் மனைக்குத் தமிழில் வீடு என்று பெயர்; பேரின்ப உலகிற்கும் வீடு என்றே பெயர். இவ் விரு பெயரும் ஒரு சொல்லே.

மாந்தன் பகலெல்லாம் உழைத்துக் களைத்து உணவு அல்லது பொருள் தேடி, மாலைக்காலத்தில் மனையாகிய வீட்டை யடைந்து இளைப்பாறி யின்புறுகின்றான்; உழைப் பாளிபோன்றே ஒருநாள் வழிப்போக்கனும் பகலெல் லாம் நடந்திளைத்து இராக்காலத்தில் ஒரு வீட்டில் தங்கி இளைப்பாறி யின்புறுகின்றான். வேலையை விடுதலுக்கும்

---

* கடவுள் என்னும் பெயர்க்கு 'எல்லாவற்றையும் இயக்கு பவன் அல்லது செலுத்துபவன்' என்றும் பொருளுரைக்கலாம். கடவுதல்=செலுத்துதல்.

வழிநடையை விடுதலுக்கும் வீடு என்று பெயர். ‘விடு முறை’ ‘விட்டிறுத்தல்’ என்னும் வழக்குகளையும் நோக்குக.

எழுவகையான எல்லையற்ற பிறவிகளில் உழன்று அறத்தை ஈட்டிய ஆன்மா, அல்லது அப்பிறவிகளில் அலைந்து திரிந்து வீட்டுநெறிச் செலவை முடித்த ஆன்மா, அடையும் பேரின்பவுலகும் வீடுபோலுதலின் வீடெனப் பட்டதென்க.

சிலர் குறிக்கும், பிறப்பு இறப்பு என்னும் சொற்கள், முறையே, பகரமெய்ச் சேர்க்கையும் நீக்கமும் பெற்றிருப்ப தால், உயிர் உடம்பொடு கூடுதலையும் அதைவிட்டு நீங்கு தலையும் குறிக்குமென்று கூறுவர். பிறப்பு என்பது ‘பிள்’ என்னும் வேரினின்றும் இறப்பு என்பது ‘இறு’ என்னும் வேரினின்றும் பிறந்திருப்பதாலும், பிணங்கு இணங்கு எனப் பிறவெதிர்ச் சொற்களும் பிறப்பு இறப்பு என்பவை போன்றே யமைந்திருப்பதாலும், அது போலிக் கூற்றென்க.

இலக்கணக் குறியீடு :

எழுத்துக்களில், வேறோர் எழுத்தின் உதவியின்றித் தானே ஒலிக்கும் உயிரெழுத்து தானாய் இயங்கும் உயிரை யும், உயிரெழுத்தின் உதவியின்றித் தனித்தொலியாத மெய்யெழுத்து உயிரின்றி இயங்காத உடம்பையும், உயி ரோடு கூடிய மெய்யெழுத்து உயிரோடு கூடிய உடம்பை யும் ஒத்திருத்தலால், அம்மூவகை எழுத்திற்கும் அம் மூவகைப் பொருட் பெயர்களையே உவமையாகு பெயராக இட்டனர் முதனூலாசிரியர்.

உயிரெழுத்துக்களில், குறில் நெடில் என்பன குறு வாழ்க்கை யுயிரையும் நெடுவாழ்க்கை யுயிரையும்; மெய் யெழுத்துக்களில், வல்லினம் மெல்லினம் இடையினம் என் பன வல்லுடம்பையும் மெல்லுடம்பையும் இடைத்தர வுடம்பையும், நிகர்க்கும் என்பதை, அவ்வப்பெயர்களே உணர்த்தும்.

இலக்கியங்கண்டதற் கிலக்கணம் இயம்புதல் முறையில், பகுத்தறிவுள்ள உயிர்களைக் குறிக்கும் சொற்களை உயர்திணை என்றும், பகுத்தறிவில்லாத பொருள்களைக் குறிக்கும் சொற்களை அஃறிணை யென்றும் வகுத்தனர் முதனூலாசிரியர்.

பெயர் வினை இடை உரி என்னும் நால்வகைச் சொற்களுள், முதலிரண்டே தலைமையானவை. பெயர் என்பது ஆளையும், வினை என்பது ஆளின் செயலையும் குறிப்பன.

பெயர்ச்சொற்கள் ஏழு வேற்றுமையடைவதும், இறுதியில் விளிவேற்றுமையாவதும்: உயிர்கள் அல்லது ஆன்மாக்கள் எழுபிறவி கொள்வதும் இறுதியில் இறைவனால் அழைக்கப்பெறுவதும் போல்வன.

பெயர் என்னும் சொல், முதலாவது, ஓர் ஆளை விளித்தற்கோ ஒரு பொருளைச் சுட்டுதற்கோ இடப்பட்ட சொல்லைப் பொதுப்படக் குறிப்பதாகும். அது பின்னர் ஆகுபெயராய் ஒரு பெயரால் விளிக்கப்படும் ஆளையும் குறிக்கும். இருவர் மூவர் முதலிய எண்ணடி உயர்திணைப் பெயர்களை இரண்டு பேர் மூன்று பேர் என்னும் வகையிற் சொல்வது உலக வழக்கு. பேர் என்பது பெயர் என்பதன் மரூஉ.

இறையான்மா போன்றே உயிரான்மாவும் முதலீறற்றதென்பதும், நிலத்திணை (தாவரம்) நீர்வாழ்வன ஊர்வன பறவை விலங்கு மக்கள் தேவர் ஆகிய எழுவகைப் பிறப்புக்களை யடையுமென்பதும், மக்கட் பிறப்பில் வீடுபேற்றிற்குச் சமைந்த நிலையில் இறைவனால் (ஆசிரிய வடிவில்) ஆட்கொள்ளப் பெறும் என்பதும், தென்னாட்டுச் சிவநெறிக் கொள்கை.

" ஒன்றறி வதுவே உற்றறி வதுவே
இரண்டறி வதுவே அதனொடு நாவே
மூன்றறி வதுவே அவற்றொடு மூக்கே
நான்கறி வதுவே அவற்றொடு கண்ணே
ஐந்தறி வதுவே அவற்றொடு செவியே
ஆறறி வதுவே அவற்றொடு மனனே
நேரிதின் உணர்ந்தோர் நெறிப்படுத் தினரே."

"புல்லும் மரனும் ஓரறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே."

"நந்தும் முரளும் ஈரறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே."

"சிதலும் எறும்பும் மூவறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே."

"நண்டும் தும்பியும் நான்கறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே."

"புள்ளும் மாவும் *ஐயறி வினவே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே."

"மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே
பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே."

(மரபியல், உஎ - ௩௩)

என்பன தொல்காப்பியம்.

இந்நூற் பாக்கள் அறுவகைப் பிறப்பையே எடுத்துக் கூறினும், ஏழாம் பிறப்பாகிய தெய்வப் பிறப்பும் இறுதி யதனுள் அடங்கும். "மக்கள் தாமே ஆறறி வுயிரே" என்று கூறியதோ டமையாது, "பிறவும் உளவே அக்கிளைப் பிறப்பே" என்று ஆசிரியர் பிறிதும் இணைத்துக் கூறியதனால், ஆறறிவுள்ள தெய்வப் பிறப்பும் மக்கட் பிறப்போடு சேர்த்துக் கூறப்பெற்றதாகும். உயிர்களை அறிவுபற்றி வகைப்படுத்திக் கூறுவதே ஆசிரியர் நோக்கமாதலின், விண்ணுலகிலுள்ள தேவர்களை விதந்து குறிப்பிட்டிலர். ஆறறிவுயிர் என்னும் பிறப்பளவில் மக்கட்கும் தேவர்க்கும் வேறுபாடின்மை யுணர்க.

மேலும், இல்லறம் துறவறம் ஆகிய இருவகை யறத்திலும் சிறந்தோரைத் தெய்வத்தோ டொப்பக் கொள்வது இருவகை வழக்கிலும் காணப்பட்டதாகும். துறவிகளைக் கடவுளர் என்றும் பகவர் என்றும் அடிகள் என்றும் அழைப்பதையும்,

* 'மாவும் மாக்களும்' என்பது பாடவேறுபாடு.

"வையத்துள் வாழ்வாங்கு வாழ்பவன் வானுறையும்
தெய்வத்துள் வைக்கப் படும்"

(குறள் ௫0.)

என்று வள்ளுவர் கூறியதையும் நோக்குக.

ஆகவே, எழுவகைப் பிறப்பும் தொல்காப்பியனார்க்கு உடம்பா டென்பதும், அறுவகைப் பிறப்பையும் முறையே ஒவ்வோ ரறிவாக ஏற்றிக்கூறுவதால் அவற்றுக்கொரு தொடர்பு குறிப்பது ஆசிரியர் கருத்தென்பதும், பெறப் படும்.

எழுவகைப் பிறப்பையும் எடுக்கும் ஆன்மாவானது உயிரளவில் ஒன்றாயிருப்பினும் உடம்பளவில் வேறுபடுவ தாலும், ஓரறிவுள்ள நிலைத்திணைப் பிறப்பிற்கும் ஓர் உடம்பு வேண்டியிருப்பதாலும், ஒவ்வொரு பிறப்பையும் ஒரு வேறுபாடு அல்லது வேற்றுமையெனக் கொள்வது சாலப் பொருத்தமாகும்.

நிலைச்சொல்லான பெயர்ச்சொல் வருஞ்சொல்லின் பொருட்கேற்பத் திரியும் வேறுபாட்டை, வேற்றுமை என்பது தமிழிலக்கணம்.

தொல்காப்பியர் வேற்றுமையைப் பற்றிக் கூறு மிடத்து,

"வேற்றுமை தாமே ஏழென மொழிப"

"விளிகொள் வதன்கண் விளியோ டெட்டே"

"அவைதாம்,
பெயர் ஐ ஒ டு கு
இன் அது கண விளி என்னும் ஈற்ற"

"அவற்றுள்,
எழுவாய் வேற்றுமை பெயர்தோன்று நிலையே"

(வேற்றுமையியல், க - ௪)

என்றார்.

வேற்றுமை மொத்தம் எட்டெனவும், அவற்றுள் முதல் வேற்றுமை பெயரின் இயல்பே யெனவும், பிற

வேற்றுமை யெல்லாம் அதன் திரிபெனவும், இறுதி வேற்றுமை பெயரின் விளியெனவும், கூறிய இலக்கணம்: இயல்பும் எழுவகைப் பிறப்புமாகிய ஆன்ம நிலைகள் எட்டென்பதையும், அவற்றுள் முதலதொழிந்த ஏனையவெல்லாம் வேற்றுமைப்பட்டவை யென்பதையும், இறுதி நிலையாகிய மக்கட் பிறப்பில் இறைவன் ஆன்மாவைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்வான் என்பதையும், குறிப்பாயுணர்த்து மன்றோ?

வினைச்சொற்களுள், முற்றுவினை எச்சவினை என்பன முடிந்தவினை முடியாத வினைகளையும், இறந்தகால வினை நிகழ்காலவினை எதிர்காலவினை என்பன எச்சவினை நுகர்வினை எதிர்வினை (சஞ்சிதம் பிராரத்தம் ஆகாமியம்) என்பவற்றையும் ஒத்துள்ளன.

இங்ஙனம், மொழிச்சொற்களும் இலக்கணக் குறியீடுகளும் மெய்ப்பொருளுண்மைகளையும் கருத்துக்களையும் உணர்த்துவது, தமிழின் தனிப்பெருஞ் சிறப்பாம்.

---

4. ஒருபொருட் பல சொற்கள்

எம்மொழியிலும் ஒரு பொருட்குப் பல சொற்களிருப்பின், அவை யாவும் பருப்பொருளில் ஒத்திருப்பினும் நுண்பொருளில் ஒத்திரா. ஆகவே, ஒருபொருட் பல சொற்களெல்லாம் நுண்பொருள் வேறுபாட்டையுடையன*

"கவையாகிக் கொம்பாகிக் காட்டகத்தே நிற்கும்"
(மூதுரை கங)

"கோக்கண்டு மன்னர் குரைகடல் புக்கிலர்"
(தனிப்பாடல்)

"அமையொடு வேய்கலாம் வெற்ப"
(பழமொழி. நஙஎ)

"தந்தப்பல் லக்குஞ் சிவிகையுந் தாங்கி"
(தொண்டை. சத. அஎ)

"கொடுந்தாள் முதலையும் இடங்கரும் கராமும்"
(குறிஞ்சிப்பாட்டு. உருஎ)

என்ற அடிகளில், ஒருபொருட் பலசொற்கள் வந்து வெவ்வேறு பொருள் நுட்பங் குறித்தல் காண்க. *

பொருள் வகை :

பொருள் காட்சி கருத்து ஆகிய இரண்டற்கும் பொதுவான பொருள்; **பண்டம்** கட்புலனுனதும் கனவடிவுள்ளதுமான உயிரற்ற பொருள்; **சரக்கு** காய்ந்த பொருள்; **தாரம்** இயற்கை விளைபொருள்; **ஆக்கம்** செயற்கை விளைபொருள்; **செய்பொருள்** கையாற் செய்யப்படும் பொருள்; **உரு** கனவடிவப் பொருள்; **உருவம்** பெருங் கனவடிவப் பொருள்; **உருப்படி** தனிப்பட்டதும் உயிரற்றதும் ஒன்றன்படியுமான கனவடிவுப்பொருள் (Article); **உடைமை** உடம்பிலுள்ள ஆடையணிப்பொருள்; **மதி** அளவிடப்பட்டு வரி விதிக்கப்படும் கடல்வாணிகப்பொருள் (எ. டு: ஏற்றுமதி, இறக்குமதி); **சொம்** சொந்தப்பொருள்; **சொத்து** சொந்தப் பொருட்டொகுதி (Property); **செல்வம்** விலை மதிப்புள்ள பொருட்டொகுதி; **வெறுக்கை** செறிந்த செல்வம்; **காசு** தனி நாணயம் (Coin); **பணம்** காசுத்தொகுதி (Money).

அரசர் வகை :

ஊர்த்தலைவர் : குறிஞ்சித்தலைவன் பெயர்கள்—மலையன், வெற்பன், சிலம்பன், பொருப்பன், கானகநாடன். (வெற்பு சிலம்பு பொருப்பு என்பன மலையின் பொதுப் பெயர்கள்.)

முல்லைத்தலைவன் பெயர்கள்—குறும்பொறை நாடன், அண்ணல், தோன்றல்.

மருதத்தலைவன் பெயர்கள்—ஊரன், மகிழ்நன், கிழவன்.

பாலைத்தலைவன் பெயர்கள்—விடலை, மீளி, காளை.

---

* இவ்வுண்மையை—'Synonyms Discriminated' 'Words confused and Misused' முதலிய ஆங்கில நூல்களுட் காண்க.

நெய்தல் தலைவன் பெயர்கள்—கொண்கன், சேர்ப்பன், துறைவன், மெல்லம்புலம்பன்.

நாட்டுத்தலைவர்: **குரிசில்** பிரபு; **வேள்** குறுநில மன்னன்; **குறும்பன்** கொள்ளைத் தலைவன்; **மன்னன்** சிற்றரசன்; **கோன்** அல்லது **கோ** அரசன்; **வேந்தன்** முடிவேய்ந்த பேரரசன் இந்திரன்.

பேய் வகை :

இருள் அல்லது **கருப்பு** இருண்டு தோன்றும் பேய்; **பேய்** அஞ்சத்தக்க ஆவி; **அலகை** துன்புறுத்தும் பேய்; **சூர்** அல்லது **சூரரமகள்** அல்லது **அணங்கு** அஞ்சத்தக்க பெண் பேய்; **தாக்கணங்கு** புடைத்துக்கொல்லும் பெண் பேய்; **நோக்கணங்கு** பார்வையாற் கொல்லும் பெண் பேய்; **மோகினி** ஆடவர்க்கு மோகத்தையுண்டாக்கிக்கொல்லும் பெண் பேய்; **இடாகினி** இடுபிணந்தின்னும் பெண் பேய்; **குறளி** குட்டிப்பேய்; **பூதம்** பெரும்பேய்; **கூளி** குறும்பூதம்; **முனி** சடைப்பேய்; **ஆலி** ஆலமரப்பூதம்.

குதிரை வகை :

குதிரை குதிப்பது அல்லது தாண்டுவது; **பாடலம்** விரிந்த கழுத்தும் மார்பும் உடையது; **கோணம்** அல்லது **கோடகம்** முக்கோணக் கழுத்துடையது; **இவுளி** எதிர்த்துப் போர்புரிவது; **வன்னி** வெண்ணிறமானது; **பரி** வேகமாக ஓடுவது; **கந்துகம்** கடைந்த தூண்போன்ற கால்களையுடையது; **கனவட்டம்** கனமும் உருட்சியுமுடையது; **கோரம்** கொடுமையானது; **புரவி** மதில் தாண்டுவது.

உடற்பெயர் :

உடல் உடம்பிற் கைகால் தலையற்ற நடுப்பகுதி; **உடம்பு** முழுவுடம்பு (இவை ஆட்சிப்பொருள்கள்); **உடக்கு** உள்ளீடற்ற உடம்புக்கூடு; **யாக்கை** எழுவகைத் தாதுக்களாற் கட்டப்பட்டது; **மெய்** உயிரை மேலாகப் பொதிந்திருப்பது; **மேனி** உடம்பின் மேற்புறம்.

முதலை வகை :

முதலை (Gavial) தென்னாசியாவிற் பெரும்பான்மையாகவுள்ளது; இடங்கர் (Crocodile) வட ஆப்பிரிக்காவிற் பெரும்பான்மையாகவுள்ளது; கராம் (Allegator) தென் அமெரிக்காவிற் பெரும்பான்மையாகவுள்ளது.

தவளை வகை :

தவளை தவிர்த்து அல்லது இடைவிட்டுப் பாய்வது; **அரைத்தவளை** வாலறாத குட்டித்தவளை; **நுணல்** மணலுக்குள் நுழைந்திருப்பது; **தேரை** திரைந்த தோலையுடையது; **சொறியன்** சொறியுள்ளது; **மொங்கான்** மிகப் பெரியது.

வான்சுடர்ப் பெயர்கள் :

வெள்ளி வெண்மையாக இரவில் தெரியும் சிறு சுடர்ப் பொதுப்பெயர்; **நாள்** இருபத்தேழு நாண் மீன்களின் பொதுப்பெயர்; **கோள்** எழு கோள்களின் பொதுப்பெயர்; **மீன்** நாள்மீன் அல்லது கோள்மீன்; **ஓரை** பன்னீர் இராசியின் பொதுப்பெயர்.

கொடிவகை :

கொடி சிறியது; **பதாகை** அல்லது **படாகை** பெரியது.

போன்மை (Likeness) வகைகள் :

ஓவியம் வரையப்படும் சித்திரம்; **கட்டளை** உருவம் வார்க்கும் அச்சு; **சிலை** நினைவுகூர்தற்கு ஒருவரைப்போல் செய்துவைத்த உருவம்; **படிமை** தெய்வச்சிலை; **பதுமை** தனிப்பட்டவரைக் குறியாது பொதுவாய்ச் செய்து வைக்கப்பட்ட ஆண் பெண் உருவம்; **பொம்மை** சிறு பதுமை; **பாவை** கனவளவில்லாத தோற்பாவை அல்லது கண்பாவை;

மறுதலை வகைகள் :

எதிர் (opposite); திரித்தல் (alteration); பகை (enmity); மறுதலிப்பு (denial); மாற்றுமை அல்லது மறு

தலை (contrariety); மறுப்பு (refutation); மறை (negation); எதிர்மறை (strong negation); மாற்றம் (transference); மாற்று (antidote); மாறு (exchange); முரண் (contradiction); விலக்கு (prohibition); வேற்றுமை (difference): வேறுபாடு (change).

நூல் வகை :

நுவணம் (நுவணை) கலை இலக்கணம், புத்தகத்திற் கூறப்படும் பொருள்; **புத்தகம்** நூற்பொருள் எழுதிய ஏட்டுத்தொகுதி: **பனுவல்** பிரபந்தம்: **வனப்பு** செய்யுள் நூல் அல்லது காவிய வகை; **சுவடி** சிறு புத்தகம்.

கலை தொழிற்கலை (Art); **நூல்** அறிவுக்கலை (Science).

பாயிர வகைகள் :

முகவுரை நூல் முகத்தில் உரைக்கப்படுவது; **பதிகம்** ஆக்கியோன் பெயர் நூல் வந்தவழி முதலிய பத்துப் பொருள்களைக் கூறுவது; **அணிந்துரை** நூலுக்கு அழகு செய்து நிற்பது; **நூன்முகம்** நூலின் தொடக்கமாயிருப்பது; **புறவுரை** நூலின் இறுதியில் உரைக்கப்படுவது; **தந்துரை** நூலிற் சொல்லப்படாத பொருளைத் தந்துரைப்பது; **புனைந்துரை** நூலைச் சிறப்பித்துரைப்பது.

யாப்பு வகை :

யாப்பு சொற்களைப் பாவாக இசைத்தல் (Metrical Composition); **செய்யுள்** அடிவரையறுத்த மொழிநடை (Poetry); **பா** செய்யுள் வகை (Poetic metre); **பாவினம்** இலக்கணம் நிரம்பாத பா; **சூத்திரம்** இலக்கணங் கூறும் நூற்பா; **பாட்டு** பாடப்படும், தனிச்செய்யுள், இசைப்பா (Poem, Song); **கீர்த்தனை** கடவுளின் சீர்த்தியைக் கூறும் இசைப்பாட்டு (Lyric); **பண்ணத்தி** நாடோடிப் பாட்டு; **தேவபாணி** தெய்வத்தை வழுத்தும் செய்யுட்பா.

சான்று வகை :

ஆவணம் பத்திரம் (Record): **அத்தாட்சி** மெய்ப்பிப்பது (Proof): **சான்று** ஆதாரம் (Evidence); **கரி** (Witness).

புகழ் வகை :

ஒளி நன்மதிப்பு; பெயர் அல்லது பேர் நல்ல வழியிலும் தீயவழியிலும் பரவும் பேர்; இசை புலவர் பாடுவதால் உண்டாகும் புகழ்; புகழ் இறந்த பின்னும் வழங்கும் உயர்த்துரை; சீர்த்தி அல்லது கீர்த்தி மிகு புகழ்;

ஒலி வகை :

அரவம் பொதுவான ஒலி; குரல் தொண்டையொலி; ஆரவாரம் பெரிய ஊர்வலத்தில் கேட்கும் பல் இயவொலி; இரைச்சல் மழை அருவி சந்தைக்கூட்டம் முதலியவற்றின் பேரொலி; ஆர்ப்பு மாபெருங் கூட்டத்தின் வாழ்த்து அல்லது கண்டனவொலி; சிலம்பு எதிரொலி; சிலை * பாடும்போது கலகலவென் றிலங்கும் ஒலி; சந்தடி விழா நிகழிடத்திலும் மாநகர வீதியிலும், பல்வேறு கவனமுள்ள மக்கள் தொழிலாலுண்டாகும் ஒலி; கூச்சல் பலர்கூடிக் கத்துமொலி; பூசல் சண்டையிலும் போரிலும் கேட்கும் ஒலி; முழக்கம் இடியாலும் பறையாலும் உண்டாகும் பேரொலி; இசை இனிய ஒலி; ஒலி எழுத்தொலி; ஓசை சொற்றொடர் அல்லது பாட்டொலி; சந்தம் அசைபொத்த அடிகளைக் கொண்ட பாட்டொலி; வண்ணம் எழுத்தொத்த அடிகளைக் கொண்ட பாட்டொலி.

மாலை வகை :

கண்ணி இவ்விரு பூவாக இடைவிட்டுத் தொடுத்த மாலை; தார் கட்டிமாலை; தொங்கல் தொங்கல் விட்டுக் கட்டிய மாலை; கதம்பம் அல்லது கந்திகை பலவகைப் பூக்களால் தொடுத்த மாலை: படலை பச்சிலையோடு மலர் விரவித் தொடுத்த மாலை; தெரியல் தெரிந்தெடுத்த மலராலாய மாலை; அலங்கல் சரிகை முதலியவற்றால் விளங்கும் மாலை; தொடலை தொடுத்த மாலை; பிணையல் பின்னிய மாலை; கோர்வை கோத்த மாலை; கோதை கொண்டை மாலை; சிகழிகை தலை அல்லது உச்சி மாலை; சூட்டு நெற்றி மாலை; ஆரம் முத்து மாலை.

செருப்பு வகை :

மிதியடி ஒரேயடியுள்ளது; **தொடுதோல்** இடையன் செருப்புப்போலக் குதிங்காற்கும் புறங்காற்கும் வார் பூட்டியது; **சப்பாத்து** அகன்ற அடியுள்ளது; **சோடு** திரண்ட அடியுள்ளது; **செருப்பு** அளவான அகலமும் திரட்சியுமுடைய அடியுள்ளது; **குறடு** கட்டையாற் செய்தது.

சிவிகை வகை :

சிவிகை மூடு பல்லக்கு; **பல்லக்கு** திறந்த பல்லக்கு.

மரக்கல வகை :

புணை நீரில் மிதக்கும் கட்டை; **தெப்பம்** பலமிதப்புக் கட்டைகளின் சேர்க்கை; **கட்டுமரம்** இருகடையும் வளைந்த மரக்கட்டு; **தோணி** தோண்டப்பட்ட மரம் போல்வது; **ஓடம்** வேகமாய்ச் செல்லும் தட்டையான தோணி; **திமில்** திரண்ட மீன் படகு "திண்டிமில் வன்பரதவர்" (புறம். உச); **பஃறி** பன்றிபோன்ற வடிவமுள்ள தோணி; **பரிசல்** வட்டமான பிரம்புத் தோணி; **அம்பி** விலங்குமுகம் அல்லது பறவைமுகம் போன்ற முகப்பையுடைய மரத்தோணி; **படகு** பாய் கட்டிய தோணி; **நாவாய்** நீரைக் கொழித்துச் செல்லும் போர்க்கலம்; **கப்பல்** பலபாய் கட்டி வணிகச் சரக்கேற்றிச்செல்லும் பெருங்கலம்.

குற்றவகைகள்

அரில் பொருள்கள் ஒழுங்கின்றி மயங்கிக்கிடக்கும் குற்றம்; **அழுக்கு** உடம்பிலும் உடையிலும் படியும் தீநாற்ற மாசு; **ஆசு** சக்கையும் மக்கும்வைத்து ஒட்டியதுபோன்ற குற்றம்; **இழுக்கு** ஒழுக்கக்கேடு; **ஏதம்** உறுப்பறை, உயிர்க்கேடு; **கசடு** மண்டிபோன்ற குற்றம்; **கரிசு** பாவம் (Sin); **கரில்** கொடுமை; **களங்கம்** கருத்தொளிப்பு; **கறை** வாழை துங்கு முதலியவற்றின் சாற்றாலுண்டாகும் சாயம்; **குற்றம்**

* 'அவன் பாடுகையிற் சிலையோடும்' என்பது தென்னாட்டு வழக்கு.

தப்பிதமான செயல் (Fault, Guilt); குறை தேவை அல்லது ஊனம்; தப்பு அல்லது தப்பிதம் சரியல்லாதது (Wrongness); தவறு ஒரு கடமையைச் செய்யாக் குற்றம் (Failure); தீங்கு இன்னல் (Harm); தீமை நன்மையல்லாதது (Evil); துகள் புழுதிபோன்ற குற்றம்; நவை மக்கல் போன்ற குற்றம்; பழுது பழமையால் வந்த கெடுதல்.

பிழை ஒன்றிற்கின்னொன்றைச் சொல்லும் அல்லது கொள்ளும் குற்றம்(Mistake); புகர் புள்ளிபோன்றகுற்றம்; புரை துளைபோன்ற குற்றம்; போக்கு சேதம் அல்லது கழிவு; மயல் மயக்கத்திற்கிடமான குற்றம்; மறு மேனியிலுள்ள கரும்புள்ளி (Mole) போன்ற குற்றம்; மாசு பொருள்களின்மேற் படியும் சிறு தூசி; மை கருமை; வழு இலக்கண நெறியினின்று விலகும் குற்றம் (Error); வடு தழும்புபோன்ற குற்றம்; வசை பழிப்பாகிய குற்றம்.

காற்று வகை :

வேற்றலம் (வாதம்); வளி (wind); சூறுவளி (tempest); சுழல் (whirlwind) ; காற்று (gas); அன்றமை (air) ; ஆவி (spirit, vapour); வெம்பாவி (mist) ; நீராவி (steam) ; புயல் (cyclone) ; உயிர் (life) ; ஆன்மா (soul); கொண்டல் கிழக்கினின்று வீசும் மழைக்காற்று ; தென்றல் தெற்கினின்று வீசும் இனிய மென்காற்று ; கோடை மேற்கினின்று வீசும் வெப்பமான வன்காற்று ; வாடை வடக்கினின்று வீசும் குளிர்காற்று.

கருவிவகை

கருவி பருப்பொருள் ஆய்தப்பொது (Instrument); ஆய்தம் ஒரு தொழிற்குரிய கருவி (Tool); படை போர்க்கருவி (Weapon); கரணம் அறிவுக்கருவி அல்லது உறுப்புக்கருவி; காரணம் காரியத்தை விளைவிப்பது (Cause); ஏது வாதக்காரணம் (Reason); முதல் வணிக முதல் போன்ற முதனிலை; அடி மரத்தின் அடிபோன்ற முதனிலை; மூலம் மரத்தின் வேர்போன்ற முதனிலை; வித்து மரம்

முளைத்த விதைபோன்ற முதனிலை; நலைக்கீடு போலி ஏது (Pretext).

கொடை வகை

ஐயம் இரப்போர்க்கிடுவது; கைந்நீட்டம் வேலைக்காரர்க்கு விழாநாளிற் கொடுப்பது; ஈவு இறைவன் பிறப்பில் ஒருவனுக்களித்த வரம்; பரிசு அல்லது பரிசில் திறமை கண்டளிப்பது; கொடை உயர்ந்தோர்க்கும் சிறு தெய்வங்கட்கும் கொடுப்பது; நன்கொடை முழுவுரிமையாகக் கொடுக்கும் சன்மானம்; மானியம் (மானிபம்) விளைவை யுண்ணும்படி கொடுக்கும் நிலம்; கட்டளை கோயிலிற் குறிப்பிட்ட நிகழ்ச்சிக்கு விடும் நிபந்தம்; உருவரை அல்லது முற்றூட்டு முழுவுரிமையாக அளிக்கும் நிலம்; இறையிலி அறத்திற்கு வரியில்லாது விடப்பட்ட நிலம்; தானம் அடியார்க்கும் பார்ப்பார்க்கும் அளிப்பது; பரிசம் மணப்பெண்ணுக் களிப்பது; வண்மை வரையாதளிப்பது; குருபூசை அடியார்க்குப் படைக்கும் விருந்து.

வெப்ப வகை :

அழல் (தழல்) அவியாத கனல்; அனல் (கனல்) சற்று அவிந்த கனல்; உருமிப்பு வெப்பநாளிற் காற்றில்லாமையால் நேரும் புழுக்கம்; எரி எரியுஞ் சுவாலை; கங்கு கனல்துண்டு; கணை மூலச்சூடு; காங்கை நிலத்தில் அல்லது வெளியிலுள்ள வெப்பம்; கணப்பு குளிர்காயும் கனல்; காய்ச்சல் உடம்பு சுடும் வெப்பம்; கொதிப்பு மேலெழுந்து பொங்கும் வெப்பம்; கொள்ளி எரியுங் கட்டையின் நுனியிலுள்ள நெருப்பு; சுரம் முதுவேனிற்பாலை; சூடு உணவினால் உடலிலுண்டாகும் வெப்பம்; புழுக்கம் காற்றில்லாத சரக்கறையில் வெயர்க்கும் வெப்பம்; வெக்கை எரியும் நெருப்பின் அண்மையிலுள்ள வெப்பம்; வெட்டை வெப்பமிகையால் உண்டாகும் ஒரு நோய் (Gonorrhea); வெப்பம் தட்பம் என்பதற்கு எதிர்; வெப்பு உடல் வெப்பத்தால் உண்டாகும் தொழுநோய்; வெம்மை சுடும் வெப்பம்; வெதும்பல் சுடாவெப்பம்; வெயில் வெப்பமான கதிரவன்

ஷ்ரி; **வேனல்** கோடைக்கால வெப்ப மென்காற்று; **வேனில்** கோடைக்காலம்.

தொகுதிப் பெயர் :

அம்பலம் (Village Assembly); அவை (Audience): அவையம் (Jury); ஆசிடை (Association); ஆயம் (Assembly); இல் அல்லது இல்லம் (House); கடிகை (Village Council); கணம் (Society, host, body); கழகம் (Academy); களம் (Field); களரி (Institute); குழு (Faction, Committee); குழூஉ (Class); குழுமம் (Guild); குழா (Group); குழும்பு (Company); கும்பு (Gang); கும்பல் (Crowd); குறி (Village Council): பெருங்குறி (Village Assembly); கூளி (Multitude); கூட்டம் (Meeting, gathering); திரள் (Mass); தொழுதி (Herd, Flock) தொகுதி (Set, Aggregation); தொகை (Collection, sum); நரல் அல்லது நருள் (People, Populace); பண்ணை (Farm, a bevy of ladies); பொதியில் (Public Hall) மக்கள் (Humanity, Mankind); மந்தை ஆனிரை, மானிரை; மன்று, மன்றம் மரத்தடிப் பொதுவிடம், அம்பலம், அறங்கூறவையம்; மாந்தர் (Human beings); மன்பதை (Community); வகுப்பு (Class).

தானை, சேனை (Army); படை (Division, Force); பஞிலம் (Company); கணகம் (Battalion); மன்பதை (Regiment); தண்டு (Troop); தார் போர்ப்படையின் முன்னணி; கூழை போர்ப்படையின் பின்னணி; தூசு, தூசி கொடி தாங்கிச்செல்லும் கொடிப்படை.

தலைக்கட்டு : கணவனும் மனைவியும் மட்டும் உள்ள குடும்பம்; **குடும்பம்** கணவனும் மனைவிமக்களும் சேர்ந்த கூட்டம்; **குடும்பு** பல குடும்பங்கள் சேர்ந்த கூட்டம்; **இல்** அல்லது **குடி** பல தலைமுறையாகத் தொடர்ந்துவரும் பெருங் குடும்பு; **மரபு** தொடர்ந்துவரும் குடிவழி; **குலம்** பல குடிகள் சேர்ந்த தொகுதி (எ. டு: பள்ளியர், கவண்டர், அகம்படியர், குடியானவர் முதலிய பல குடிகள் சேர்ந்த

தொகுதி **வேளாண் குலம்**); **இனம்** ஒரேவகையான மொழி பேசும் பல குலத்தொகுதி (Nation); **வரணம்** நிறங்காரணமாக ஏற்பட்ட மாபெருங் குலம் (Race).

இடவகை :

இடம் அறுவகைப்பொருளில் ஒன்றான இடம்; **தாவு** ஒரு கூட்டத்தில் ஒருவன் இருக்குமிடம்; **இருக்கை** இருக்கும் ஆசனம்; **வைப்பு** வைத்திருக்கும் நிலம்; **வரைப்பு** எல்லையோடு சேர்ந்த இடம்; **நிலை** நிற்குமிடம் (Stand); **நிலையம்** நிற்கும் பெரிய இடம் (Station); **நிலைக்களம்** ஆதாரமான இடம்.

வயின் குறிப்பிட்ட சிற்றிடம்; **அகம்** உள்ளிடம்; **புறம்** வெளியிடம்; **இடை** பல பொருளுக்கு இடையிலுள்ள இடம்; **நடு** பல பொருளுக்குச் சரி நடுவிலுள்ள இடம்; **அகடு** ஒரே பொருளின் உள்நடுவிடம்; **தலை** மேலிடம்; **கண்** மேற்பரப்பிடம்; **சூழல்** சூழ்ந்திருக்குமிடம்; **புடை** சூழலில் ஒரு திசைப் பகுதி; **மருங்கு** ஒட்டியுள்ள ஒரு புறம்.

ஞாலம் பூமியாகிய கோள்; **உலகம்** ஞாலத்திலுள்ள உயிர்த்தொகுதி; **நிலம்** தரை; **மண்** நிலப்புழுதி (Soil); **மாநிலம்** முழுத்தரை; **நானிலம்** நால்வகை நிலத்தொகுதி; **வையம்** அல்லது **வையகம்** படைக்கப்பட்ட உலகு.

மலை வகை :

அறை சிறுபாறை; **முரம்பு** சரட்டுப் பாங்கான மேட்டு நிலம்; **கரடு** கற்பாங்கான பெருந்திடல்; **பொற்றை, பொறை, பொச்சை** பெரும்பாறை; **பறம்பு** சிறு குன்று; **குன்று, குன்றம், கோடு** சிறுமலை; **குறும்பு** அரணான சிறுமலை; **மலை** மரமடர்ந்து வளமான குன்றுக்கூட்டம்; **பொருப்பு** பக்கமலை; **அடுக்கம்** மலையடுக்கு; **விலங்கல்** நாட்டின் குறுக்காகவுள்ள மலை; **விண்டு** விண்ணளாவிய மலை; **ஓங்கல்** உயர்ந்த மலை; **சிலம்பு** எதிரொலிக்கும் மலை; **வரை** மூங்கில் வளரும் மலை; **குவடு** **கோடு** மலைச்

சிகரம்; முடி உச்சிச் சிகரம்; கொடுமுடி உச்சிச் சிகரவுச்சி; **கவான்** இரு குவடுகள் சேருமிடம்; **வெற்பு** அடிமலை; **சாரல்** மலையடிவாரம்.

குளவகை :

குளம் குளிக்கும் நீர்நிலை; **தெப்பக்குளம்** தெப்பத் தேர் ஓடும் குளம்; **ஊருணி** ஊரால் உண்ணப்படும் அல்லது ஊர்நடுவிலுள்ள குளம்; **ஏரி** ஏர்த்தொழிற்கு நீர்பாய்ச்சும் குளம்; **கண்வாய்** சிறுகால்வாயால் நீர் நிரம்பும் குளம்; **தடம் தடாகம்** அகன்ற அல்லது பெரிய குளம்; **கயம்** ஆழமான குளம்; **குட்டம்** குளத்தின் ஆழமான இடம்; **குட்டை** சிறுகுளம்; **குண்டு** வற்றிய குளத்தில் நீர்நிறைந்த கிடங்கு; **பொய்கை** மலையடுத்த இயற்கையான குளம்; **சுனை** நீர்சுரக்கும் மலைக்குண்டு; **கிணறு** வெட்டப்பட்ட ஆழமான சிறுநீர்நிலை; **கேணி** மணற்கிணறு; **கூவல்** சிறுகிணறு; **துரவு** சுற்றுக் கட்டில்லாத பெருங்கிணறு; **மடு** அருவிவிழும் கிடங்கு.

வீட்டுவகை:

வீடு நிலையான உறைவிடம்; **மனை** வீட்டு நிலம் (ஆட்சிப் பொருள்); **இல், இல்லம்** வளமான வீடு; **அகம்** உள்வீடு; **உறையுள்** தங்குமிடம்; **குடிசை** ஆட்டுக்குழல் போன்ற கூரை வீடு; **குடில்** இலையால்வேய்ந்த சிறு வீடு; **குடிகை** சிறு கோயில்; **குச்சு வீடு** சிறு கூரை வீடு; **மச்சு வீடு** மெத்தை வீடு (Terrace); **கூடு** நெற்கூடுபோல் வட்டமான சிறு வீடு; **கொட்டகை** சுவர் அல்லது நெடுஞ்சுவர் இல்லாத நீண்ட கூரை வீடு; **கொட்டில்** தொழுவம் அல்லது ஆயுத சாலை; **சாலை** பெருங்கூடம்; **வளவு** ஒருவருக்குச் சொந்தமான பல வீடுகள் சேர்ந்த இடம்; **வளைசல்** வீடு முதலியவற்றின் சுற்றுப்புறம் அல்லது சூழ்நிலம்; **வளாகம்** ஆதீனம்; **மாளிகை** மாண்பான பெரு வீடு; **மாடம்** மேனிலை; **மாடி** மேனிலை வீடு; **குடி** ஒரு குடும்பம் அல்லது குலம் வசிக்கும் தெரு அல்லது வீட்டுத் தொகுதி; **அரண்மனை** அரண் அல்லது பாதுகாப்புள்ள அரசன் மனை; **பள்ளி** படுக்கும் வீடு; **மடம்** அறச்சோறுண்ணும் வீடு.

அட்டில்வகை:

அடுக்களை வீட்டில் அடுப்புள்ள இடம்; **சமையலறை** சமைப்பதற்கென்று தனியாயுள்ள அறை; **அட்டில்** சமையலுக்குத் தனியாயுள்ள சிறு வீடு; **ஆக்குப்புரை** விழாப் பந்தலில் சமையலுக்கு ஒதுக்கப்படும் இடம்; **மடைப்பள்ளி** கோயிலை அல்லது மடத்தைச் சேர்ந்த சமையல் வீடு.

சுவர்வகை:

கட்டைமண் சிறு மண்சுவர்; **குட்டிச்சுவர்** இடிந்து நிற்கும் சிறுசுவர்; **சுவர்** மண்ணால் அல்லது கல்லாற் கட்டப்படும் சிறுமதில்; **மதில்** அரண்மனை கோயில் நகர் இவற்றைச் சூழும் உயர்ந்தகன்றுறுதியான சுவர்; **எயில்** பகைவரை அம்பால் எய்யும் இடங்களையுடைய மதில்; **இஞ்சி** செம்பையுருக்கி வார்த்துக் கல்லாற் கட்டிய மதில்.

தெருவகை:

முடுக்கு சிறுசந்து; **சந்து** தெருவின் கிளை; **தெரு** சிறுவீதி; **மறுகு** போக்குவரத்து மிகுந்த பெருந்தெரு அல்லது வீதி; **ஆவணம்** கடைத்தெரு; **அகலுள்** அகன்ற மறுகு; **சாலை** பெருவழி (Road).

சந்தி மூன்று தெருக்கள் கூடுமிடம்; **சதுக்கம்** நான்கு தெருக்கள் கூடுமிடம்.

காலப்பெயர்:

காலம் என்பது, 'பொருளிடங்காலம்' என்னுந் தொடரிற்போல் அறுவகைப் பொருளில் ஒன்றையும், 'முற்காலம்' 'தற்காலம்' எனப் பெருமுறையான காலப் பகுதியையுங் குறிக்கும்.

பொழுது என்பது, **பெரும்பொழுது சிறுபொழுது** என அடையடுத்துநின்று, முறையே, இருமாத அளவான பருவ காலத்தையும் பத்துநாழிகை யளவான நாட்பகுதியையுங் குறிக்கும்.

இளவேனில் முதுவேனில் கார் குளிர் முன்பனி பின்பனி என்பன, அறுபெரும்பொழுதுகள்; காலை நண்பகல் எற்பாடு மாலை யாமம் வைகறை என்பன, அறு சிறுபொழுதுகள்.*

வேலை என்பது, 'பகல்வேலை' 'இராவேலை' 'காலை வேலை' 'மாலைவேலை' என நாட்பகுதியைக் குறிக்கும்.

நேரம் என்பது மிகக் குறுகிய காலப்பெயராய், 'அவன் வந்தநேரம் எழுதிக்கொண்டிருந்தேன்,' என வினை நிகழ் சிறுகாலத்தையும், 'இவ்வினை செய்ய ஒரு மணிநேரம் செல்லும்,' என வினைநிகழ் காலஅளவையுங் குறிக்கும்.

ஏல்வை என்பது, நேரத்தினுங் குறுகிய காலப்பெயராய், ஒரு குறிப்பிட்ட நுட்பமான கால எல்லையைக் குறிக்கும். எ. டு. அவன் வந்த ஏல்வை மணியடித்தது.

சமையம் என்பது, நீண்டதும் குறுகியதுமான காலப் பெயராய், ஒரு பொருள் ஒன்றற்குச் சமைந்த அல்லது பக்குவமான நிலையை மட்டும் உணர்த்தும். எ. டு. சமையம் பார்த்து வந்தான்.

அமையம் என்பது, சந்தர்ப்பம்.

செவ்வி என்பது, ஒருவனின் மனம் செவ்வையான அல்லது இசைவான நிலை.

அற்றம் என்பது, ஒருவனது விழிப்பற்றநிலை.

முறை என்பது, ஒரு வரிசையில் ஒருவனுக்கு ஒழுங்குப்படி ஒரு வினை நிகழும் தடவை (turn) எ. டு. 'இருமுறை' (two turns).

தரம் அல்லது **தடவை** என்பது, வரிசையொழுங்கில்லாமல் நிகழும் வினைநிகழ்ச்சித் தொகை. எ. டு. இரு தடவை (twice, two times).

---

* சிறுபொழுதுகள் ஆறும், முறையே காலை 6 மணிமுதல் நந்நான்கு மணியளவுகள்.

ஓய்வுவகை: ஒழிவு (leisure); ஓய்வு (rest, retirement); வாவு நாள் (holiday); விடுமுறை (leave).

உறுப்புவகை:

சினை உயிர்ப்பொருளின் உறுப்பு; உறுப்பு உயிர்ப் பொருள் உயிரில்லாப் பொருள் ஆகிய இரண்டிற்கும் பெ துவான உறுப்பு.

மீசைப்பெயர்: அருப்பம் புதிதாய் முளைப்பது; மீசை வளர்ந்தது.

இறகுப்பெயர்:

தூவு அல்லது தூவி பறவையின் உடம்பிலுள்ள சிறு தூவு; இறகு சிறகிலும் வாலிலுமுள்ள பெருந்தூவு.

குணப்பெயர்: இயல் இயற்கையான குணம்; இயல்பு இயற்கையான வழக்கம்; தொழுவாடு செயற்கையான வழக்கம்; பண்பு திருந்திய குணம்; குணம் உயிர்ப்பொருட் குணம்; தன்மை உயிரிகட்கும் உயிரிலிகட்கும் பொது வான குணம்.

கோபநிலைகள்:

கோபம் சிறிது பொழுது நிற்பது; சினம் நீடித்து நிற்கும் கோபம்; சீற்றம் சீறியெழுங் கோபம்; வெகுளி அல்லது காய்வு அல்லது உருத்திரம் நெருப்புத் தன்மையுள்ள கடுங்கோபம்; கொதிப்பு கண்போன்ற உறவினர்க்குச் செய்யப்பட்ட கொடுமைபற்றிப் பொங்கியெழுங் கோபம்; எரிச்சல் மனத்தை உறுத்துங் கோபம்; கடுப்பு பொறாமை யோடுகூடிய கோபம்; கறம் அல்லது வன்மம் பழிவாங்குங் கோபம்; கறுவு தணியாக் கோபம்; கறுப்பு கருப்பன் முகம் கறுத்துத் தோன்றும் கோபம்; சிவப்பு அல்லது செயிர் சிவப்பன் முகம் சிவந்து தோன்றுங் கோபம்; விளம் நச்சுத் தன்மையான் கோபம்; வெறி அறிவிழந்த கோபம்; முனிவு அல்லது முனைவு வெறுப்போடுகூடிய கோபம்; கதம் என்

* தடவை என்பதை 'வாட்டி' என்பது வடார்க்காட்டு வழக்கு.

றும் இயல்பான கோபம்; **சுளிவு** முகஞ்சுளிக்கும் கோபம்; **செற்றம்** அல்லது **செறல்** பகைவனை அழிக்கும் கோபம்; **ஊடல்** மனைவி கணவனொடு கோபித்துக்கொண்டு உரையாடாத மென்கோபம்; **புலவி** ஊடலின் வளர்ந்தநிலை; **துனி** ஊடலின் முதிர்ந்தநிலை; **சடைவு** உறவினர் குறை கூறும் அமைதியான கோபம்.

மறநிலைகள்

மறம் வீரம்; **துணிவு** வினைமுயற்சிக்கேற்ற வீரம்; **துணிச்சல்** நிலைமைக்கு மிஞ்சிய வீரம்; **உரன்** அல்லது **திடம்** அல்லது **திண்மை** மனவுறுதி; **திடாரிக்கம்** தைரியம்; **திண்ணக்கம்** நெஞ்சழுத்தம்; **தறுகண்மை** இறப்பிற் கஞ்சாத வீரம்;

தொழில் வகை :

செயல் சிறியதும் பெரியதுமாய் ஏதேனுமொரு செயல்; **வினை** பிறவிக்கேதுவான செயல்; **தொழில்** கைத்தொழில்; **வேலை** பிழைப்பிற் கேதுவான செயல்; **அலுவல்** உத்தியோகம்; **கருமம்** ஆள்வினைச்செயல்; **கரணம்** திருமணச் சடங்காகிய செயல்; **கடமை** கட்டாயமாகச் செய்ய வேண்டிய செயல்; **கடப்பாடு** ஒப்புரவு அல்லது வேளாண்மைச் செயல்; **காரியம்** வாழ்க்கைச் செயல் ; **கம்** அல்லது **கம்மியம்** ஐவகைக் கொல்லர் தொழில்; **உழைப்பு** மெய் வருத்தச் செயல்; **ஊழியம்** வாணாள் முழுதும் செய்யும் வேலை (Service); **தொண்டு** பொதுநலச் செயல்; **தொழும்பு** அடிமை வேலை; **பணி** பொருளாக்கச் செயல்; **பணிக்கப்**பட்ட செயல்; **பணிவிடை** குரவர்க்குச் செய்யும் தொண்டு; **புரிவு** விருப்பச் செயல்; **சோலி** கவனிக்கவேண்டிய சொந்த வேலை ; **வெட்டி** வீண்வேலை ; **அமஞ்சி** கூலியில்லாக் கட்டாய வேலை; **நிகழ்ச்சி** எதிர்பார்த்த நடப்பு; **நேர்ச்சி** எதிர்பாராத நடப்பு.

வினைச்சொல்:

சொல்லும் வகைகள் : **அசைத்தல்** அசைபிரித்துச் சொல்லுதல்; **அறைதல்** உரக்கச் சொல்லுதல்; **இசைத்தல்**

N49 110176

கோவைபடச் சொல்லுதல்; **இயம்புதல்** இயவொலியுடன் சொல்லுதல்; **உரைத்தல்** செய்யுட்கு உரை சொல்லுதல்; **உளறுதல்** அச்சத்தினால் ஒன்றிற்கின்னொன்றைச் சொல்லுதல்; **என்னுதல்** ஒரு செய்தியைச் சொல்லுதல்; **ஓதுதல்** காதில் மெல்லச் சொல்லுதல்; **கரைதல்** இரங்கிச் சொல்லுதல்; **கழறுதல்** கடிந்து சொல்லுதல்; **கிளத்தல்** ஒன்றைத் தெளிவாய்க் குறிப்பிட்டுச் சொல்லுதல்; **குயிற்றுதல்** குயிற் குரலிற் சொல்லுதல்; **குழறுதல்** நாத்தடுமாறிச் சொல்லுதல்; **கூறுதல்** கூறுபடுத்துச் சொல்லுதல்; **கொஞ்சுதல்** செல்லப் பிள்ளைபோற் சொல்லுதல்; **சாற்றுதல்** அரசனாணையைக் குடிகளுக் கறிவித்தல் (Proclamation); **செப்புதல்** வினாவிற்கு விடை சொல்லுதல்; **சொல்லுதல்** இயல்பாக ஒன்றைச் சொல்லுதல்; **நவிலுதல்** பலகால் ஒன்றைச் சொல்லிப் பயிலுதல்; **நுதலுதல்** ஒன்றைச் சொல்லித் தொடங்குதல்; **நுவலுதல்** நூலைக் கற்பித்தல்; **நொடித்தல்** கதை சொல்லுதல்; **பகர்தல்** பகிர்ந்து விலை கூறுதல்; **பலுக்குதல்** உச்சரித்தல்; **பறைதல்** ஒன்றைத் தெரிவித்தல்; **பன்னுதல்** ஒன்றைத் திரும்பத்திரும்பச் சொல்லுதல்; **பிதற்றுதல்** பித்தனைப்போலப் பேசுதல்; **புகலுதல்** ஒன்றை விரும்பிச் சொல்லுதல்; **புலம்புதல்** தனிமையாய்ப் பேசுதல்; **பேசுதல்** உரையாடுதல் அல்லது மொழியைக் கையாளுதல்; **மாறுதல்** மாறிச் சொல்லுதல்; **மிழற்றுதல்** கிளிக்குரலிற் சொல்லுதல்; **மொழிதல்** சொற் றிருத்தமாகப் பேசுதல்; **வலித்தல்** வற்புறுத்திச் சொல்லுதல்; **விள்ளுதல்** வெளிவிட்டுச் சொல்லுதல்; **விளம்புதல்** பலர்க் கறிவித்தல்; **நொடுத்தல்** விலை கூறுதல்.

உட்கொள்ளும் வகைகள் :

அசைத்தல் விலங்குபோல் அசையிட்டுத் தின்னுதல்; **அதுக்குதல்** சூடான உணவை வாயின் இருபுறத்திலும் மாறிமாறி ஒதுக்குதல்; **அரித்தல்** பூச்சி புழுப்போலச் சிறிது சிறிதாய்க் கடித்தல்; **அருந்துதல்** சிறிது சிறிதாய்த் தின்னுதல் அல்லது குடித்தல்; **ஆர்தல்** வயிறு நிரம்பவுண்ணுதல்; **உண்ணுதல்** எதையும் உட்கொள்ளுதல்;

உதப்புதல் (குதப்புதல்) வாயினின்று வெளிவரும்படி மிகுதியாய்ச் சவைத்தல்; **உறிஞ்சுதல்** ஒன்றிலுள்ள நீரை வாயால் உள்ளிழுத்தல்; **ஒதுக்குதல்** ஒரு கன்னத்தில் அடக்குதல்; **கடித்தல்** கடினமானதைப் பல்லால் உடைத்தல்; **கரும்புதல்** ஒரு பொருளின் ஓரத்தில் சிறிது சிறிதாய்க் கடித்தல்; **கறித்தல்** மெல்லக்கடித்தல்; **குடித்தல்** கலத்திலுள்ள நீரைப் பொதுவகையில் வாயிலிட்டு உட்கொள்ளுதல்; **குதட்டுதல்** கால்நடைபோல் அசையிட்டு வாய்க்கு வெளியே தள்ளுதல்; **கொறித்தல்** ஒவ்வொரு கூலமணியாய்ப் பல்லிடைவைத்து உமியைப் போக்குதல்; **சப்புதல்** சவைத்து ஒன்றன் சாற்றை உட்கொள்ளுதல்; **சவைத்தல்** வெற்றிலை புகையிலை முதலியவற்றைமெல்லுதல்; **சாப்பிடுதல்** சோறுண்ணுதல்; **சுவைத்தல்** ஒன்றன் சுவையை நுகர்தல்; **சூப்புதல்** கடினமானதைச் சப்புதல்; **தின்னுதல்** மென்று உட்கொள்ளுதல்; **நக்குதல்** நாவினால் தொடுதல்; **பருகுதல்** கையினால் ஆவலோடு அள்ளிக்குடித்தல்; **மாந்துதல்** ஒரே விடுக்கில் அல்லது பெருமடக்காய்க் குடித்தல்; **முக்குதல்** அல்லது **மொக்குதல்** வாய் நிறைய ஒன்றையிட்டுத் தின்னுதல்; **மெல்லுதல்** பல்லால் அரைத்தல்; **மேய்தல்** மேலாகப் புல்லைத்தின்னுதல்; **விழுங்குதல்** மெல்லாமலும் பல்லிற் படாமலும் விரைந்து உட்கொள்ளுதல்; **மிசைதல்** மிச்சில் உண்ணுதல்.

இரக்கும்வகைகளும், ஈயும்வகைகளும் :

ஈ என்று இரத்தல் இழிந்தோன் செயல்; **தா** என்று கேட்டல் ஒத்தோன் செயல்; **கொடு** என்று கட்டளையிடுதல் உயர்ந்தோன் செயல்.

> "ஈயென் கிளவி இழிந்தோன் கூற்றே"
> "தா என் கிளவி ஒப்போன் கூற்றே"
> "கொடு என் கிளவி உயர்ந்தோன் கூற்றே"

என்பன **தொல்காப்பியம்.** (எச்சவியல், சகூ, ருo, ருக.) ஆதலால், **ஈதல்** என்பது இழிந்தோர்க் களித்தல்; **தருதல்** என்பது ஒத்தோர்க் களித்தல்; **கொடுத்தல்** என்பது உயர்ந்தோர்க் களித்தல்.

அளித்தல் என்பது அன்பினாற் கொடுத்தலையும், இடுதல் என்பது கீழிட்டுக் கொடுத்தலாகிய இரப்போர்க் கீதலையும், வழங்கல் என்பது எடுத்துக் கொடுத்தலையும், குறிக்கும். அருள்தல் என்பது அருளிக் கொடுத்தல்.

பார்க்கும் வகைகள் :

விழித்தல் கண்ணைத் திறந்து பார்த்தல்; **பார்த்தல்** இயல்பாகக் குறிக்கோளின்றிப் பார்த்தல்; **நோக்குதல்** குறிக்கோளொடு கூர்ந்து பார்த்தல்; **காணுதல்** தேடிப் பார்த்தல் அல்லது போய்ப்பார்த்தல்; **நோடுதல்** சோதித்துப் பார்த்தல் (நோட்டம் சோதனை); **கவனித்தல்** நுட்பமாய்ப் பார்த்தல்; **நாடுதல்** ஆராய்ந்து பார்த்தல்.

உறங்கும் நிலைகள் :

படுத்தல் கிடப்புநிலை யடைதல்; **சாய்தல்** கால் நீட்டியிருந்துகொண்டு தலையைச் சாய்த்தல்; **கிடத்தல்** உறங்காது படுக்கை நிலையிலிருத்தல்; **கண்வளர்தல்** கண்ணைமூடித் தூங்குதல்; **தூங்குதல்** அல்லது **துஞ்சுதல்*** தொட்டிலிலாவது தூங்கு கட்டிலிலாவது கண்படை செய்தல்.

உறங்குதல் ஒடுக்கநிலை யடைந்து அயர்ந்து தூங்குதல்.

மனச் செயல்கள்:

முன்னுதல் கருத்தோடும் கருத்தில்லாமலும் ஒன்றை உளத்திற் கொள்ளுதல் (To think); **உள்ளுதல்** ஒன்றை ஊக்கத்தோடு முன்னுதல்; **உன்னித்தல்** ஒன்றை முன்னிக் கண்டுபிடிக்க முயலுதல் (to guess); **உணர்தல்** புலன் வழியாலன்றி நேரடியாக உள்ளத்தால் அறிதல்; **அறிதல்** புலன்வழியாக உள்ளத்தாற் காணுதல் ; **உகத்தல்** ஒன்றைச் சிறப்பாக விரும்புதல் (to choose); **ஊகித்தல்** காரண காரியங்களில் ஒன்றையொன்றாலறிதல் (to infer); **எண்ணுதல்** யோசித்தல்; **ஓர்தல்** ஒன்றி அல்லது பொருந்தவுணர்தல்; **ஓய்தல்** நுணுகி ஆய்தல்; **உன்னுதல்** தியானித்தல்; **கண்ணுதல்** கவனமாய் முன்னிப்பார்த்தல் (to consi-

der); **கணித்தல்** கணக்கிட்டுக் கண்டுபிடித்தல் (to calculate); **கருதுதல்** சற்று விருப்பத்தோடு முன்னுதல் (to intend); **சூழ்தல்** ஆலோசித்தல்; **தெரிதல்** ஒன்றன் தன்மையறிதல்; **தெரித்தல்** தெரிந்தெடுத்தல் (to select); **தெளிதல்** ஐயம் அகலுதல் அல்லது கலக்கம் நீங்குதல்; **தேறுதல்** திடங்கொள்ளுதல்; **தேர்தல்** பரீட்சித்தல், ஆய்ந்தெடுத்தல்; **நினைத்தல்** ஞாபகங்கொள்ளுதல் (to remember); **மதித்தல்** நிதானித்தல்; **மானித்தல்** முன்னியளத்தல்; **தீர்மானித்தல்** முன்னியளந்து முடிவுசெய்தல்; **உசாவுதல்** உரையாடி ஆலோசித்தல் (Discussion); **கொள்ளுதல்** ஒன்றை நம்புதல்; **உட்கொள்ளுதல்** உள்ளத்திற்கொள்ளுதல்.

இகழும் வகைகள் :

எள்ளுதல் மனத்தால் இகழுதல்; **இகழ்தல்** சொல்லால் இகழுதல்; **பழித்தல்** நடிப்பால் அல்லது செயலால் இகழுதல்.

வையும் வகைகள் :

ஏசுதல் 'வாங்கிக் குடித்தவன்,' 'இரப்பெடுத்தவன்' என வறுமைநிலையைச் சொல்லிப் பழித்தல்; **திட்டுதல்** 'நாய்,' 'பேய்' என அஃறிணைப் பெயரைச் சொல்லிப் பழித்தல்; **வைதல்** இடக்கர்ச் சொற்களைச் சொல்லிப் பழித்தல்; **பழித்தல்** பலர்முன் மறைவான செய்திகளைச் சொல்லி அவமானப்படுத்துதல்; **சாவித்தல்** 'நீ மண்ணாய்ப் போக,' 'நீ நாசமாய்ப் போக' எனச் சபித்தல்.

கண்டிக்கும் வகைகள் :

தெழித்தல் விலங்குகளை அதட்டி ஓட்டுதல்;

அதட்டுதல் மக்களை உரத்த குரலால் அல்லது ஒரு சில அசைகளால் கடிதல்.

கடிதல் குற்றஞ் செய்தவனைக் கோபித்தல்.

கண்டித்தல் குற்றஞ்செய்தவன் திருந்துமாறு கோபித்தல்.

எச்சரித்தல் குற்றஞ்செய்தவன் திருந்துமாறு அச்சுறுத்துதல்.

கழறுதல் மென்மையாகக் கண்டித்தல்.

துணைவினைகள் (நிகழ்கால வினையெச்சத்தின்பின் வருவன): **முடியும்** என்பது வினைமுற்றுப்பெறுவதையும், **இயலும்** என்பது வினைநடத்தலையும், **கூடும்** என்பது வினைக்குரிய இடம் பொருளேவல் கூடிவருதலையும், **ஒண்ணும்** என்பது வினைப்பொருத்தத்தையும், **தகும்** என்பது வினைத்தகுதியையும், **வேண்டும்** என்பது வினைக்கட்டாயத்தையும், **மாட்டுவேன்** என்பது வினைசெய்வான் வலிமையையும், சிறப்பாக வுணர்த்தும். பொருத்தம் என்றது உத்திக்குப் பொருந்துவதை.

செயப்பாட்டுவினை விகுதிகள் :

படு என்பது வினையால் துன்புறுதலையும், **உண்** என்பது வினைப்பயனுகர்ச்சியையும், **பெறு** என்பது வினையாற் பெறும்பேற்றையும், சிறப்பாக வுணர்த்தும்.

தொழிற்பெயர்—சூள்வகைகள் :

சூள் தெய்வஞ் சான்ருகக் கூறும் உறுதிமொழி; **ஆணை** அரசாணையின்பேரால் கூறும் உறுதிமொழி; **நெடுமொழி** போர்முனையில் பகைவர்முன் ஒருவன் தன்னை மிகுத்துக்கூறும் கூற்று; **வஞ்சினம்** 'நான் என் பகைவனுக்கு இன்னது செய்யேனுகில் இன்னநிலை யடையக்கடவேன்' என்று கூறும் சபதம்; **பூட்கை** ஒரு காரியம் முடியும்வரை வேறென்றை விலக்கிவைக்கும் உறுதிப்பாடு; **மேற்கோள்** ஓர் ஒழுக்கத்தை அல்லது நல்வினையை மேற்கொள்ளும் கடைப்பிடி; **பொருத்தனை** ஒருவன் தனக்குக் கடவுள் செய்யும் ஒரு குறிப்பிட்ட நன்மைக்குப் பதிலாகத் தான் ஒன்றைக் காணிக்கையாகக் கொடுப்பதாகச் செய்துகொள்ளும் வாய்ச்சொல் ஒப்பந்தம்; **நேர்த்திக் கடன்** கைம்மாறு கருதியும் கருதாமலும் கடவுளுக்கு அல்லது தெய்வத்திற்கு ஒருபொருளை ஒதுக்கிவைத்தல்.

கங்கு அல்லது **கங்கணம்** ஒருவன் தன் பகைவனிடத்தில் பழிக்குப் பழிவாங்க வேண்டுமென்று அதற்கடையாளமாகக் கட்டிக்கொள்ளும் காப்பு; **ஒட்டு** ஒருவன் தான் விரும்பாததொன்றைத் தன் எதிரி செய்யின், அவன் அழிந்துவிடுவான் என்று கூறும் ஆணை.

நோன்பு வகை:

நோன்பு ஆன்மாவின் தூய்மைக்காக ஓரிருவேளை அல்லது நாள் உண்ணாதிருத்தல்; **தவம்** ஆன்மாவின் தூய்மைப்பாட்டிற்காகவும் அரும்பொருட் பேற்றிற்காகவும் பலநாள் உண்டி சுருக்கல்; **துறவு** உலகப்பற்றை யொழித்துக் காலமெல்லாம் கடுந்தவம் செய்தல்.

போட்டி வகை:

இகல் பகைமையால் இடும் போட்டி; **இசல்** விளையாட்டாக இடும் போட்டி; **வீம்பு** வம்பிற்கு இடும் போட்டி.

சண்டை வகை:

சண்டை இருவர் செய்யும் போர்; **மல்** இருவர் தம் வலிமைகாட்டச் செய்யும் போர்; **கலாம்** பலர் செய்யும் போர்.

கலகம் இரு குழுவார் அல்லது கூட்டத்தார் செய்யும் போர்.

போர் இரு நாட்டார் அல்லது அரசர் செய்யும் போர்; **பூசல்** போர் ஆரவாரம்; **சமர்** இரு படைகள் கலந்து செய்யும் போர்; **ஞாட்பு** செறிந்து செய்யும் போர்; **மலைவு** பூச்சூடிச் செய்யும் போர்; **செரு** பகைவரை அழிக்கும் போர்.

புறங்கூற்று வகை:

புறணி முகத்திற் புகழ்ந்தும் புறத்திற் பழித்தும் பேசுதல்.

குண்டுணி பலர்கூடி ஒருவரைப் பழித்து நகையாடுதல்.

குறளை ஒருவர்க்கு மாறாக இன்னொருவரிடம் புறங் கூறிக் கலகமூட்டுதல்; **கோள்** மேலதிகாரியிடம் ஒருவரைப் பற்றித் தீதாகச் சொல்லுதல்; **ஓமல்*** ஒருவரைப் பழித்து ஊரார் கூடிப் பேசும் பேச்சு; **உவலை** ஒருவரின் ஆக்கம் பொறாது பிறர் கூறும் கூற்று. ஓமல் உவலை இரண்டும் படர்க்கையிலன்றி முன்னிலையிலும் நிகழும். ஆயினும், புறங்கூற்றின்பாற்படும்.

மறுப்பு வகை :

மறுப்பு பிறர் கொள்கையை அல்லது கூற்றை மறுத்தல் (Refutation); **கண்டனம்** பிறர் கொள்கையையாவது கூற்றையாவது கண்டித்தல் (Censure); **அங்கதம்** பிறர் கொள்கையையேனும் கூற்றையேனும் பழித்தல் (Satire).

சோம்பல் வகை :

நெடுநீர் ஒரு வினையை நீட்டித்துச் செய்தல்; **மறவி** ஒரு வினையை மறந்துவிடுதல்; **மடி** ஒரு வினையுஞ் செய்யாது இருத்தல்; **துயில்** ஒருவினையுஞ் செய்யாது தூங்குதல்.

தண்டனை வகை :

மன்றுபாடு மன்றத்தாரால் விதிக்கப்பட்டு மன்றத்தின் (தருமாசனத்தின்) முன் செலுத்தும் தண்டம்.

குற்றம் தெய்வத்திற்கு மாறாகச் செய்த குற்றத்திற்காகக் கோயிலிற் செலுத்தும் தண்டம்.

தண்டா பிறவகையிற் செலுத்தும் தண்டம்.

குறிக்கோள் வகை :

கொள்கை மத நம்பிக்கை அல்லது சித்தாந்தம் (Doctrine).

கோட்பாடு சிறு கொள்கை (Tenet).

---

* 'ஊருக்கு ஓமல் வீட்டுக்கு வயிற்றெரிச்சல்' என்பது பழமொழி.

குறிக்கோள் குறித்துக்கொண்ட பொருள் (Object).

ஏட்ல் சொந்தக் கருத்து (Idea).

நெறிமுறை ஒருவன் தானே அமைத்துக்கொள்ளும் நியதி (Principle).

நோக்கம் ஒரு பொருளின் மேலுள்ள நாட்டம் (Aim).

இலக்கு அடையவேண்டிய எல்லை (Goal).

இலக்கம் எய்யும் குறி (Target).

விதி ஒழுக்கம் அல்லது மொழிவரம்பு (Rule).

சட்டம் அரசியலார் அமைத்த விதி (Law).

மேல்வரிச் சட்டம் ஒருவர் தாம் கையாளுவதற்குத் தாமே அமைத்துக்கொண்ட திட்ட வாக்கியம் (motto).

சில ஒருபொருட் பல சொற்கள், வேர்ப்பொருள் காரணமன்றி ஆட்சி காரணமாகவே வெவ்வேறு பொருள் குறிப்பனவாயுள்ளன. தொல்காப்பியனார்,

"அன்ன ஆங்க மான இறப்ப
என்ன உறழத் தகைய நோக்கொடு
கண்ணிய எட்டும் வினைப்பால் உவமம்"

(உவமவியல், கஉ)

"எள்ள விழையப் புல்லப் பொருவக்
கள்ள மதிப்ப வெல்ல வீழ
என்றாங் கெட்டே பயனிலை யுவமம்"

(உவமவியல், கச)

"கடுப்ப ஏய்ப்ப மருளப் புரைய
ஒட்ட ஒடுங்க ஓட நிகர்ப்பஎன்
றப்பால் எட்டே மெய்ப்பால் உவமம்"

(உவமவியல், கரு)

"போல மறுப்ப ஒப்பக் காய்த்த
நேர வியப்ப நளிய நந்தஎன்
றொத்துவரு கிளவி உருவின் உவமம்"

(உவமவியல், கசு)

என உவம வுருபுகளை நால்வகை யுவமத்திற்கும் பகுத்துக் கொடுத்தது ஆட்சிபற்றியே.

இனி அவர்,

"செலவினும் வரவினும் தரவினும் கொடையினும்
நிலைபெறத் தோன்றும் அந்நாற் சொல்லும்
தன்மை முன்னிலை படர்க்கை என்னும்
அம்மூ விடத்தும் உரிய என்ப"

(கிளவியாக்கம், உஅ)

" அவற்றுள்,

"தருசொல் வருசொல் ஆயிரு கிளவியும்
தன்மை முன்னிலை ஆயீ ரிடத்த"

(கிளவியாக்கம், உகூ)

"ஏனை யிரண்டும் ஏனை யிடத்த"

(கிளவியாக்கம், ௩௦)

"யாதுஎவன் என்னும் ஆயிரு கிளவியும்
அறியாப் பொருள்வயின் செறியத் தோன்றும்"

(கிளவியாக்கம், ௩க)

அவற்றுள்,

"யாதுஎன வரூஉம் வினாவின் கிளவி
அறிந்த பொருள்வயின் ஐயந் தீர்தற்குத்
தெரிந்த கிளவி யாகலும் உரித்தே"

(கிளவியாக்கம், ௩உ)

என, **செல் வா தா கொடு யாது எவன்** என்ற சொற்கட்கு இடமும் பொருளும் வரையறுத்தது, ஆட்சியும் பொருளும் பற்றியதாகும்.

யாம் நாம் என்ற சொற்கள், முறையே தனித் தன்மைப்பன்மையும் உளப்பாட்டுத் தன்மைப்பன்மையும் குறித்தற்கும் ஆட்சியே காரணமாகும்.

இனி, சொல் வேறுபாட்டினாலன்றி விகுதி வேறு பாட்டினாலும் நுண்பொருள் வேறுபாடு கொண்ட ஒரு பொருட் பல சொற்கள் அமைந்துள்ளன.

எ. - டு : வாழ்தல் = வசித்தல்; வாழ்க்கை = உயிரோ டிருக்கும் காலம்; வாழ்வு = இன்பமாக அல்லது சிறப்பா

கப் பிழைத்தல்; வாழ்ச்சி=வாழுமிடம். நிறுத்தல்= துலைக்கோலில் தூக்குதல்; நிறுத்துதல்=படுக்கையிற் கிடப்பதை நட்டுக்கு நிற்கவைத்தல்; நிறுவுதல்=ஒரு கொள்கையை அல்லது நிறுவனத்தை (ஸ்தாபனத்தை) நாட்டுதல்; **நிற்பித்தல்** ஒருவனை நிற்கவைத்தல், **நிற்பாட்டுதல்** ஒரு காரிய நிகழ்ச்சியைத் தற்காலிகமாகவாவது நிலையாகவாவது நீக்குதல்.

இனி, பல பெயர்கள் ஒரே பருப்பொருளைக் குறிப்பனவாயினும், அவை யாவும் வெவ்வேறு காரணம்பற்றியன என்றறிதல் வேண்டும்.

எ. - டு: **யானைப் பெயர்கள்.**

உம்பல் உயர்ந்தது; **உவா** திரண்டது; **ஓங்கல்** உயர்ந்தது அல்லது மலைபோன்றது; **கரி** கரியது; **கள்வன்** கரியது; **கறையடி** உரல்போன்ற பாதத்தை யுடையது; **குஞ்சரம்** திரண்டது; **கைம்மா** துதிக்கையை யுடைய விலங்கு; **கைம்மலை** கையையுடைய மலை போன்றது; **தும்பி** துளையுள்ள கையையுடையது; **நால்வாய்** தொங்குகின்ற வாயையுடையது; **புகர்முகம்** முகத்தில் புள்ளி யுள்ளது (ஒருவகை); **புழைக்கை (பூட்கை)** துளையுள்ள கையையுடையது; **பெருமா** பெரிய விலங்கு; **பொங்கடி** பெரிய பாதத்தையுடையது; **யானை** (ஏனை) கரியது; **வழுவை** உருண்டு திரண்டது; **வாரணம்** சங்குபோன்ற தலையையுடையது.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், ஒருபொருட்குப் பலசொற்கள் இருக்கலாமென்றும், அவை யாவும் பருப்பொருளில் ஒத்திருப்பினும் நுண்பொருளில் வேறுபட்டவை யென்றும், தப்பான ஆட்சியால் சொற்கள் தமக்குரியவல்லாத பொருள்களைக் குறித்து வருகின்றனவென்றும், இத் தப்பான ஆட்சி கடைக்கழகக் காலத்திலேயே தொடங்கி விட்டதென்றும், ஒருபொருட் பலசொற்கள் யாவும் தத்தம் நுண்பொருளை யுணர்த்திய காலம் தலைக் கழகத்ததாகவே யிருத்தல் வேண்டுமென்றும் அறிந்துகொள்க.

5. தமிழ்ச்சொல் வளம்

பயிர்வகைச் சொற்கள் :

சொல்வளம் இலக்கியச் செம்மொழிகட்கெல்லாம் பொதுவேனும், தமிழ்மட்டும் அதில் தலைசிறந்ததாகும். **கால்டுவெல் கண்காணியார்** இதுபற்றிக் கூறுவதாவது :—

"தமிழல்லாத திரவிடமொழிகளின் அகராதிகளை ஆயும்போது, தமிழிலுள்ள ஒருபொருட் பலசொல் வரிசைகள் அவற்றில் இல்லாக்குறை எந்தத் தமிழறிஞர்க்கும் மிகத் தெளிவாகத் தோன்றும். தமிழில் மட்டும் பயன்படுத்தப்பட்டுத் தமிழுக்கே சிறப்பாக வுரியனவாகக் கருதப்படும் சொற்கள் மட்டுமன்றி, தெலுங்கு, கன்னடம் முதலிய பிற திரவிடமொழிகளுக் குரியனவாகக் கருதப் படும் சொற்களும் தமிழில் உள. **எடுத்துக்காட்டாக:** பேச்சு வழக்குத் தமிழில் இருப்பிடத்தைக் குறிக்கும் சொல் 'வீடு' என்பது; ஆனால், இதனொடு தெலுங்கிற்குரிய 'இல்' என்னும் சொல்லும், கன்னடத்திற்குரிய 'மனை' என்னும் சொல்லும், இனி இவற்றொடு வடமொழிக்கும் **பின்னிய (Finnish)** மொழிகட்குமுரிய 'குடி' என்னும் சொல்லும் தமிழகராதியிற் குறிக்கப்பட்டுச் சில சமயங் களிற் பயன்படுத்தவும் பெறுகின்றன. இங்ஙனமாகத் தமிழ் இலக்கணமும் அகராதியும், திரவிடமொழிகளின் அமைவுகட்கும் வேர்ச் சொற்கட்கும் ஒரு பெரும் பொதுக் களஞ்சியமாகும்," என்பது.

'திரவிடமொழிகளின் ஒப்பியல் இலக்கணம்:' முன்னுரை, பக். 84, 85.

தமிழ்ச்சொல் வளத்தைப் பலதுறைகளிலும் காணலாமேனும், இங்கு பயிர்வகைச் சொற்கள்மட்டும் சிறப்பாக எடுத்துக்காட்டப்பெறும்.

வித்து வகை :

விதை கத்தரிவிதைபோலச் சிறியது; **முத்து** வேப்ப முத்துப்போல் எண்ணெய் எடுக்கப்படுவது; **காழ்** புளியங்

கொட்டைபோல் வயிரங்கொண்டது; **கொட்டை** மாங் கொட்டைபோற் பெரியது.

வேர் வகை :

வேர் ஆழமாக இறங்குவது ; **கிழங்கு** திரண்டிருப்பது; **பூண்டு** உருண்டு மென்மையாயிருப்பது ; **கட்டை** குட்டை யான கற்றையாயிருப்பது.

வேரின் பிரிவுகள் :

ஆணிவேர் தண்டின் தொடர்ச்சியாக ஆழமாய் இறங்குவது ; **பக்கவேர்** ஆணிவேரின் கிளை ; **சல்லிவேர்** பக்க வேர் கிழங்கு பூண்டு முதலியவற்றின் சன்னமான கிளை வேர்.

அரிதாள் வகை :

இருவி	நெல், கேழ்வரகு முதலியவற்றின் அரிதாள்		
கட்டை	சோளம், கரும்பு	,,	,,
தூறு	தென்னை, பனை	,,	,,
முருடு	வேம்பு, புளி	,,	,,

அடிவகை :

தாள்	நெல், கேழ்வரகு முதலியவற்றின் அடி		
தண்டு	கீரை, வாழை	,,	,,
கோல்	நெட்டி, மிளகாய்ச்செடி முதலியவற்றின் அடி		
தூறு	குத்துச்செடி, புதர்	,,	,,
தட்டு அல்லது **தட்டை**	கம்பு, சோளம்	,,	,,

கழி கரும்பின் அடி ; **கழை** மூங்கிலின் அடி

அடி புளி, வேம்பு முதலியவற்றின் அடி.

கிளைப்பிரிவுகள் :

கவை அடிமரத்தினின்று பிரியும் மாபெருங் கிளை; **கொம்பு** அல்லது **கொப்பு** கவையின் பிரிவு; **கிளை** கொம் பின் பிரிவு; **சினை** கிளையின் பிரிவு; **போத்து** சினையின் பிரிவு; **குச்சு** போத்தின் பிரிவு. **இணுக்கு** குச்சின் பிரிவு.

காய்ந்த அடியுங் கிளேயும்:

சுள்ளி காய்ந்த குச்சு; விறகு காய்ந்த சிறு கிளை; வெங் கழி காய்ந்த கழி; கட்டை காய்ந்த கொம்பும் கவையும் அடியும்.

இலே வகை:

இலை புளி வேம்பு முதலியவற்றின் இலே; தாள் நெல் புல் முதலியவற்றின் இலே; தோகை சோளம் கரும்பு முதலியவற்றின் இலே; ஓலை தென்னை பனை முதலியவற்றின் இலே.

கொழுந்து வகை:

துளிர் அல்லது தளிர் நெல் புல் முதலியவற்றின் கொழுந்து; முறி அல்லது கொழுந்து புளி வேம்பு முதலிய வற்றின் கொழுந்து; குருத்து சோளம் கரும்பு தென்னை பனை முதலியவற்றின் கொழுந்து.

கொழுந்தாடை கரும்பின் நுனிப்பகுதி.

காய்ந்த இலே வகை:

சண்டு காய்ந்த தாளும் தோகையும்; சருகு காய்ந்த இலே.

இலேக்காம்பு வகை:

அடி தாள் தோகை இவற்றின் காம்பு; காம்பு இலேயின் காம்பு; மட்டை ஓலேயின் காம்பு.

இலே நரம்பு:

நரம்பு காம்பின் தொடர்ச்சியாக இலேயின் நுனிவரை செல்வது; நரம்பு நரம்பின் கிளை.

பூமடல் வகை:

பூ வாழை மடல்; மடல் தாழை, வாழை முதலிய வற்றின் மடல்; பாளை தென்னை, பனை முதலியவற்றின் மடல்.

பூவின் நிலைகள் :

அரும்பு பூவின் தோற்றநிலை; **போது** பூ விரியத் தொடங்கும் நிலை; **மலர்** (அலர்) பூவின் மலர்ந்த நிலை; **வீ** மரஞ்செடியினின்று பூ கீழேவிழுந்த நிலை; **செம்மல்** பூ வாடின நிலை.

அரும்பு வகை :

அரும்பு மல்லிகை முல்லை முதலியவற்றின் அரும்பு போல் சிறிதாயும் கூராயுமிருப்பது; **மொட்டு** அடுக்கு மல்லிகை நந்தியாவட்டம் முதலியவற்றின் அரும்புபோல் சற்றுப் பெரிதாயும் மொட்டையாயுமிருப்பது; **முகை** தாமரை சதுரக்கள்ளி முதலியவற்றின் அரும்புபோல் பெரிதாயிருப்பது.

பூக் காம்பு வகை :

காம்பு சிறியது; **தாள்** அல்லது **தண்டு** பருமையும், மென்மையுமுள்ளது; **நாளம்** உட்டுளையுள்ளது.

இதழ் வகை :

அல்லி அகவிதழ்; **புல்லி** புறவிதழ், **இதழ்** சிறியது; **மடல்** பெரியது.

பிஞ்சு வகை :

பூம்பிஞ்சு பூவோடுகூடிய இளம் பிஞ்சு; **பிஞ்சு** இளங் காய்; **வடு** மாம்பிஞ்சு; **மூசு** பலாப்பிஞ்சு; **கவ்வை** எட் பிஞ்சு; **குரும்பை** தென்னை பனை முதலியவற்றின் இளம் பிஞ்சு; முட்டுக் குரும்பை=சிறு குரும்பை; **இளநீர்** முற்றாத தேங்காய்; **நுழாய்** இளம்பாக்கு; **கருக்கல்** இள நெல்.

காய் நிலைகள் :

பழக்காய் பழுத்தற்கேற்ற முற்றிய காய்; **கடுக்காய்** முற்றிய பனங்காய்; **காலக்காய்** அல்லது **பருவக்காய்** உரிய காலத்திற் காய்ப்பது; **வம்பக்காய்** காலமல்லாக் காலத்திற் காய்ப்பது; **கருக்காய்** முற்றிய காய்.

குலை வகைகள் :

கொத்து அவரை துவரை முதலியவற்றின் குலை; **குலை** கொடிமுந்திரி போன்றதின் குலை; **தாறு** வாழைக் குலை; **கதிர்** கேழ்வரகு சோளம் முதலியவற்றின் கதிர்; **அலகு** அல்லது **குரல்** நெல் தினை முதலியவற்றின் கதிர்; **சீப்பு** வாழைத்தாற்றின் பகுதி.

கனி வகைகள் :

காய் தெங்கு பூசணி முதலியவற்றின் கனி; **கனி** முந்திரி நெல்லி முதலியவற்றின் கனி (கனிவாயிருப்பது); **பழம்** மா வாழை முதலியவற்றின் கனி (பழுப்பு நிற மானது); **நெற்று** வேர்க்கடலை போன்றதின் முதிர்வு. **காய்ப்பழம்** பழுக்கத்தொடங்கிய காய்; **ஓதப்பழம்** புளி யின் காய்ப்பழம்.

முதிர்ச்சி வகைகள் :

பழுத்தல்	மா வாழை	முதலியவற்றின்	காய்முதிர்ச்சி
முற்றல்	சுரை பூசணி	,,	,,
நெற்று	தேங்காய் பீர்க்கு	,,	,,
விளைச்சல்	நெல் சோளம்	,,	கதிர் முதிர்ச்சி.

காய்கனிக் கேட்டு வகைகள் :

சூம்பல் சுருங்கிய காய்; **சிவியல்** சுருங்கிய பழம்; **சொத்தை** புழுபூச்சி யரித்த காய் அல்லது கனி; **வெம்பல்** சூட்டினால் பழுத்த பிஞ்சு; **அளியல்** குளுகுளுத்த பழம்; **அழுகல்** குளுகுளுத்து நாறிய பழம் அல்லது காய். **சொண்டு** பதராய்ப்போன மிளகாய்.

கோட்டான்காய் அல்லது **கூகைக்காய்** கோட்டான் உட்கார்ந்ததினால் கெட்ட காய்; **தேரைக்காய்** தேரை யமர்ந்ததினால் கெட்ட காய்; **அல்லிக்காய்** தேரை யமர்ந்ததி னால் கெட்ட தேங்காய்; **ஒல்லிக்காய்** ஒருவர் தமித்து இளநீர் குடித்த தென்னையிற் கெட்ட காய்.

காயின் காம்பிதழ் வகை :

இதக்கை தேங்காய் பனங்காய் முதலியவற்றின் காம்பிதழ் ; **சொங்கு** சோளத்தின் காம்பிதழ்.

பழத்தோல் வகை :

தொலி மிகமெல்லியது ; **தோல்** திண்ணமானது ; **தோடு** வன்மையானது; **ஓடு** மிக வன்மையானது. **குடுக்கை** சுரையின் ஓடு ; **மட்டை** தேங்காய் நெற்றின் மேற்பகுதி ; **உமி** நெல் கம்பு முதலியவற்றின் மூடி ; **கொம்மை** வரகு கேழ்வரகு முதலியவற்றின் உமி.

உள்ளீட்டு வகை :

சாறு நீர்போலிருப்பது ; **சோறு** கட்டிச் சேறுபோலிருப்பது ; * **சதை** வாழை மா முதலியவற்றின் உள்ளீடு ; **சுளை** சீத்தா பலா முதலியவற்றின் உள்ளீடு; **அரிசி** நெல் கம்பு முதலியவற்றின் உள்ளீடு ; **பருப்பு** அவரை துவரை முதலியவற்றின் உள்ளீடு.

கழிவு வகை :

சக்கை முந்திரி எலாமிச்சை முதலியவற்றின் கழிவு ; **கொதக்கு** புளியின் கழிவு ; **கூந்தை** பனங்காயின் கழிவு ; **கோது** கரும்பின் கழிவு.

விதை வகை :

மணி விளைந்தது ; **பதர்** அல்லது **பதடி** விளையாதது.

மணி வகை :

கூலம் நெல் புல் (கம்பு) முதலிய தானியம் ; **பயறு** அவரை உழுந்து முதலியவை ; **கடலை** வேர்க்கடலை கொண்டைக்கடலை முதலியவை ; † **விதை** கத்தரி மிளகாய் முதலியவற்றின் வித்து ; **காழ்** புளி காஞ்சிரை முதலிய

---

* கத்தரி முருங்கை கற்முழை முதலியவற்றின் உள்ளீடு சோறு எனப்படும்.

† கடலையும் பயற்றில் ஒருவகையே ; கடையப்படுவது கடலை ; வறுத்தலும் கடைதலொக்கும்.

வற்றின் வித்து; **முத்து** வேம்பு ஆமணக்கு முதலிய வற்றின் வித்து; **கொட்டை** மா பனை முதலியவற்றின் வித்து; **தேங்காய்** தென்னையின் வித்து.

அவரை துவரை முதலிய பயறுகள் **முதிரை** என்று பெயர்பெறும்.

வித்து என்பது முளைக்கவைக்கும் எல்லா மணி கட்கும் பொதுப்பெயராம்.

விதைத்தோல் வகை :

தொலி மெல்லியது; **தோல்** திண்ணமானது; **தோடு** சற்று வன்மையானது; **ஓடு** மிக வன்மையானது; **சிரட்டை** அல்லது **கொட்டாங்கச்சி** தேங்காயின் ஓடு.

பதர் வகை :

பதர் நன்றாய் விளையாதது; **பொக்கு** உள்ளீடற்றது.

பயிர்வகை :

பூசணம் அல்லது **பூஞ்சணம்** (பூஞ்சாளம்) நொந்த சோற்றிலும் ஈரமரத்திலும் தோன்றும் நுண் பாசி; **பாசம்** நீர்மேலும் ஈரமுள்ள இடத்திலும் தோன்றும் பசுமை யான நுண் பயிர்; **பாசி** நீரில் அடிவரை படர்ந்துள்ள பாசம்; **காளான்** ஈரமுள்ள இடத்தில் குடைபோல் தோன்றும் பயிர்வகை; **புல்** அறுகு குசை போன்றவை; **பூண்டு** வெங்காயம் வெள்ளைப்பூண்டு போன்றவை; **செடி** மிளகாய்ச்செடி கத்தரிச்செடி போன்றவை. **கொடி** அவரைக்கொடி பாகற்கொடிபோன்றவை; **புதர்** அடர்ந்த குத்துச்செடி; **மரம்** மா புளி போன்றவை.

கொடி வகை :

இவர்கொடி ஏறிப்படர்வது (Climber); **படர்கொடி** நிலத்திற் படர்வது (Creeper).

இவர்கொடி வகை :

வலந்திரி வலமாகச் சுற்றி ஏறுவது; **இடந்திரி** இட மாகச் சுற்றி ஏறுவது.

மர வகை :

ஆண்மரம் காயாதது; **பெண்மரம்** காய்ப்பது; **கோளி** வெளிப்படையாய்ப் பூவாது காய்ப்பது; **வயிரம்** விளைந்த மரம்; **வெளிறு** விளையாத மரம்.

நிலத்திணை (தாவர)ப் பாகுபாடு :

அகக்காழ் மா புளி போல உள்வயிரம் உள்ளவை; **புறக்காழ்** புல் மூங்கில் போல வெளி வயிரம் உள்ளவை.

இளம்பயிர் வகை :

நாற்று நெல் கத்தரி முதலியவற்றின் இளநிலை; **கன்று** மா புளி வாழை முதலியவற்றின் இளநிலை; **கருந்து** வாழையின் இளநிலை; **பிள்ளை** தென்னையின் இளநிலை; **குட்டி** விளாவின் இளநிலை; **மடலி** அல்லது **வடலி** பனையின் இளநிலை; **பைங்கூழ்** நெல் சோளம் முதலியவற்றின் பசும் பயிர்.

காய்ந்த பயிர் வகை :

வைக்கோல் காய்ந்த நெல் வரகு முதலிய பயிர்; **செத்தை** காய்ந்த செடி; **தட்டு** அல்லது **தட்டை** காய்ந்த சோளம் கரும்பு முதலிய பயிர்; **மாறு** காய்ந்த துவரை மிளகாய் முதலிய பயிர்; **உலவை** காய்ந்த மரம்; **சாவி** பட்டுப்போன நெல் வரகு முதலியவற்றின் இளம் பயிர்.

வெட்டிய விறகுத்துண்டு வகை:

கட்டை பெரியது; **சிறாய்** சிறியது; **பொடி** அல்லது **தூள்** சிறுசிறாய்.

மரப்பட்டை வகை :

பட்டை புளி வேம்பு முதலியவற்றின் பட்டை; **சிரும்பு** தென்னை பனை முதலியவற்றின் பட்டை; **மட்டை** அல்லது **தடை** வாழையின் பட்டை. *

---

* பட்டை என்னும் பெயர் வாழைத்தடைக்கும் வழங்கும்.

பயிர்ச்செறிவு வகை :

புதர் குத்துச்செடிகளின் செறிவு; **பொதை** பெருஞ் செடி கொடிகளின் செறிவு; **பொதும்பர்** மரங்களின் செறிவு.

நிலத்திணைத் தொகுப்பு வகை :

செய் நெல் கம்பு முதலிய பயிர்த்தொகுதி; **தோட்டம்** மிளகாய் கத்தரி முதலிய செடித்தொகுதி; **தோப்பு** மா தென்னை முதலிய மரத்தொகுதி; **காடு** முல்லை குறிஞ்சியிலுள்ள நிலத்திணைத்தொகுதி; **அடவி** மரமடர்ந்த காடு; **சோலை** மரமடர்ந்த இயற்கைத் தோப்பு; **கா** காக்கப்படும் சோலை; **கானல்** கடற்கரைச்சோலை; **வனம்** மக்கள் வழக்கற்ற காடு.

செய் வகை :

முதை பழங்கொல்லை; **இதை** புதுக்கொல்லை; **புன்செய்** சிறிது பண்படுத்தப்பட்ட நிலம்; **நன்செய்** நன்றாய்ப் பண்படுத்தப்பட்ட நிலம்; **புறவு** முல்லை நிலம்; **கொல்லை** முல்லைநிலத்துப் புன்செய்; **புனம்** குறிஞ்சி நிலத்துப் புன்செய்; **வானவாரி** (மானுமாரி) மழைபெய்து விளையும் நிலம்.

நில வகை :

புறம்போக்கு பண்படுத்தப்படாத அரசியலார் நிலம்; **தரிசு** பயிர்செய்யப்படாது புல் முளைத்துக்கிடக்கும் நிலம்; **சிவல்** சிவந்த நிலம்; **கரிசல்** களிமண் நிலம்; **முரம்பு** கன்னிலம் அல்லது சரள்நிலம்; **சுவல்** மேட்டு நிலம்; **அவல்** பள்ளமான நிலம்.

நன்செய் வகை :

வயல் வைத்துப் போற்றப்படும் நிலம்; **கழனி** போரடிக்கும் களமுள்ள வயல்; **பழனம்** பழைமையான வயல்; **பண்ணை** பள்ளமான வயல்; **செறு** சேறு செய்யப்பட்ட வயல்.

வேலி வகை :

இடுமுள்வேலி இடப்பட்ட காய்ந்த முள்வேலி; **வாழ் முள் வேலி** வளரும் முட்செடியும் முள்மரமும் உள்ள வேலி.

காட்டு வகை :

மிளை அல்லது **இளை** காவற்காடு; **இறும்பு** குறுங்காடு; **வல்லை** பெருங்காடு; **முதையல்** பழங்காடு; **பொச்சை** கரிந்த காடு.

இங்ஙனம் பொருள்களின் வகைகளெல்லாம் தமிழில் தனித்தனி பெயர் பெற்றுள்ளன. இனி ஒரே பொருள் பல பெயர் பெறுவதுமுண்டு. எ. டு: வாளவரை, பாடவரை, சாட்டையவரை, தம்பட்டவரை.

இதுகாறுங் கூறியவற்றால், தமிழ் சொல்வளமுடையதென்றும், தமிழர் மதிவளமுடையரென்றும், தமிழ்நாடு பொருள்வளமுடையதென்றும், தெள்ளிதின் விளங்கும்.

ஒரு மொழி பொதுமக்களாலும் அதன் இலக்கியம் புலமக்களாலும் அமையப்பெறும். தமிழ்ப் பொதுமக்கள் எங்ஙனம் உயர்ந்த பகுத்தறிவுடையர் என்பது, முன்னரே மெய்ப்பொருட் சொற்களைப்பற்றிய கட்டுரையில் விளக்கப்பெற்றது. எத்துணையோ ஆராய்ச்சி நடந்துவரும் இக்காலத்திலும், எத்துணையோ மொழிகளினின்று கடன்கொண்ட ஆங்கில மொழியிலும் நூலிலும், இலையைக் குறிக்க (Leaf) என ஒரே சொல் உளது. ஆங்கிலப் பயிர் நூலாசிரியரும், வேறு பல வகைகளில் இலைகளைப் பாகுபாடு செய்தனரேயன்றி, தமிழ்ப்பொதுமக்களைப்போல வன்மை மென்மைபற்றித் தாள் இலை தோகை ஓலை எனப் பாகுபாடு செய்தாரில்லை. இத்தகைய பாகுபாடு ஏனை யுறுப்புக்களுள்ளும் செய்யப்பட்டமை முன்னர்க் காட்டப்பெற்றது.

தமிழ்நாடு எத்துணைப் பொருள்வளமுடையதென்பது, அதன் விளைபொருள் வகைகளை நோக்கினாலே விளங்கும். பிறநாடுகளிலுள்ள கூலங்களெல்லாம் சிலவாகவும்

சில்வகைப்பட்டனவாகவு மிருக்க, தமிழ்நாட்டிலுள்ள வையோ, பலவாகவும் கழிபல வகைப்பட்டனவாகவு மிருக்கின்றன. எடுத்துக்காட்டாக, கோதுமையை எடுத்துக்கொள்ளின், அதில் சம்பாக்கோதுமை குண்டுக் கோதுமை வாற்கோதுமை முதலிய சில வகைகளே யுண்டு. ஆனால், தமிழ்நாட்டு நெல்லிலோ, செந்நெல் வெண்ணெல் கார்நெல் என்றும், சம்பா மட்டை கார் என்றும் பலவகைகள் இருப்பதுடன், அவற்றுள் சம்பாவில் மட்டும் ஆவிரம்பூச்சம்பா ஆனைக்கொம்பன்சம்பா குண்டுச்சம்பா குதிரைவாலிச்சம்பா சிறுமணிச்சம்பா சீரகச்சம்பா முதலிய அறுபது உள்வகைகள் உள்ளன. இவற்றோடு, வரகு காடைக்கண்ணி குதிரைவாலி முதலிய சிறு கூலங்கள் தமிழ்நாட்டிலன்றி வேறெங்கும் விளைவதில்லை. தமிழ்நாட்டுள்ளும் தென்னாட்டிலேயே அவை விளைகின்றன. பழங்காலத்தில் விளைந்த அளவு பொன்னும் மணியும் முத்தும் பவழமும் இன்று விளையாவிடினும், அருமையான கூலங்களும் சிறு கூலங்களும் இன்றும் தென்றமிழ் நாட்டில் விளைந்து வருவது கண்கூடு.

ஒரு நாட்டு வளத்திற்குத் தக்கபடியே, அந்நாட்டு மக்களின் அறிவொழுக்கங்களும் அமைந்திருக்கும். வளத்தினால் மக்கள் திருந்துவதும் வறத்தினால் அவர்கள் கெடுவதும் இயல்பு.

“ எவ்வழி ஆடவர் நல்லவர்
அவ்வழி நல்லை வாழிய நிலனே ”

(புறம்—கஅஎ)

என்று **ஔவையார்** கூறினாரேனும்,

எவ்வழி நல்லை நிலனே
அவ்வழி வாழும் ஆடவர் நலரே

என்று அதை மாற்றுவதே இயற்கைக்குப் பொருத்தமாம். மருதநில மக்களினும் முல்லைநில மக்களும், முல்லைநில மக்களினும் குறிஞ்சிநில மக்களும், குறிஞ்சிநில மக்களினும் பாலைநில மக்களும், கொடியராயிருப்பதை இன்றும் காண்கின்றோம். ஆதலால் நிலத்

தின் பான்மையால் மக்கள் மனப்பான்மை திரியுமே யன்றி, மக்கள் மனப்பான்மையால் நிலத்தின் பான்மை திரிவதன்று. தமிழ்நாட்டின் தனிப்பெரு வளத்தினு லேயே, பண்டைத் தமிழ் மக்கள் தனிப்பெரு நாக ரிகத்தை யுடையவரா யிருந்திருக்கின்றனர் என அறிக.*

திருந்திய மக்களை மற்ற உயிரிகளினின்றும் பிரித்துக் காட்டுவது மொழியாதலின், அதுவே ஒரு நாட்டாரின் அல்லது இனத்தாரின் நாகரிகத்தை அளந்தறிவதற்கும் சிறந்த வழியாகும். பொருள்களைக் கூர்ந்து நோக்கி நுண் பாகுபாடு செய்து அவற்றிற்கேற்பப் பருப்பொருட் சொற்களும் நுண்பொருட் சொற்களும் அமைத்துக் கொள்வது, சிறந்த மதிநுட்பமும் பண்பாடும் உடைய மக்கட்கே இயலும்.

தமிழின் பெருமையையும் தமிழர் பண்பாட்டையும் உணர்ந்த கால்டுவெல் ஐயர், "தமிழ்போன்ற திரவிட மொழியை நன்றாகக் கற்ற ஐரோப்பியர் ஒருவர், அத் தகைய வியத்தகு மொழியை வளர்த்துள்ள மக்க ளினத்தை மதிப்பொடு கருதாமல் இருக்கமுடியாது;" "தென்னிந்தியப் பழங்குடி மக்கள் மிக மதிநுட்பம் வாய்ந்தவர் என்பதற்கையமில்லை," எனக் கூறியுள்ளார். —திராவிட மொழிகளின் ஒப்பியல் இலக்கணம். முகவுரை, பக்கம், 9, 10.

---

* ஆதிமக்கள் மருதநிலத்தை யடைந்த பின்னரே நாகரிகத்திற் சிறந்ததையும், பேரூரும் நகரும் மாநகரும் முதன்முதல் மருதநிலத்தி லேயே தோன்றியதையும், நகரம் என்னும் சொல்லினின்றே நாகரிகம் என்னும் சொல் திரிந்ததையும் ஊன்றி நோக்குக.

6. பலபொரு ளொருசொற்கள்

'பலபொருளொருசொல்' என்பது ஒருபொருட் பலசொல்லுக்கு எதிராகும். 'வேழம்' என்பது, கரும்பு மூங்கில் யானை எனப் பலபொருள் தருதலின் பலபொரு ளொரு சொல்லாம்.

பலபொரு ளொருசொற்கள் இருவகை நிலையில் ஏற்படுவதுண்டு. ஒன்று பல பொருட்கும் சிறப்புச்சொல் உண்டாயிருப்பது; இன்னொன்று அவையில்லாதிருப்பது. கரும்பு மூங்கில் யானை என்னும் மூன்று சொல்லும் இருக்கும்போது, அவற்றுக்குப் பொதுவாக வேழம் என்னும் சொல் தோன்றுவது சிறப்புச் சொல் உள்ளநிலை; அம்மூன்றும் இல்லாதபோது அது தோன்றுவது சிறப்புச் சொல் இல்லா நிலை; இவற்றுள், முன்னது மொழியின் பண்பாட்டையும், பின்னது அஃதின்மையையும் உணர்த்தும்.

முதலாவது ஒருபொருட்கு ஒரு சொல் ஏற்பட்ட பின்னரே அதன் நுண்ணியல்புகளையெல்லாம் குறிக்கும் ஒருபொருட் பலசொற்கள் ஏற்படுதலின், ஒருபொருட் பலசொற்கள் மலிந்துள்ள மொழிகளிலெல்லாம் மொழிப் பண்பாட்டை யுணர்த்தும் பலபொரு ளொருசொற்களே காணமுடியும். தமிழ் ஒருபொருட் பலசொன் மலிந்த மொழியாதலின், ஏற்கெனவே தனித்தனி சொற்பெற் றுள்ள பல்வேறு பொருட்களை இனத்தன்மையும் ஒப் புமையும் பற்றித் தொகுத்துச் சுட்டும் பலபொருளொரு சொற்களே கொண்டுள்ளது.

பலபொரு ளொருசொற்கள், (1) உண்மை (2) போலி என இருதிறப்படும். இனத்தன்மையும் ஒப் புமையும் தொடர்பும்பற்றிப் பல்வேறு பொருட்களைத் தொகுத்துச் சுட்டும் பலபொருளொருசொல் உண்மை யானதாம்.

எ. டு: **கேழல்** என்பது, பன்றியையும் அதற்கின்மான யானையையும் குறிப்பது; **வாரணம்** என்பது, சங்கையும் சங்குபோன்ற தலையையுடைய கோழியையுங் குறிப்பது; **வேழம்** என்பது, கரும்பையும் அதைத் தின்னும் யானையையுங் குறிப்பது.

திரிவும் புடைபெயர்ச்சியுந் திரிபுங் காரணமாக, ஒரு வடிவடைந்து ஒரு சொற்போலத் தோன்றும் சொற்கள் போலியாம்.

எ. டு: கத்தியைக் குறிக்கும் **வாள்** என்னுஞ் சொல் 'வள்' என்னும் வேரினின்றும், ஒளியைக் குறிக்கும் **வாள்** என்னும் சொல் **விள்** என்னும் வேரினின்றும் திரிந்தவையாகும்.

'மாள்,' 'மாண்' என்னும் இருவினைச் சொற்களும் இறந்தகாலத்திற் புடை பெயருங்கால், **மாண்டான்** என ஒரு வடிவடையும்.

'புழைக்கை' என்பதன் திரிபான **பூட்கை** என்னும் சொல்லும், 'பூண்கை' என்பதன் திரிபான **பூட்கை** என்னும் சொல்லும், திரிபின் காரணமாக ஒருவடி வடைந்தவையாகும்.

உண்மையான பலபொருளொருசொற்கள், **ஓரினந்தழுவியவும், வேறினந்தழுவியவும்** என இருவகைப்படும்.

ஓரினந்தழுவியவை:

புல் என்பது, புல் கம்பு மூங்கில் ஆகிய மூன்றையும்; **தாழை** என்பது, கைதை தெங்கு ஆகிய இரண்டையும்; 'குருகு' என்பது, நீண்டு வளைந்த கழுத்துள்ள நாரை கொக்கு அன்னம் முதலிய நீர்ப்பறவைகளையும் குறிக்கும். இங்ஙனமே பிறவும்.

வேறினந்தழுவியவை:

ஓங்கல் = மலை, யானை.

மீன் = நீர்மீன், விண்மீன்.

தும்பி = ஒருவகை வண்டு, யானை. (இவ்விரண்டும் தூம்புள்ள கைபோன்ற உறுப்பை (Proboscis) யுடையவை.

சுவரொட்டி = ஒருவகை ஈரல், ஒருவகை விளக்கு, ஒருவகைப் புரு, ஒருவகை விளம்பரத்தாள். இவை யாவும் சுவரில் ஒட்ட அல்லது ஒட்டிவைக்கப்பெறுவன.

சில பொருள்கள் ஓரினம் அல்லது ஒத்த தன்மை யுடையன என்பதை யுணர்த்த, அவற்றின் பொதுப்பெயர் இனப்பொருள்தொறும் வெவ்வேறடைபெற்று வழங்கும். அத்தகைய பெயர்கள் **அடையடுத்த பலபொருளொரு சொல்லாம்.** எ. டு: அரசு, ஆற்றரசு, பூவரசு; வேம்பு அல்லது நல்லவேம்பு, நாய்வேம்பு, கறிவேம்பு, நிலவேம்பு.

சில பொருள்களின் இனத்தியன்மையை அல்லது ஒப்புமையைக் குறிக்க, அவற்றின் தொகுதிப்பெயர் அல்லது பொதுப்பெயர் தொகைபெற்று வழங்குவதுண்டு. அத்தகைய பெயர்கள் **தொகைபெற்ற பலபொருளொரு** சொல்லாம். எ. டு: முந்நிரை ஆடு மாடு எருமை என்னும் மூன்றன் மந்தை அல்லது கூட்டம்.

முக்கடுகம்: சுக்கு மிளகு திப்பிலி என்பன.

அடையடுத்ததும் தொகை பெற்றதுமான பல பொருளொரு சொற்கள், ஓரினந்தழுவியவாயு மிருக்கலாம்; வேறினந்தழுவியவாயு மிருக்கலாம்.

பலபொருளொரு சொற்கள் ஒருபொருட் பலசொற்களைப்போல மொழிவளத்தை யுணர்த்தாவிடினும், தொகுத்தறிவும் பகுத்தறிவிற்கு வழிகாட்டுதலின், அவ்வளவில் மக்கள் பண்பாட்டை யுணர்த்துவனவேயாம் என அறிக.

---

7. வழக்கற்ற சொற்கள்

தமிழைப் போலச் சொல் வளமுள்ள மொழி உலகத்தில் வேறொன்றுமில்லை. ஆயினும், ஆங்கிலக் கலைநூல்களை மொழிபெயர்க்கப் போதிய சொற்கள் இற்றைத் தமிழிலில்லை என ஒரு குறை அடிக்கடி கூறப்படுகின்றது.

ஆங்கிலம் தற்கால மொழியாயும், நாள்தோறும் வளர்ச்சியடைந்து வருவதாயும், உலகத்திலுள்ள மொழிகளினின்றெல்லாம் கடன்கொண்டுள்ளதாயும், மாநிலமெங்கும் பரவினதாயும், பிறநாட்டிலும் போற்றப்படுவதாயும், முழுமணி நூல்கள் மேன்மேலும் வெளியிடப்பெற்று வருவதாயும், பன்னாட்டரசியன் மொழியாயும், இருக்கும்பேறு வாய்ந்தது. தமிழோ, பழைமையான மொழியாயும், சென்ற மூவாயிரம் ஆண்டுகளாகத் தளர்ச்சியடைந்து வருவதாயும், வழங்கும் நிலம் வரவரக் குறுகி வருவதாயும், குறுகிய தன்னாட்டிலும் பெருகிய பகையுள்ளதாயும், தன் மக்களாலும் தள்ளப்படுவதாயும், இக்கால நூல்கள் எழுதப்படாததாயும், அரசியன் மொழியல்லாததாயும், எத்துணையோ கலைகளும் நூல்களும் சொற்களும் இறந்துபட்டும் வழக்கற்றுமுள்ளதாயும், இதுபோதுள்ளனவும் வழக்கற்று வருவதாயும் உள்ளது.

ஆங்கிலம் எத்துணையோ சொல்வளம் மிக்கதாயினும், தமிழிலுள்ள பூட்டன் (Great Grand Father), சேயான் (Great Great Grand Father) பகல், வெயில் முதலிய பல பொருள்களை யுணர்த்தத் தனிச்சொல் கொண்டில்லை. அறிவியற் கலைநூல்களை மொழிபெயர்த்தற்கு வேண்டிய சொற்களும் குறியீடுகளும் தமிழிலில்லாமைக்குக் காரணம், கடந்த வோராயிரம் ஆண்டுகளாகத் தமிழ் வளர்ச்சி யடையாமையும் ஆயிரக்கணக்கான அருந்தமிழ்ச் சொற்கள் இறந்துபட்டமையுமே.

மக்கள் வரவரக் கலை நாகரிக வளர்ச்சியடைந்து வருவதால், அன்றன்று தோன்றும் புதுப் புதுக்கருத்துக்கட்கெல்லாம் உடனுடன் சொற்கள் அமையப்பெறல்

வேண்டும். ஆங்கிலத்தில் அது நடைபெற்று வருகின்றது; ஆனால், தமிழிலோ அஃதில்லை. அதோடு இருந்த சொற்களும் பல இறந்துவிட்டன. உலக வழக்கிறந்த சொற்கள் செய்யுள் அல்லது நூல்வழக்கிலும், நூல்வழக்கிறந்த சொற்கள் அகராதியிலும், இடம் பெறுவதுண்டு. தமிழில் ஏழாம் நூற்றாண்டுக்கு முன்பு அகராதியும், இவ்விருபதாம் நூற்றாண்டிற்கு முன்பு விரிவான அகராதியும் இருந்ததில்லை. ஆதலால், இதற்குமுன் வழக்கிறந்த சொற்களெல்லாம் மீளா இருளில் மூழ்கிவிட்டன. அவைபோக எஞ்சியவற்றுள்ளும் பல வழக்கிறந்துள்ளன. அவை வழக்கற்றமைக்குக் காரணம் அவற்றை வழங்காமையே.

உயிருள்ள மொழிக்குப் பற்றுக்கோடு மக்கள் நாவே. நாவில் இடம் பெறாதவை பாவில்மட்டும் இடம் பெறும். அப்பாவும் மொழிப்பற்றற்றார் இயற்றுவதாயின், அதிலும் அவை இடம் பெறா.

தமிழர் பல தமிழ்ச் சொற்களை வழங்காமைக்குக் காரணம், தம்மையும் தம்மொழியையும் பற்றி அவர்கள் கொண்டுள்ள தாழ்வுணர்ச்சியே. வடமொழி தேவமொழியென்றும், அம்மொழியையும் அதன் சொற்களையும் வழங்குவது இறைவனும் விரும்பும் ஏற்றம் என்றும், தவறான கருத்துக்களைத் தமிழர் கொண்டதினின்றே, தமிழின் பெருமை குலையத் தொடங்கிவிட்டது. ஆங்கிலம் அரசியன்மொழி என்ற காரணத்தினாலேயே, தமிழர் அதைப்போற்றவும், தமிழைத் தூற்றவும் தலைப்பட்டாராயின், தேவர் பேசுவதாகவும் தேவதேவன் விரும்புவதாகவும் கருதப்பட்ட வடமொழியை அவர்கள் எத்துணைத் திருப்பற்றோடு போற்றியிருத்தல்வேண்டும்!

இன்றும், 'சோறு' என்பது தாழ்வென்றும், 'சாதம் என்பது உயர்வென்றும், 'நீர்' என்பது இழிவென்றும், 'ஜலம்' என்பது ஏற்றமென்றும் கருதுபவர் எத்துணையர்! என்றும், வழக்குற்ற சொற்கள் எளிதுணர் பொருளவாயும், வழக்கற்ற சொற்கள் அரிதுணர் பொருளவாயும் இருத்தல் இயல்பே. வழக்கற்ற சொற்கள் எளி

தாய்ப் பொருளுணர்த்தாமைக்குக் காரணம், அவற்றின் வழக்கற்ற தன்மையேயன்றி, அவற்றில் இயல்பாயமைந்துள்ள ஏதேனுமொரு தன்மையன்று. நீண்டகாலமாக உறவாடாத மக்கள் அயலாராகத்தோன்றுவதுபோன்றே, நீண்டகாலமாக வழங்காத சொற்களும் அருஞ் சொல்லாய்த் தோன்றுகின்றன.

தமிழில் வழங்காத வெதிர் (மூங்கில்) என்னும் சொல் தெலுங்கிலும், 'நூக்கு' 'நொய்ம்மை' குறங்கு 'தவ' முதலிய இலக்கியச் சொற்கள் தமிழ்நாட்டின் ஒவ்வொரு பகுதியிலும் உலக வழக்காய் வழங்குவதை நோக்குமிடத்து, சொற்கள் வழக்கினலேயே எளிய தன்மையும் அஃதின்மையாலேயே அரிய தன்மையும் அடைகின்றன என்பது தெற்றெனவிளங்கும்.* வடமொழிச் சிறப்பெழுத்துக்கள் போன்ற வல்லொலியெழுத்துக்கள் தமிழிலின்மையால், தமிழ்ச் சொற்களில் எதையும் பலுக்க (உச்சரிக்க) முடியாத கடுமையுடையதென்று கொள்வதற்கிடமில்லை.

அகத்தியம் (அவசியம்) ஆவலாதி (முறையீடு), இலக்கு (குறிப்பிட்ட இடம்), அரங்கு (அறை), அலுவல் (உத்தியோகம்), குதாவிடை (தடை), துப்புரவு (சுத்தம்), நரல் (ஜனம்), மேலா (மேலதிகாரிகள்) முதலிய பல சொற்கள், தென்னாட்டில் தொன்றுதொட்டு உலகவழக்காக வழங்கி வருகின்றன. அவை தென்னாட்டார்க்கு எளிய சொற்களாயினும், ஏனையோர்க்கு அரிய சொற்களே. இதனால், சொற்கள் எண் சொல்லும் அருஞ்சொல்லுமாவதற்கு, அவற்றின் வழக்குண்மையும் இன்மையுமே காரணமென்பது வலியுறுதல் காண்க.

---

* தள்ளுவதை நூக்குதல் என்பது வடார்க்காட்டு வழக்கு; தொடையைக் குறங்கு என்பது இராமநாதபுர வழக்கு; காளிக்கு ஆட்டுத் தொடையைப் படைத்தலை 'அம்மனுக்குக் குறங்குகொடுத்தல்' என்பர் அம் மாவட்டத்தார்; சின்ன என்பதை நொய்ய என்பது குடந்தை வழக்கு; இளம்பிஞ்சைத் தவப் பிஞ்சு என்பது திருச்சி வழக்கு.

அழகான தென்சொற்களிருக்க, அவற்றிற்குப் பதிலாக வேண்டாத அயற்சொற்களை வழங்குவதினால், தமிழின் தன்மையும் தூய்மையும் வளமுங் கெடுவதுடன், பல தென்சொற்கள் பொருளிழக்கவும் நேர்கின்றன.

எ. டு: 'உயிர்மெய்' என்பது பழங்காலத்தில் உயிரையுடைய மெய் என விரிந்து, பிராணி எனப் பொருள் பட்டது. பிராணிபோல உயிரும் மெய்யுஞ் சேர்ந்த எழுத்தை உயிர்மெய் என்றது உவமையாகுபெயர். ஆனால், பிராணி என்னும் வடசொல்லை வழங்கியபின், உயிர்மெய் என்னும் தென்சொல் வழக்கிறந்ததுடன் பொருளுமிழந்து விட்டது.

இனி, பொய்யொடு கலந்த மெய்யும் பொய்யாகத் தோன்றுவதுபோல, வடசொற்களொடு கலந்த பல தென் சொற்களும் வடசொல்லாகக் கருதப்படுகின்றன. 'காலம்' உலகம், மீனம், கலை முதலிய பல சொற்கள் இத்தகைய.

சொல்லாராய்ச்சியும் மொழியாராய்ச்சியு மின்மை காரணமாக, தமிழ்ப்பற்றுள்ள தூய தமிழர்கூட சில தென் சொற்களை வடசொற்களென ஒதுக்கிவிடுகின்றனர். 'தீர்மானம்' என்பது தூய தென்சொல். தீரமானித்தது அல்லது முடிவுபோகக் கருதியது என்பது இதன் பொருள். இதை யறியாது இதனை யொதுக்கி வருகின்றனர் தூய தமிழர் சிலர். ஒ. நோ: ஆரஆய்—ஆராய்.

அயற்சொற்களை வழங்குவதினால், மொழி வளருமென்றும் வளம் பெறுமென்றும், ஆங்கிலத்தை யெடுத்துக் காட்டி அறியாதாரை மருட்டி வருகின்றனர் சில தமிழ்ப் பகைஞர். உவகை களிப்பு மகிழ்ச்சி என முத்தென் சொல் இருக்கவும் அவை வழக்கற்று ஆனந்தம் சந்தோஷம் ஜாலி (Jolly) குஷி முதலிய அயற்சொற்களும்; உண்மை வாய்மை மெய்ம்மை என முத்தென் சொல் இருக்கவும், அவற்றுக்குப் பதிலாக சத்தியம் நிஜம் வாஸ்தவம் என்னும் வடசொற்களும்; இறை பகுதி வரி முதலிய பல தென் சொற்களிருக்கவும், அவற்றுக்குப் பதிலாகக்

கிஸ்து என்னும் உருதுச் சொல்லும்; இன்னும் இவை போன்ற எத்துணையோ பலவும் வழங்கி வருவதால் தமிழ் தளர்ந்ததோ, வளர்ந்ததோ? நடுநிலையும் பகுத்தறிவுமுள்ள அறிஞர் கூறுவாராக.

தமிழ்ப் பொதுமக்கள் வாயினின்றும், 'சொல்' என்று வராது 'வார்த்தை' என்று வருவதற்கும், 'ஆண்டு' என்று வராது 'வருஷம்' என்று வருவதற்கும், 'குலம்' என்று வராது 'சாதி' என்று வருவதற்கும் எது காரணம்? தமிழ்ச்சொல் வழக்கற்றமையோ, அதன் தகுதியின்மையோ?

இன்னும் நூலாசிரியர் சிலர் வடசொற்களைத் தமிழிற் புகுத்தி அதன் தூய்மையைக் குலைப்பதையே குறிக்கோளாகக்கொண்டு, 'தலைக்கீடு' என்பதை 'வியாஜம்,' என்றும், 'பணிவிடை' என்பதை 'சிசுருஷை' என்றும், 'நல்விணக்கம்' என்பதை 'சௌஜன்யம்' என்றும், 'செழிப்பு' என்பதை 'சுபிக்ஷம்' என்றும், இன்னும் இவைபோன்ற பலவும் எழுதிவருவதை ஒரு சிலரான தமிழறிஞரன்றி வேறு யாரறிவார்?

ஆதலால், தமிழை அழியாது காக்கவேண்டுமெனின், அதன் வழக்கிறந்த சொற்களையெல்லாம் மீண்டும் வழக்கிற்குக் கொண்டுவரல் வேண்டும்.

வழக்கற்ற சொற்களையெல்லாம் ஒரு தனிச் சுவடியாக வெளியிட இந்நூலாசிரியன் கருதுதலின், ஈண்டு மிக வேண்டிய சொற்களே காட்டப்பெறும்.

அகவை (வயது)
அகநாழிகை அல்லது உண்ணாழிகை (கர்ப்பக்கிருகம்)
அங்காடி (கடைத்தெரு)
நாளங்காடி (பகற்கடைத்தெரு), அல்லங்காடி (மாலைக் கடைத்தெரு).
அடுத்தூண் (ஜீவனத்திற்கு விட்ட நிலம்)
அடைய வளைந்தான் (கோயிலின் புறச்சுற்றுமதில்)
அணல் (தாடி)

அணிகம் (வாகனம்)
அணியம் (Readiness)
அணுக்கத்தொண்டன் (Personal attendant)
அணுக்கன் திருவாயில் (கர்ப்பக்கிருகவாயில்)
அரியணை அல்லது அரசுகட்டில் (சிங்காசனம்)
அறைகூவல் (சவால் விடுதல்)
அறம் (தருமம்)
ஆசிரியன் (உபாத்தியாயன்)
ஆடவன் (புருஷன்)
ஆடிடம் (விளையாடுமிடம்)
ஆடை (வஸ்திரம்)
ஆரோசை (ஆரோகணம்), அமரோசை (அவரோகணம்)
ஆவணம் (பத்திரம்)
ஆளுங்கணம் (Managing Committee)
ஆளொட்டி அல்லது ஆளொதுங்கி (காவற்கூடு - Sentry box)
ஆளோடி (குளத்தின் மதிலுள்புறமாக மக்கள் நடப்பதற்குக் கட்டிய வழி)
இசை அல்லது இன்னிசை (சங்கீதம்)
இட்டேற்றம் (பொய்யாகக் குற்றஞ்சாட்டுகை)
இதழ்குவி பா (ஓட்டியம்)
இதழகல் பா (நிரோட்டியம்)
இரப்போன் (பிச்சைக்காரன்)
இருமையால் நேர்ந்து (உபயானு சம்மதமாய்)
இயம் (வாத்தியம்), இயவன் (வாத்தியக்காரன்), இயம்புதல் (வாத்தியம் வாசித்தல்)
இழப்பு (நஷ்டம்)
இளந்த நாக்கடிததல் (ஆராயாது வாக்களித்தல்)
இளவேனில் (வசந்தம்)
உகப்பு (Choice)
உறுவரை அல்லது முற்றூட்டு (சர்வமானியம்)
ஊட்டகர், ஊட்டுநர் (போஷகர்)
ஊட்டுப்புரை (அன்ன சத்திரம்)

ஊதியம் (இலாபம்)
ஊமையர்மொழி (அஜபா மந்திரம்)
ஐயம் அல்லது இரப்பு (பிக்ஷை)
ஐயம் அல்லது அயிர்ப்பு (சந்தேகம்)
ஒப்புரவு (உபகாரம்)
ஒரு நாயகம் (Universal Dominion)
ஓம்படுத்தல் அல்லது ஓம்படை (மக்களைப் பாதுகாப்பிற்கொப்புவித்தல்)
ஓசுநன் (Sailor)
ஓமாலிகை (வாசனைச் சரக்கு)
ஓரை (இராசி, இலக்கினம்)
ஓலக்கம் (அரசுவீற்றிருக்கை, Durbar)
ஓவியம் (சித்திரம்)
கண்ணெச்சில் (கண் திருஷ்டி)
கருவூலம் (Treasury பொக்கிசசாலை)
கலங்கரை விளக்கம் (Light House)
கழுவாய் (பிராயச் சித்தம்)
குரல் அல்லது கேள்வி (சுருதி-சுதி)
குடவோலை (Ballot Paper)
குடும்பு (Ward)
கூலம் (தானியம்)
கூற்றம் (தாலுகா)
கூற்றுவன் (யமன்)
கேள்வி (விசாரணை)
கையடை (பாதுகாக்கும்படி ஒப்புவித்த பொருள், Trust)
கையறம் (சரமகவி, Elegy)
கையூட்டு (லஞ்சம்)
கோட்டம் (ஜில்லா)
கோள், கோண்மீன் (கிரகம்)
சலக்கரணை (சௌகரியம்)
சார்ச்சி வழக்கு (உபசார வழக்கு)
சால்வு (திருப்தி)

சாறு (இரசம்)
சுவடன் அல்லது சுவைஞன் (இரசிகன்)
சுவை (காவியரசம்)
சிற்றூர் (கிராமம்)
தக்கை முறுக்கி (Spanner)
தவப்பழி (Hunger Strike)
தாழ்சீலை (இலங்கோடு)
தாள் அல்லது இதழ் (பத்திரம், பத்திரிகை)
திணைக்களம் (Department)
திருமுழுக்கு (அபிஷேகம், ஞானஸ்நானம்)
துய்ப்பு (அனுபவம்)
தெரிப்பு (தெரிந்தெடுக்கை, Selection)
தேற்றம் (நிச்சயம்)
நட்டாமுட்டி (Layman)
நரல் (ஜனம்)
நாள், நாண்மீன் (27 நக்ஷத்திரங்களில் ஒன்று)
நால்வகைச் செய்யுள் :

கடும்பா இன்பா மிறைப்பா பெரும்பா அல்லது, கடுமை இனிமை மிறை அகலம் (ஆசு மதுரம் சித்திரம் வித்தாரம்)

நிலை (ஸ்தாய்)
வலிவு மெலிவு சமன் (தாரம் மந்தரம் மத்திபம்)
நீர்ச்சீலை (கௌபீனம், கோவணம்)
நுகர்ச்சி (அனுபோகம்)
நெஞ்சாங்குலை (இருதயம்)
நெடுஞ்சாண்கிடை வணக்கம் (சாஷ்டாங்க நமஸ்காரம்)
பதியெழுகை (Evacuation)
படமாடம் (சிறுகூடாரம் Tent)
பரிகாரம் (சிகிச்சை)
பலகணி (ஜன்னல்)
பற்றுமுறி (ரசீது)
பாடுகிடத்தல் (வரங்கிடத்தல்)
பிள்ளையார் நோன்பு (விநாயக சதுர்த்தி)

பிறங்கடை (வாரிசு)
புரவுவரி (Revenue)
பெண்டு (ஸ்திரீ)
பொதுநாயகம் (Universal Sovereignty)
பொருநன் (சிப்பாய், Soldier)
பொருள் (அர்த்தம்)
முடிசூட்டு (மகுடாபிஷேகம்)
மதங்கம் (மிருதங்கம்)
மதவலி (Sando)
மருத்துவன் (வைத்தியன்)
மறை (வேதம்)
மழம் அல்லது மறம் (வீரம்), மழவன் அல்லது மறவன் (வீரன்)
மன்பதை (Community)
மீகாமன், மீகான், நீகான் (மாலுமி)
மெய்ப்பாடு (பாவம்)
மெய்ப்பித்தல் (ருசுப்படுத்தல்)
வடக்கிருத்தல் (மானங்கெட வருமிடத்து உண்ணா நோன்பிருந்து உயிர் துறத்தல்)
வலவன் (சாரதி)
வழக்காரம் (பிராது)
வழிபடுதல் (ஆராதித்தல்)
வாய்வாளாமை (மௌனம்)
வியப்பு (ஆச்சரியம்)
விலங்கு (மிருகம்)
விறல் (சத்துவம்)
விசி (Bench)
வீடு (மோக்ஷம்)
வேளாண்மை (உபசாரம்)

மேற்காட்டிய பொதுச் சொற்கள் போன்றே, சாத்தன், கொற்றன், மருதன், ஆதன், பூதன், கீரன், பேகன், பாரி, காரி, நள்ளி, குமணன், வெளியன், தித்தன், நம்பி, கம்பன், கூத்தன், கண்ணன், முருகன், புகழேந்தி, அடியார்க்குநல்லான், நச்சினார்க்கினியன், பரிமேலழகன், தோலாவழக்கன்

முதலிய எண்ணிறந்த மக்கட் பெயர்களும் **கயற்கண்ணி** (மீனாக்ஷி), **கலைமகள்** (சரஸ்வதி), **மலைமகள்** (பார்வதி), **திருமகள்** (லக்ஷ்மி) முதலிய பற்பல தெய்வப் பெயர்களும், **பொருநை** (தாம்பிரபரணி), **தில்லை** (சிதம்பரம்), **மறைக்காடு** (வேதாரணியம்), **பழமலை** அல்லது **முதுகுன்றம்** (விருத்தாசலம்) முதலிய பல இடப்பெயர்களும் வழக்கற்றுள்ளன.

விடாப்பிடி (வைராக்கியம்), **தடுமம்** அல்லது **நீர்க்கோவை** (ஜலதோஷம்), **ஊக்கம்** (உற்சாகம்), **திருவிழா** (உற்சவம்), **விழிப்பு** (ஜாக்கிரதை) முதலிய பல சொற்கள் வழக்கு வீழும் நிலையில் உள்ளன.

கனவு, தூக்கம், பயிற்சி, வெள்ளி முதலிய தென் சொற்களிருப்பவும், சொப்பனம் நித்திரை அப்பியாசம் நக்ஷத்திரம் முதலிய வடசொற்கள் வீணே உலவி வருகின்றன.

எழுநாட்பெயர்களுள், **அறிவன்** (புதன்), **காரி** (சனி) என்னும் இருநாட் பெயர்கள் வழக்கு வீழ்ந்து போயின.

இரங்கும் நிலையில், 'அளியன்!' 'அளியள்!' 'அளியர்!' 'அளிது!' 'அளிய!' என்று சொல்லும் வழக்கு வீழ்ந்து, பாவம்! என்று சொல்லும் வழக்கு வேரூன்றியுளது.

இந்த நிலையில், தமிழிற் போதிய சொற்களில்லை என்று குறைகூறுதலும் வழக்கற்ற சொற்களைப் புதுக்கக்கூடாதென்று தடைசெய்தலும் ஒருங்கே நிகழ்கின்றன. தமிழாட்சியும் மாட்சியும் நீங்கி எத்தனையோ நெடுங்காலம் கழிந்தபின்னும், இக்காலக் கருத்துக்கட்கேற்ற சொற்களும் சொற்கருவிகளும் தமிழில் மலிந்துள்ளன. பல தமிழ்ச் சொற்கள் வழக்கற்றமைக்குக் காரணம் அயலாரால் புகுத்தப்பெற்ற ஏமாற்றுக்கொள்கை யாதலின், அவற்றைப் புதுக்குதல் தமிழர் கடனும் முறைமையுமாகும்.

ஒரு நாட்டுச் செல்வங்களுள் மொழியும் ஒன்றாகும். மொழித்துணையின்றி ஒரு நாட்டார் நாகரீகமாகவும் வசதி

யாகவும் வாழ்வதரிது. முன்னோர் அரும்பாடுபட்டீட்டிய அறிவுச் செல்வமெல்லாம், மொழிவாயிலாகவே போற்றப் பட்டு வருகின்றது. புல் என்றொரு பொதுப் பெயரையோ அறுகு என்றொரு சிறப்புப் பெயரையோ, வா என்றொரு வினைச்சொல்லையோ, புத்தம் புதுவதாக ஒருவர் எங்ஙனம் ஆக்குதல் கூடும்? எத்துணைச் சொற்கள் சேர்ந்து ஒரு பெரு மொழியும் அதன் இலக்கியமும் அமைகின்றன! முன்னோர் வைத்துப்போன சின்னஞ் சிறுபொருள்களைக் கூடப் பொன்னேபோல் போற்றுவது மக்கள் வழக்கமா யிருக்க, தொன்றுதொட்டு இன்றுகாறும் கணக்கற்ற தலை முறைகளாய்த் தொடர்ந்தும் திரண்டும் வரும் அரும் பெருஞ் செல்வத்திரட்டாகிய மொழியை, எத்துணைக்கவன மாகவும் கண்ணியமாகவும் பேணுதல் வெண்டும்!

இடைக்காலத் தமிழரின் பேதைமையால், பாழான மண்ணிற்கும் படையான சிதலுக்கும், படியாதார் நெருப் பிற்கும் பதினெட்டாம் பெருக்கிற்கும் பற்பல பூச்சிக்கும் பகைவரின் சூழ்ச்சிக்கும், இரையான கலைநூல் சொல் எத் துணை யெத்துணை! பல கலைகளிலுள்ள சொற்றொகுதிக ளெல்லாம் சேர்ந்தே ஒருமொழியாகும். ஒரு கலைச்சொற் களைப் பிறிதொரு கலையிலும், ஒரு நூற்சொற்களைப் பிறி தொரு நூலிலும் காண்பதரிது. திருவாசகம் இன்றில்லை யேல், சாழல் தெள்ளேணம் முதலிய சொற்களை வேறெங்கு காணமுடியும்? திருவாசகத்திலும் திருவாசகமான எத் துணை அருநூல்களும் பெருநூல்களும் இறந்துவிட்டன! அவற்றிலுள்ள முழுமணிச் சொற்களனைத்தும் பெரும் பாழ்க்கடலுள் மூழ்கினவே! தொல்காப்பியம் ஒன்றில்லா விடின் இற்றைத் தமிழர்கதி என்னவாகும்? இவற்றையெல் லாம் தீர எண்ணி, இறந்தன போக எஞ்சிய சொற்களை யேனும் இற்றைத் தமிழர் இறவாது காப்பாராக.

---

8 பொருள் திரி சொற்கள்

உலகிலுள்ள ஒவ்வொரு பொருட்கும் மக்கள் உள்ளத்திலெழும் ஒவ்வொரு கருத்திற்கும் ஒவ்வொரு சொல் தோன்றுவது, மொழிவசதிக்கு இன்றியமையாததாகும். ஆயினும், ஒவ்வொரு கருத்திற்கும் ஒவ்வொரு புதுச்சொல் அமைவது இயலாது. ஆதலால், பழஞ்சொற்களினின்றே புதுச்சொற்கள் திரித்துக்கொள்ளல் வேண்டும். கருத்துக்கள் ஒன்றோடொன்று தொடர்புற்றிருப்பதால், அவற்றைக் குறிக்கும் சொற்களும் தொடர்புற்றிருப்பது பொருத்தமே.

கருத்துக்கள் பல்கப் பல்கச் சொற்களும் பல்கவேண்டியிருப்பதால், ஒரு மொழி முழுவளர்ச்சியடைவதற்குப் பல்லாயிரக்கணக்கான திரிசொற்கள் தேவையாயுள்ளன. பழஞ்சொல்லினின்று புதுச்சொல் திரிக்க வசதியில்லாவிடத்து, ஒரு சொல்லே தொடர்புள்ள பல பொருள்களைக் குறிக்க நேர்கின்றது. இங்ஙனம், பொருள் திரியினும் சொல் திரியாத பெயரே ஆகுபெயர் எனப்படும்.

சொற்கள் காரணம்பற்றியும் ஆட்சிபற்றியும் பொருளுணர்த்தும். காரணம்பற்றிப் பொருளுணர்த்துவதே சொல்லுக்குச் சிறப்பாயினும், பொருளுணர்த்துங் குறியே சொல்லாதலின், சிறுபான்மை ஆட்சிபற்றியும் சொல் பொருளையுணர்த்துமாறு பயன்படுத்தப்பெறும். அவ்வாட்சியும் காலத்திற்கும் இடத்திற்கும் ஏற்றவாறு வேறுபடும். ஆட்சிப்பொருள், ஆள்வான் கருத்திற்கேற்றபடியும், ஆளும் சொல் குறிக்கும் பொருளின் நிலைமைக்கேற்றபடியும், **(1) உயர்பு; (2) இழிபு, (3) பொது, (4) வரையறுப்பு. (5) விரிப்பு** என ஐந்நிலைமைப்படும்.

1. உயர்பு (Elevation)

அரசனே தெய்வமாக வணங்கப்பட்ட முதற்காலத்தில், **இறைவன்** என்பது அரசனையும், **கோவில்** (அல்லது **கோயில்**) என்பது அரசனுடைய அரண்மனையையுங் குறித்தன. பின்னர், கடவுளுணர்ச்சி யேற்பட்டபின் அவை

யிரண்டும் முறையே கடவுளையும் அவரிருக்கையாகக் கருதப்படும் வீட்டையும் குறித்தன.

தொண்டன் அடியான் என்ற பெயர்களும், முதலாவது மக்கட்குத் தொண்டும் அடித்தொழிலும் செய்தவர்களைக் குறித்து, பின்னர், கடவுள் தொண்டரையும் கடவுளடியாரையும் குறித்தன. **தொண்டன்** என்னும் பெயர், இன்று பொதுநல ஊழியனையுங் குறிக்கும்.

களிப்பு என்னுஞ் சொல், முதலாவது, கள்ளுண்டலையே குறித்து, பின்பு கள்ளுண்டு மகிழ்தலையும், அதன் பின் இன்பத்தால் மகிழ்தலையும் குறித்தது.

மேற்காட்டிய ஐஞ்சொற்களும், முதலாவது தாழ்ந்த பொருள்களைக் குறித்து, பின்னர் உயர்ந்த பொருள்களைக் கொண்டமை காண்க. இங்ஙனம், சொற்பொருள் உயர்வதே உயர்வு எனப்படும்.

2. இழிபு (Degradation)

உயர்பிற்கு நேர் எதிர் இழிபு எனப்படும்.

கடவுள் என்னும் பெயர், மனமொழி மெய்களையும் எல்லாவற்றையுங் கடந்த முழுமுதற்கடவுளையே குறிக்க எழுந்த சொல்லென்பது, அதன் பகுதியாலேயே விளங்கும். கடவுட்டன்மையடைந்த முனிவர்களை இல்லறப் பொதுமக்கள் கடவுள் என்றழைத்தபின், கடவுள் என்னும் சொற்பொருள் இழிந்துவிட்டது. **பகவன்** என்னும் சொல்லும் இங்ஙனமே கடவுளைமட்டும் குறித்த நிலையில் உயர்ந்ததாயிருந்தது. பின்னர் முனிவனை அல்லது முனிவற் போலியைக் குறிக்க ஆளப்பட்டபின், இழிவடைந்து விட்டது. இதனாலேயே, முழுமுதற்கடவுளை 'ஆதி' என்னும் அடைகொடுத்து 'ஆதிபகவன்' என அழைத்தார் திருவள்ளுவர்.

தம்பிரான் என்னும் கடவுட்பெயர், துறவை மேற்கொண்ட மடத்தலைவரைக் குறிப்பதும் மேற்கூறிய முறையே.

அந்தணர் என்பது அழகிய குளிர்ந்த அருளையுடைய முனிவர் பெயர்.

" அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான் "

என்றார் திருவள்ளுவரும். இச்சொல் அந்தணர்போல்வாரையும், அடியாரையும், பூசாரிகளையும் படிப்படியாய்க் குறித்து, இன்று ஒரு குலத்தாரையுங் குறிக்கின்றது.

பண்டாரம் என்பது பல பொருள்கள் நிறைந்த சரக்கறைப்பெயர். அது முறையே, பல அறிவுப்பொருள்களை உள்ளத்தில் தொகுத்துவைத்த பேரறிஞனையும், அப்பேரறிவு காரணமாக உலகப்பற்றைத் துறந்த துறவியையும், அத்துறவிபோலக் கோலம் பூண்டவனையும், அக்கோலம்பூண்ட இரப்போனையும் குறித்தது.

" எங்கள் பாண்டிப்பிரான் தன் அடியார்க்கு மூல பண்டாரம் வழங்குகின்றான் முந்துமினே " என்னும் திருவாசகத் தொடரிலும் (36, 5) " பண்டாரங் காமன்படையுவள்கண் காண்மின் " என்னும் பரிபாடல் தொடரினும் (11, 123) 'பண்டாரம்' என்னும் சொல் பொக்கிசத்தைதையும் பொக்கிச சாலையையும் குறித்தமை காண்க.

களஞ்சியத்தைப் பண்டாரம் என்பதும், நூல் நிலையத்தைக் கலைமகள் பண்டாரம் என்பதும் உலகவழக்கு. சைவ மடத் தலைவரைப் பண்டாரம் என்பது, அவர் பேரறிவு வாய்ந்த துறவி என்னும் காரணம்பற்றியே.

பண்டாரம் பரதேசி என்னும் இணைமொழி வழக்கில் பண்டாரம் என்பது துறவுக்கோலம் பூண்ட இரப்போனைக் குறித்தல் காண்க.

ஆள்வான், ஆளுடையான், ஆட்கொண்டான், ஆளவந்தான், ஆண்டவன், ஆண்டான், ஆண்டி, ஆண்டை என்பன ஒரே பெயரின் பல்வேறு வடிவங்களாகும். ஆண்டி என்னும் சொல், முதலாவது கடவுளையும், பின்பு அவனருள்பெற்ற துறவியையும் * அதன்பின் போலித்

* ஆழ்வார் என்னும் பெயர், ஆள்வார் என்பதின் திரிபென்பர் பெரும்புலவர் மு. இராகவையங்கார்.

துறவியான இரப்போனையும், அதற்கும் பின் ஏழையை யும் குறித்தது. பழனியாண்டி, மடத்தாண்டி, கோவ ணாண்டி, ஒட்டாண்டி முதலிய வழக்குகளை நோக்குக.

பரதேசி என்பது சுதேசி (சுவதேசி) என்பதற்கு எதிர். அது முதலாவது அயல்நாட்டானைக் குறித்தது; பின்பு அயல்நாட்டு அல்லது அயலூர் ஏழையைக் குறித் தது; இன்று இரப்போனைக் குறிக்கின்றது. 'பண்டாரம் பரதேசி' 'அரதேசி பரதேசி' முதலிய வழக்குகளை நோக்குக.

பத்தினி என்பது பத்தன் என்பதன் பெண்பால் வடி வம். பத்தன் என்னும் ஆண்பால் வடிவம் போன்றே, பத்தினி என்பதும் முதலாவது தேவபத்தினியைக் குறித் தது. பின்னர், 'குலமகட்குக் கொழுநனே தெய்வம்' என்னும் புரைபட்ட கருத்து மக்கள் உள்ளத்திற் புகுந்த பின், மாந்தனுன கணவன்மாட்டன்புடையாளைக் குறித்து வருகின்றது.

ஆண்டிலும் அறிவிலும் தாழ்ந்த சிறுவன் சிறுமியைப் பயலும் சிறுக்கியும் என்பது உலகவழக்கு. **பயல்** என்பது பையல் (பையன்) என்பதன் மறுவடிவம். **சிறுக்கி** என்பது, சிறுக்கன் (சிறுவன்) என்பதன் பெண் பால். இவ்விரு பெயர்களும், முதலாவது இளமை யொன்றே குறித்தனவாயினும், இன்று இளமையோடு இழிவும் சேர்த்துக் குறிப்பனவாகும்.

பட்டப்பெயர் என்பது, முதலர்வது, 'அருண் மொழித் தேவன்' 'உத்தம சோழப் பல்லவன்' 'தரும சேனன்' முதலிய பட்டங் குறித்த உயர்வுப்பெயர்களையே குறித்தது. ஆயின், இன்றோ, அது நகையாளரும் பகை யாளரும் பழிப்பதற்கிடும் இழிவுப்பெயர்களையே குறிக் கின்றது.

திருவாளன் என்பது திருமாலின் பெயர்களுள் ஒன்று. அது பின்பு செல்வமுள்ளவனையும் மதிப்புள்ளவனையுங் குறித்தது. இன்றோ அது Mr. என்னும் ஆங்கில மதிப்

படைபோல ஒவ்வொருவன் பெயர்க்கு முன்னரும் சேர்க்கப்படுகின்றது.

திருமால் திருவருள் என்பவற்றிற்போல, திரு என்னும் அடைமொழியைத் தனிப்படக் கூறினும், அது தெய்வத்தன்மை குறிப்பதாகும். ஆனால், திரு என்பதன் வடமொழித்திரிபான ஸ்ரீ என்பதுடன் பற்பல உயர்வு குறித்த சொற்களை அடுக்க அடுக்க, அது இழிவுசிறக்கின்றது. இதற்குக் காரணம் குறிக்கப்படும் பொருளின் தகுதியின்மையே. சிறுவனை அண்ணாத்தை என்றும், நரியை நரியனார் என்றும் அழைத்தால் எங்ஙனம் அவ்வழைப்பு தகாதோ, அங்ஙனமே உயர்வுச் சொல்லடுக்கிய ஸ்ரீ என்பதும் என்க. மதிப்பும் மதிப்புடைய பொருளும் மதிக்கத்தக்க இடத்திலேயே மதிப்படையும்; இன்றேல் அதற்கெதிரான பயனே விளையும். நாய்க்குப் பீடமும், நரிக்கு முடியும், பன்றிக்கு முகபடாமும், விளக்குமாற்றுக்குப் பட்டுக்குஞ்சமும் எங்ஙனம் பொருந்தாவோ, அங்ஙனமே மதிப்பில்லாத இடத்திற்கு மதிப்புடைச் சொற்கள் பொருந்தா.

கடவுள் பெயர்க்குமுன் ஸ்ரீ என்றும், அரசன் பெயர்க்குமுன் ராஜஸ்ரீ என்றும், சிற்றரசன் பெயர்க்கு முன் ராஜ ராஜ ஸ்ரீ என்றும், செல்வன் பெயர்க்கும் வறியன் பெயர்க்கும் முன் மகாராஜராஜஸ்ரீ என்றும், மதிப்படைகள் வழங்குதலையும், மக்கள் இழிவுபற்றி அவர்கள் பெயர்க்குமுன் வழங்கும் மதிப்படைகளும் இழிவடைந்துள்ளமையையும் நோக்குக.

தொல்காப்பியர் காலத்தில், தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை யொருவர் விளிக்கத்தக்க எல்லா* என்றொரு பொதுப்பாற்சொல் வழங்கி வந்தது.

"முறைப்பெயர் மருங்கில் கெழுதகைப் பொதுச்சொல்
நிலைக்குரி மரபின் இருவீற்றும் உரித்தே"

(பொருளியல், 220)

என்பது தொல்காப்பியம். இதற்கு,

* இது Halio! என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லை யொத்தது.

"முறைப்பெயரிடத்து இருபாற்கும் பொருந்தின தகுதியுடைய எல்லா வென்னுஞ் சொல், புலநெறி வழக்கிற்குரிய முறைமையினானே வழுவாகாது ஆண் பாற்கும் பெண்பாற்கும் உரியதாய் வழங்கும் என்றவாறு

"கெழுதகை" என்றதனானே தலைவியும் தோழியும் தலைவனைக் கூறியதே பெரும்பான்மை யென்றும், தலைவன் தலைவியையும் பாங்கனையுங் கூறுதல் சிறுபான்மை வழு வமைதி யென்றுங் கொள்க.

(உ-ம்.) "அதிர்வில் படிறெருக்கி வந்தென் மகன்மேல்
... ...
எதிர்வளி நின்றாய்நீ செல் ;
இனி யெல்லா."

(கலி. 81.)

எனத் தலைவியைத் தலைவன் இழித்துக்கூறலின் வழுவா யமைந்தது.

"எல்லா நீ
... ...
என் நீ பெறாதீ தென்."

(கலி. 61.)

எனத் தோழி தலைவனை விளித்துக் கூறலின் வழுவா யமைந்தது.

"'எல்லா விஃதொத்தன்' (கலி. 61) என்பது பெண் பால்மேல் வந்தது. ஏனைய வந்துழிக் காண்க. 'பொதுச் சொல்' என்றதனானே எல்லா எலா எல்ல எலுவ எனவும் கொள்க.

"எலுவசிறாஅர்." (குறுந். 129.) என வந்தது.
"யாரை யெலுவ யாரே." (நற்றிணை. 395.)

எனத் தலைவனைத் தோழி கூறினாள்.

"எலுவி யென்பது பாலுணர்த்தலின் ஆராயப்படா," என வுரைத்தார் நச்சினார்க்கினியர்.

எல்லா என்னும் விளி இருபாற் பொதுவாகவே வழங்கி வந்ததெனினும், அதன் திரிபு நிலையில் எலுவன்

என்னும் ஆண்பால் வடிவமும், எலுவி என்னும் பெண்பால் வடிவமும் தோன்றின.

எல்லா என்னும் சொல், இன்று தென்னாட்டில் ஏல ஏலா ஏலே என்னும் வடிவுகளில் ஆண்பால் விளியாகவும், ஏழா என்னும் வடிவில் பெண்பால் விளியாகவும், வழங்கி வருகின்றது.

ஏல என்னும் வடிவம், ஏட ஏடா ஏடே அட அடா அடே என்று திரிந்து ஆண்பால் விளியாகவும்; ஏடி ஏடீ அடி அடீ எனத் திரிந்து பெண்பால் விளியாகவும்; தமிழ் நாடெங்கும் வழங்கி வருகின்றது. அடடா அடட என்பன அடுக்கு.

அடா என்பது அரா ரா என்றும், அடே என்பது அரே ரே என்றும், தெலுங்கில் வழங்கி வருகின்றது. இவற்றுள் ரா ரே என்னும் சிதைவுகள் இந்தியிலும் உருதுவிலும் வழங்கி வருகின்றன.

இங்ஙனம் தமிழின் தாய்மையை யுணர்த்தும் எல்லா என்னும் சொல், முதலில் தலைவனும் தலைவியும் ஒருவரை யொருவர் மதிப்பாய் விளிக்கும் விளியாயிருந்து, இன்று அடிமையரையும் கீழ்மக்களையும் விளிக்கும் இழிவுச்சொல் லாய் வந்துளது.

சேரி என்பது, பல வீடுகள் ஒன்றாகச் சேர்ந்திருக்கும் குடியிருப்பு. முதற்காலத்தில் முல்லை நிலத்தூர்கள் சேரி என்னும் பொதுப்பெயர் பெற்றன. முல்லைநில மக்கள் இடையராதலின், மருதநில நகர்ப்புறத்துள்ள இடையர் குடியிருப்பு புறஞ்சேரி எனப்பட்டது. மருத நிலத்தூர் கள் பேரூரும் நகருமாகி, திணை மயக்கமும் தொழில்பற்றிய குலப்பாகுபாடும் உண்டானபின், ஒவ்வொரு பேரூரிலும் ஒவ்வொரு குலத்தாருடைய தனிக் குடியிருப்பும் சேரி எனப்பட்டது. இங்ஙனம் இடைச்சேரி பறைச்சேரி பார்ப்பனச்சேரி என்னும் வழக்கு எழுந்தது.

"ஏமப்பேரூர்ச் சேரியும் சுரத்தும்" என்றார் தொல் காப்பியர் (அகத். 37)

சேரிகளில் வழங்கும் உலக வழக்கு அல்லது தெருப் பேச்சு நடை 'சேரிமொழி' எனப்பட்டது.

> "சேரி மொழியாற் செவ்விதிற் கிளந்து
> தேர்தல் வேண்டாது குறித்தது தோன்றின்
> புலன்என மொழிப புலன் உணர்ந் தோரே"

என்று தொல்காப்பியர் கூறுதல் காண்க. (செய். 239)

நாளடைவில் குலப்பாகுபாடு பிறப்பொடு தொடர்பு படுத்தி யமைக்கப்பட்ட பின், தாழ்த்தப்பட்டோர் பிற குலத்தாரோடு சேராது ஊருக்குப் புறம்பே வசிக்க நேர்ந் தது. அதிலிருந்து சேரி என்னும் சொல், தாழ்த்தப்பட் டோர் குடியிருப்பையே உணர்த்தி வருகின்றது.

3. போது

சில சொற்களின் பொருள்கள், உயர்படையாமலும் இழிபடையாமலும் பொது முறையாகத் திரிந்துள்ளன.

பள்ளி என்பது, முதலாவது படுக்கையை யுணர்த்தும் சொல். 'பள்ளிகொள்ளுதல்,' 'பள்ளிகொண்டான்,' 'பள்ளியெழுச்சி' முதலிய வழக்குகளை நோக்குக. பள்ளி என்பது, கீழிடத்தை அல்லது தாழிடத்தை யுணர்த்தும் பள் என்னும் வேரினின்று பிறந்ததாகும். பள் + அம் = பள்ளம். பள்—படு. படுத்தல் கீழே கிடத்தல்.

படுக்கையையுடைய நிலமும் அறையும் வீடும் தானி யாகு பெயர் என்னும் இடவனுகுபெயராய்ப் பள்ளி எனப் படும். படுக்கும் அறையைப் பள்ளியறை யென்பர்.

இரப்போரும் துறவிகளும் வழிப்போக்கரும் திக்கிலி களும் பள்ளிகொள்வதற்கென்று, அதாவது படுப்பதற் கென்று, ஏற்பட்ட மடமும் பள்ளி எனப்படும்.

கல்விச்சாலைகள் பெரும்பாலும் மடங்களிலிருந்து வந் தமையால், பள்ளி என்னும் சொல் கல்விச்சாலையையுங் குறித்தது. 'பள்ளிக்கூடம்' 'பள்ளிப்பிள்ளை' 'பள்ளிக்கு வைத்தல்' முதலியன உலக வழக்கு.

மடங்கள் பெரும்பாலும் கோவில்களைச் சேர்ந்திருந்தமையாலும், அங்ஙனம் சேராத மடங்களுள்ளும் கோவில் இருந்தமையாலும், கோவில் கடவுள் வீடாதலாலும், பள்ளி என்னும் சொல் கோயிலையுங் குறிக்கும்.

சமண புத்தமதக் கோவில்கள் மடத்தோடு சேர்ந்திருந்தமையாலேயே, பொதுவாய்ப் பள்ளியெனப்பட்டன. மசூதிகளும் மடம்போன்றவை என்னுங் காரணத்தால் பள்ளிவாசல் எனப்படும்.

கழாஅக்கால் பள்ளியுள் வைத்தற்றால் சான்றோர்
குழாஅத்துப் பேதை புகல்"

என்னுங் குறட்கு, (844) "சான்றோரவையின்கண் பேதையாயினான் புகுதல், தூயவல்ல மிதித்த காலை இன்பந்தரும் அமளிக்கண்ணே வைத்தாற்போலும்.

"கழுவாக்கால்" என்பது இடக்கரடக்கு அதனால் அவ்வமளியும் இழிக்கப்படுமாறுபோல, இவனால் அவ்வவையும் இழிக்கப்படும் என்பதாம்" என்று உரைகூறினார் பரிமேலழகர்.

சான்றோர் அவை திருமுன்னிலைபோலத் தெய்வத் தன்மையுடையதாய்க் கருதப்படுவதால், பள்ளி என்பதற்குப் படுக்கை என்று பொருள்கொள்ளாமல் கோவில் என்று பொருள்கொள்வதே பொருத்தமாம்.

படுக்கும் வீடே ஒருவனுக்கு நிலையான இடமாதலால் பள்ளி என்பது நிலையான இடத்தைக்குறித்துப் பின்பு அக்கருத்தை அடிப்படையாகக்கொண்டு இடத்திற்கே பொதுப்பெயராயிற்று.

"எல்லா எழுத்தும் வெளிப்படக் கிளந்து
சொல்லிய பள்ளி எழுதரு வளியின்"

என்று தொல்காப்பியர் கூறுதல் காண்க. (பிறப்பியல், 20)

துரை என்பது, துர என்னும் பகுதியடியாகப் பிறந்து, தலைவன் அல்லது சிற்றரசன் என்று பொருள்படும் கொடுந் தமிழ்ச்சொல். துரத்தல் செலுத்துதல்

அல்லது நடத்துதல். மேனாடுகளிலிருந்து இங்கு முதன் முதல் வந்தவர்கள் தலைவராகவும் அரசியலை மேற்கொண்டவ ராகவுமிருந்ததினால், அவர்கட்குத் துரை என்பது பொதுப் பெயராக வழங்கத் தலைப்பட்டது.

பெண்ணை அல்லது பெண்டிரைக் குறிக்கும் **மாதர்** என்னும் சொல், காதற்பொருளைத் தருவதற்குக் காரணம், பெண்டிரின் காதலிக்கப்படும் தன்மையாகும்.
"மாதர் காதல்" என்பது தொல்காப்பியம் (உரியியல். ௩௦.)

சேவகன் (வ) என்னும் பெயர், 'ஊழியன்' 'ஏவலன்' 'மறவன்' முதலிய பொருள்களைத் தரும். ஊழியனும் ஏவலனும் மறவராயிருந்தால்தான் உண்மையாகவும் சிறப் பாகவும் ஊழியஞ்செய்ய முடியும். பண்டைக்காலத்தில் ஏவலர் **இளையர்** எனப்பட்டதும், அவர் இளமையோடு கூடிய மறமும் வலியும் உடையராயிருந்தமைபற்றியே.

வண்ணம் என்பது நிறம். அது நிறம்போன்ற வகையையும், செய்யுளின் ஓசை வகையையும், ஓசையிற் சிறந்த செய்யுள் அல்லது பாட்டையும் குறித்தது. அவ் வண்ணம் இவ்வண்ணம் என்பன வகையையும், நெடுஞ்சீர் வண்ணம் குறுஞ்சீர்வண்ணம் என்பன ஓசை வகையையும், வண்ணகவொத்தாழிசைக்கலி நாட்டைவண்ணம் என் பன செய்யுள் அல்லது பாட்டையும் குறித்தல் காண்க. வண்ணத்தை வர்ணம் என்பர் வடமொழியார்.

வெள்ளை நிறமானது தெளிவாகவும் களங்கமற்று மிருப்பதால் **வெள்ளை** என்னும் சொல் தெளிவையும் களங்கமின்மையையும் குறிக்கும். எளியநடையை வெள்ளை நடை என்பர். சூதுவாதற்றவனை வெள்ளை என்றும் வெள் ளந்தி என்றும் அழைப்பர். "வெள்ளைக் கில்லை கள்ளச் சிந்தை," என்றார் ஔவையாரும். குற்றமற்ற பாவகை வெள்ளை எனப்பட்டது. வெள்ளையான பா வெண்பா.

பக்குவம் செய்யப்படாத மூலிகை பச்சையாயிருப்ப தால், பச்சை என்னும் சொல், பக்குவம் செய்யப்படாத அதாவது அடக்கிச் சொல்லப்படாத இடக்கரைக் குறிக்

கும். ‘பச்சைப் பேச்சு,’ ‘பச்சை பச்சையாய்ப் பேசுதல்’ என்பன உலக வழக்கு.

எளியாரிடத்தும் வலியாரிடத்தும் ஒப்ப நின்று ஒறுக்கும் தன்மைபற்றித் தெய்வச் சான்றாகக் கொள்ளப் படுவது நெருப்பு. அதன் நிறம் செம்மை. அதனால் செம்மை என்னும் சொல் நேர்மையை உணர்த்தும்.

திணை என்பது, திரட்சியைக் குறிக்கும் திண்ணை என்னுஞ் சொல்லின் தொகுத்தல் திரிபு (விகாரம்). அது முறையே, திரண்ட குழுவையும, பெருங் குழுவான குலத்தையும், குலத்திற்குச் சிறந்த ஒழுக்கத்தையும், குலம் போன்ற பாகுபாட்டையும், ஐவகை மரபினர் வசித்த நில வகையையும் அவற்றின் செய்திகளையும் குறிப்பதாயிற்று.

பழங்காலத்தில், ஒருவர் இன்னொருவருக்குக் கொடுக்குங் கொடையை உறுதிப்படுத்துவதற்கு, கொடுப்பார் கொள்வார் கையில் நீரை வார்ப்பது வழக்கம். இதற்குத் **தாரைவார்த்தல்** என்று பெயர். இத்தொடர் இன்று ஒருவன் ஒரு பொருளைத் தொலைத்துவிட்டமையைக் குறிக்கும். ஒரு பொருளைத் தொலைத்துவிடுவது, அதைக் கொடுத்துவிடுவதுபோலிருத்தலால், அதுவுங் கொடைச் சொல்லாற் குறிக்கப்பட்டதென்க.

4. வரையறுப்பு (Restriction)

பல பொருட்குப் பொதுவான சொல்லை அவற்றுள்ள ஒரே பொருளில் வழங்குதல் வரையறுப்பாகும்.

பிள்ளை என்னும் பொதுப்பெயரை வேளாளர்க்கு மட்டும் குலப்பட்டமாக வழங்குவதும், ஆண்பிள்ளையை அல்லது பெண்பிள்ளையை மட்டும் குறிக்க ஆள்வதும்; **கறி*** என்னும் பொதுச் சொல்லால் ஊன் கறியை மட்டும் உணர்த்துவதும்; குட்டி என்னும் இளமைப் பெயரை ஆடும் மக்களுமாகிய ஈரினத்திற்குமட்டும் சிறப்பாய்ப் பயன்படுத்துவதும்; வரையறுப்பிற் கெடுத்துக்காட்டாம்.

* இது Meat என்னும் ஆங்கிலச் சொல்லை யொத்தது.

யாம் நாம் என்னும் இரு பன்மைப் பெயர்களுள்; முன்னதைத் தனித்தன்மைக்கும் பின்னதை உளப் பாட்டுத் தன்மைக்கும், வகுத்துக்கொண்டதும் ஒருவகை வரையறுப்பே.

சில பொதுச்சொற்கள் ஆள்வான் கருத்தின்படி, உயர்ந்த பொருளையோ தாழ்ந்த பொருளையோ மட்டும் குறிக்கும். குலமகன் குலமகள் என்னும் தொடர்களின் முதற்சொல் உயர்குலத்தையே குறித்தல் காண்க.

சில பொதுச்சொற்கள், நற்பொருள் தீப்பொருள் ஆகிய இரண்டில் ஒன்றைமட்டும் உணர்த்தும். ஒழுக்கம் செய்கை குணம் மணம் என்பன நற்பொருளிலும், கருமம் காரியம் வினை நாற்றம் வீச்சம் என்பன தீப்பொருளிலும் உலகவழக்கில் வழங்கும். கருமம் என்று பழந்தீவினையையும் வினை என்று பிறப்பிற்கேதுவான செயலையும், காரியம்* என்று கருமாந்தரத்தையும் குறிப்பர். நாற்றம் என்பது செய்யுள் வழக்கில் நற்பொருளுணர்த்தும்.

"நாற்றம் தோற்றமும் ஒழுக்கமும் உண்டியும்"

(களவியல், உந)

என்றார் தொல்காப்பியர்.

"நாற்றம் உரைக்கும் மலருண்மை"

(நான்மணிக்கடிகை, சஎ)

என்றார் விளம்பிநாகனார்.

இழைத்தல் என்னும் வினை, பொதுவாய்த் தீமை செய்தலையே குறிக்கும்.

5. விரிப்பு (Extension)

ஒரு பொருட்குச் சிறப்பான சொல்லை, அதற்கினமான பிறபொருட்கும் வழங்குவது விரிப்பாம்.

கைம்மை நோன்பு நோற்றவளை மட்டும் குறிக்க வேண்டிய கைம்பெண் (கைம்பெண்டு, கைம்பெண்டாட்டி)

* இது வடார்க்காட்டு வழக்கு.

என்னும் பெயர், இன்று கணவனையிழந்த பெண்டிர் எல்லார்க்கும் பொதுப்பெயராய் வழங்குகின்றது.

பொன் என்பது பலவகைத் தாதுக்களையும் பொதுவாகச் சுட்டுவதும், செம்பு என்பது பலவகைத் தாதுக்களாலும் செய்யப்படும் ஒருவகைக் கலத்தைக் குறிப்பதும், தோடு என்பது ஓலையாற் செய்யப்பட்ட காதணியை மட்டும் குறிக்காது பிற கருவிகளாற் செய்யப்பட்டவற்றையும் குறிப்பதும், புள் என்பது பறவை நிமித்தத்தைமட்டுமன்றிப் பல்வேறு நிமித்தங்களையும் பொதுவாகக் குறிப்பதும் விரிப்பின் வகையாம்.

இரும்பிற்குக் கரும்பொன் என்றும், வெள்ளிக்கு வெண்பொன் என்றும் பெயர்.

> "தூண்டிற்பொன் மீன்விழுங்கி யற்று"
>
> (குறள் - கூ௩௧)

என்னுங் குறள்தொடரில், பொன் என்பது இரும்பைக் குறித்தது. வாய்ச்சொல்லாற் குறிக்கப்படும் குறியை வாய்ப்புள் என்பர்.

---

9. ஒழுக்கவியற் சொற்கள்

நல்லார் இயல்பு :

பிறரிடத்தன்புள்ளவர் நல்லார் என்றும், அஃதில்லாதவர் தீயார் என்றும் சொல்லப்படுவர். அன்புள்ள ஒருவர் ஒரு சிலர்க்கேனும் நன்மை செய்யாதிருத்தல் இயலாது. அன்பு எங்ஙனமும் வெளிப்படும். அவ்வெளிப்பாடு ஏதேனுமொரு பொருட் கொடையாகவே யிருக்கும்.

> "அன்பிலா ரெல்லாம் தமக்குரியர் அன்புடையார்
> என்பும் உரியர் பிறர்க்கு"
>
> (குறள் - எ௨)

என்றார் திருவள்ளுவர்.

இவ்வுண்மையை உணர்த்துவது நல்கு என்னும் சொல். இது நன்மையை யுணர்த்தும் நல் என்னும் வேரினின்று பிறந்தது. நல்லவர் கட்டாயம் பிறர்க்கு ஏதேனும் நல்குவர் என்பது இதனாற் குறிக்கப்பெறும் கருத்தாகும்.

முனிவர் இயல்பு :

அழகிய குளிர்ந்த அருளையுடைய முனிவர்க்கு **அந்தணர்** என்று பெயர்.

"அந்தணர் என்போர் அறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்கும்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்"

(குறள் - ௩௦)

என்றார் திருவள்ளுவர்.

இதனால், கைம்மாறு கருதாது எல்லாவுயிர்களிடத்தும் அன்பு செய்தலாகிய அருளில்லாதார்க்கு, அந்தணர் என்னும் பெயர் ஒரு சிறிதும் பொருந்தாதென்பது பெறப்படும்.

அரசர் இயல்பு :

அரசனுக்கும் குடிகட்குமுள்ள தொடர்பு தந்தைக்கும் மக்கட்குமுள்ள தொடர்பாகும். குடிகளை அரவணைத்துக் காப்பவனேயன்றி, அதிகாரத்தோடு ஆள்பவன் சிறந்த அரசனல்லன். அரசனைக் குறிக்கும் பெயர்களுள், **காவலன்** என்பது ஒன்றாகும். அரசனுக்குரிய தொழில் குடிகளைத் திறமையாய்க் காப்பதே என்னும் உண்மை, இச்சொல்லால் விளங்கும். ஓர் அரசனுடைய குடிகளை அவன் **அடி நிழலார்** என்று கூறுவதும் இக்கருத்துப்பற்றியே.

"மாநிலங்கா வலனாவான் மன்னுயிர்காக் குங்காலை
தானதனுக் கிடையூறு தன்னால்தன் பரிசனத்தால்
ஊனமிகு கள்வரால் பகைவரால் உயிர்தம்மால்
ஆனபயம் ஐந்துக்காத் தாளுவான் அல்லனோ"

(திருஆரூர். ௩௬)

என்றார் சேக்கிழார்.

அரசன் குடிகளைத் துன்பவெயிலினின்று காத்தற்கு அடையாளமாகவே, வெண்கொற்றக்குடை தாங்கியுள்ளான்.

"கண்பொர விளங்கும்நின் விண்பொரு வியன்குடை
வெயின்மறைக் கொண்டன்றோ வன்றே வருந்திய
குடிமறைப் பதுவே கூர்வேல் வளவ!"

(புறம்-௩௫, ௧௯-௨௧)

என்றார் வெள்ளைக்குடி நாகனார்.

"பலகுடை நீழலுந் தம்குடைக்கீழ்க் காண்பர்
அலகுடை நீழ லவர்"

(குறள் - ௧0௩௪)

என்று அரசனுடைய நாட்டைக் 'குடைநீழல்,' என்று வள்ளுவர் கூறியதும் இக்கருத்துப்பற்றியே.

கணவன் மனைவியர் இயல்பு :

கணவனும் மனைவியும் ஒருயிரும் ஈருடலுமாக ஒருவர்க்கொருவர் உரிமை பூண்டிருப்பதனால், இருவர்க்கும் முறையே **கிழவன் கிழத்தி** என்று பெயர். கிழமைபூண்டவன் கிழவன்; கிழமை உரிமை. கணவன் மனைவியர் காதல் **உரி**யெனப்பட்டமைக்கும் இதுவே காரணம். இருவரும் ஒருவர்க்கொருவர் கண்போற் சிறந்தவராதலின் **கண்ணுளன் கண்ணுட்டி** எனவுங் கூறப்படுவர்.

மனைவிக்கு **வாழ்க்கைத்துணை** என்றும், **இல் இல்லாள் மனை மனைவி குடி** என்றும் பெயரிருப்பதால், மனைவி கணவனுடன் ஒத்துழைத்து அவனுக்கு அடங்கி நடத்தல் வேண்டுமென்பதும், ஆடவன் பெண் துணையின்றி வாழ்க்கை நடத்துதல் இயலாதென்பதும், ஆடவன் வெளியேறிப் பொருளீட்டிக் கொணர்ந்துகொடுக்க மனைவி இல்லத்திலிருந்துகொண்டே தன்னையும் தன் கணவனையும் தன் மக்களையும் பேணவேண்டுமென்பதும் பெறப்படும்.* வலவனுக்கடங்காத குதிரைக்குத் **தட்டுவாணி** என்றும் **சண்டி** என்றும் பெயர். இப்பெயர்கள் கணவனுக்கடங்காத மனைவியையுங் குறிக்கும். †

---

* மனைவி வீட்டுவேலையைச் செய்யவேண்டுமென்று இங்குக் கூறியது பெரும்பான்மை பற்றியென அறிக.

† Jade என்னும் ஆங்கிலச்சொல் அடங்காக் குதிரையையும் அடங்கா மனைவியையுங் குறிப்பது ஒப்புநோக்கத்தக்கது.

ஆண் பெண் இயல்பு :

ஆண்மையுள்ளவன் ஆண்; பெண்மையுள்ளவள் பெண். ஆண்மை மறம்; பெண்மை விரும்பப்படும் தன்மை. நெறிப் படக் கருதிய கருத்துக்களையெல்லாம் வெளியிடுதலும், இருளுக்கும் பேய்க்கும் அஞ்சாமையும், உயிர்க்கிறுதிவரி னும் ஒழுக்கம் தப்பாமையும், பற்றலரைக் கண்டால் பணி யாது பொருதிறத்தலும், இடுக்கண் வருங்கால் நகுதலும், ஆண்மையாம்; முகத்தழகோடு அகத்தழகும் உடைமையும் ஆணவமின்றி யமைந்திருத்தலும், கல்வியறிவு நிரம்பியிருத் தலும், கணவனுக்கடங்கி நடத்தலும் பெண்மையாம்.

வறுமையால் ஒழுக்கங்கெடுதல்

உயர்ந்த மக்கள் வறுமையிலும் செம்மையாயிருத்தல் கூடுமாயினும், பொதுவாக வறுமையால் ஒழுக்கங்கெடு வதே மக்களியல்பாம். போக்கிலி என்னும் சொல் ஒரு போக்குமில்லாத ஏழையைக்குறிக்கும் சொல். அது போக் கிரி எனத் திரிந்து, கருதியதைச் செய்துவிடும் கயவனைக் குறிக்கும். இச்சொற்றிரிபும் பொருட்டிரிபும், உணவுக் கில்லாதவன் ஒழுக்கங்கெடுவதும் வலிந்து பொருள் வௌவு வதும் திண்ணம் என்னும் பொதுவுண்மையை உணர்த் துவனவாகும். சிறு கூரைவீட்டைக் குச்சுவீடு என்றும், குச்சில் என்றும் கூறுவது வழக்கம். குடிசையில் வசிப்பவ னைக் குறிக்கும் குச்சுக்காரி என்னும் சொல், ஒழுக்கங் கெட்டவளை யுணர்த்துவதும், மேற்கூறிய உண்மையை வலி யுறுத்தும்.

அகத்தழகின் சிறப்பு

முகத்தழகு யாவராலும் விரும்பப்படுவதொன்று. ஆனால் அகத்தழகு அதினும் சிறந்தது. ஆதலால், அழ கின்மையை யுணர்த்தும் பொல்லாங்கு பொல்லாப்பு என் னும் சொற்கட்கு, தீமை தீங்கு என்னும் பொருள்கள் ஏற் பட்டுள்ளன.

பொல் என்பது அழகையுணர்த்தும் பகாச்சொல். பொன்மை அழகு; பொல்லாமை அழகின்மை.

பொல்—பொன் = அழகான தாது. பொல் + அம் = பொலம். பொலம் = பொன். பொலங்கழல் = பொற்கழல். பொல் + பு = பொற்பு. பொல்லுதல் = அழகாயிருத்தல். பொற்ற = அழகிய, நல்ல.

"பொற்ற சுண்ணமெனப் புகழ்ந்தார்"

(சீவக - அஅடு)

என்றார் திருத்தக்கதேவர்.

பொல்லாத—பொல்லா = அழகில்லாத.

"பொல்லாச் சிறகைவிரித் தாடினாற் போலுமே"

என்று ஔவையார் பாடுதல் காண்க.
பொல்லாங்கு தீது; பொல்லாப்பு தீங்கு.

"புகைக்கினுங் காரகில் பொல்லாங்கு கமழாது"

என்று அதிவீரராம பாண்டியரும்,

"உள்ளதைச் சொன்னால் நொள்ளைக் கண்ணிக்குப் பொல்லாப்பு"

என்று பழமொழியும் கூறுதல் காண்க.

பொல்லான் பொல்லாதவன் என்பன தீயவனைக் குறிக்கும் பெயர்கள்.

தன்னலமின்மையால் கொள்கை தளராமை

ஒருவர் தன்னலத்தினால் கொள்கை தளர்வதும் அஃதின்மையால் உறைத்து நிற்பதும், ஒழுக்கம் குலம் மதம் கட்சி முதலிய பலதுறைகளிலும் கண்கூடாகக் காண்கின்றோம். எந்தக் கொள்கையையும் உறுதியாகக் கடைப்பிடிக்கவேண்டுமாயின், தன்னலமிருத்தல் கூடாது. கொள்கையென்றது இங்குப் பொதுநலக் கொள்கையை.

ஆசையின்மையையுணர்த்தும் விராகம் என்னும் வடசொல்லின் திரிபாகு பெயரான (தத்திதாந்தமான) **வைராக்கியம்** என்னும் சொல் விடாப்பிடியை யுணர்த்துதல் காண்க. ஆசையிருப்பின் விடாப்பிடி யிராதென்பதும், அஃதில்லாவிடின் விடாப்பிடியிருக்குமென்பதும், இச் சொல்லால் அறியக்கிடக்கின்றன.

அண்டின உயிரைக் காத்தல்

அடைக்கலங்காத்தல் உயர்ந்தோர்க்குச் சிறந்த அறமாகும். பழந்தமிழரும் ஆப்பிரிக்க மூர் வகுப்பினரும் இவ்வறத்தைக் கடைப்பிடித்து வந்தனர்.

> "இடைந்தவர்க் கபயம் யாமென்
> றிரந்தவர்க் கெறிநீர் வேலை
> கடைந்தவர்க் காகி ஆலம்
> உண்டவர்க் கண்டி லீரோ
> உடைந்தவர்க் குதவா னாயின்
> உள்ளதொன் றீயா னாயின்
> அடைந்தவர்க் கருளா னாயின்
> அறமென்னும் ஆண்மை என்னும்"

(கம்ப-விபீ-அடை, கசக)

என்று கம்பர் கூறுவது தமிழர் அறமே.

அடைந்தவர் மக்களாயின், அவர் தம்மால் அடையப்பட்டவரிடம் அடைக்கலம் வேண்டிப் பெறுவர். ஆனால், வாயில்லா அஃறிணை யுயிரிகள் எங்ஙனம் பேசும்? எங்ஙனம் வேண்டும்? இவ்வெளிய நிலையுணர்ந்தே, இல்லங்களை யடுத்து வாழும் சிற்றுயிரிகள் கொல்லும் ஆற்றல் வாய்ந்தனவாயினும், மக்கள் அவற்றைக் கொல்வதில்லை.

நல்ல பாம்புபோன்றே அரணையும் நச்சு நீர் உடையது. 'அரணை தீண்டினால் மரணம்' என்பது பழமொழி. ஆயினும், மக்கள் அதைக் கொல்வதில்லை; அதுவும் ஒன்றும் செய்வதில்லை.

வீட்டு முகட்டிலும் கூரையிறப்பிலும் கூடுகட்டி வாழ்வது அடைக்கலான் குருவி. "பிறப்பிறப்பிலே" என்றார் காளமேகரும். சிறுவரும் எளிதாய்ப் பிடித்துத் தீங்கிழைக்கும் வண்ணம், இக்குருவிகள் தாமாக வந்து இல்லங்களிற் கூடுகட்டி வாழும். பெரியோர் இவற்றைக் காவாவிட்டால் இவற்றிற்கு வாழ்க்கையில்லை. இதை யுணர்ந்த பெரியோர் இவற்றிற்கு அடைக்கலான் எனப் பெயரிட்டனர். இவை இல்வாணரை அடைக்கலமடுத்ததென்பதும், இவற்றைக்

காத்தல் அவர் கடமை என்பதும், இச்சொல்லாற் குறிக்கப்படும் கருத்தாகும்.

தலைவன் ஒழுக்கம் :

எக்கூட்டத்தையும் நடத்தும் தலைவனுக்கு ஒழுக்கம் இன்றியமையாததாகும். இக்கடமையை இக்காலத்தார் கவனிப்பதில்லை; உணர்வதுமில்லை. தலைவன் செம்மையாயிருந்தால்தான் அவனைப் பின்பற்றுவோரும் செம்மையாயிருப்பர். பிறர் ஒன்றைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறவன் அல்லது விரும்புகிறவன் தானும் அதைச் செய்யவேண்டும். சொல்லுகிறவன் முந்திச் செய்தால்தான் கேட்போரும் பிந்திச் செய்வர். "சொல்வதெளிது; செய்வது அரிது." சொல்வதைச் செய்து காட்டினால்தான் சொல் வலியுறும்; கேட்போரும் கைக்கொள்வர். பெரியோரைப் பின்பற்றுதலே சிறியோர் இயல்பாதலின், பெரியோரும் தலைவரும் தகாச் செயலை நீக்கித் தக்க செயலையே செய்தல் வேண்டும்.

தலைவனுக்குரிய பெயர்களுள் செம்மல் என்பது ஒன்று. இது செம்* என்னும் சொல்லினின்று திரிந்தது. செம்மையாய் ஒழுகுபவன் செம்மல். இச்சொல்லால், எத்தலைவனுக்கும் ஒழுக்கம் இன்றியமையாதது என்பது பெறப்படும். ஒழுக்கத்தில், சிறியோர் பெரியோரைப் பின்பற்ற வேண்டுமென்னுங் கருத்துப்பற்றியே, பிறர்க்கு ஒல்லும் வகையில் செல்லும் வாயெல்லாம் நன்மை செய்தற்கு, ஒப்புரவு (அல்லது ஒப்புரவொழுகல்) என்றுபெயர். † அலங்கரித்தலை ஒப்பனை செய்தல் என்பதும் இக்கருத்துப் பற்றியே.

---

* பண்புச் சொற்களை 'மை' விகுதி கொடுத்துக் கூறுவது இலக்கணவாசிரியர் வழக்கு. அவ்விகுதியின்றிச் சொல்லைமட்டும் கூறுவது மொழிநூலாசிரியர் வழக்கு எனவறிக.

† "இம்மைச் செய்தது மறுமைக் காமெனும், அறவிலை வணிகன் ஆயலன் பிறரும், சான்றோர் சென்ற நெறியென, ஆங்குப் பட்டன் றவன்கை வண்மையே" (புறம். கஙச) என்றார் உறையூர் மோசியார்.

சிறந்த விருந்து :

உறவினரையும் நண்பரையும் பேணுதலும் அவர்க்கு விருந்தளித்தலும் இல்வாழ்வான் கடமையெனினும், புதுமையாய் வந்தோர்க்கு விருந்தளித்தலே சிறப்பாம். விருந்து என்னும் சொல் முதலாவது புதுமையைக் குறிக்கும். பின்பு அது ஆகுபெயராய்ப் புதுமையாய் வரும் ஆளையும் அவருக்கிடும் உணவையும் குறித்தது. விருந்துண்போரில் சிறந்தவர் புதிதாய் வந்தவர் என்பது தமிழர் கருத்து. இதனால், தமிழரின் விருந்தோம்பற் சிறப்பு அறியப்படும்.

உண்மையின் இயல்பு :

உண்மை என்பது சொல்லைமட்டும் பற்றிய அறமன்று. உள்ளும் புறம்பும் ஒத்திருப்பதே உண்மை. உள்ளம் வாய் மெய் ஆகிய முக்கரணங்களும், ஒருங்கே உண்மையில் ஒத்திருத்தல்வேண்டும். இவ்வியல்பையறிந்தே, உண்மை வாய்மை மெய்ம்மை என உண்மைக்கு முப்பெயரிட்டனர் முன்னோர். உள்ளத்தைப்பற்றியது உண்மை; வாயைப் பற்றியது வாய்மை; மெய்யைப்பற்றியது மெய்ம்மை*

உண்மை சொல்லைமட்டும் பற்றியதென்னும் தப்புக் கொள்கையாலேயே, பொல்லாதவர் பொய்யாணையிடுவதும், பிறர் அதை நம்பி ஒப்புக்கொள்வதும், நேர்கின்றன.

உளத்தொடு பொருந்தாது சொல்லொடும் மெய்யொடும் மட்டும் பொருந்துவது ஒருபோதும் உண்மையாகாது. உளத்தொடு பொருந்திய உண்மையுரைப்பவர் திருந்திய வொழுக்க முடையவராயிருத்தல் திண்ணம் என்னும் கருத்தே.

> " பொய்யாமை பொய்யாமை யாற்றின் அறம்பிற
> செய்யாமை செய்யாமை நன்று "
>
> (குறள் - உகூஎ)

என்ற குறளின் அடிப்படை என்க.

---

* மெய்ம்மை என்னுஞ் சொல்லை 'மெய்' என்னும் உடம்பின் பெயரடிப் பிறந்ததாகக் கொள்ளுதலால் "பொய்யான வுடம்பை மெய் யென்பது மங்கல வழக்கு" என, இலக்கண உரையாசிரியர் கூறுவது பொருந்ாது.

உடல் வலியால் தீமை

ஒருவர்க்கு உடல்போன்றே உள்ளமும் வலிமையடைதல் வேண்டும். உள்ள வலிமைக்கு அடிப்படை அறிவே. இதனால், அறிவை 'உரன்' என்றார் திருவள்ளுவர். உரன் வலிமை.

" உரனென்னுந் தோட்டியான் ஓரைந்துங் காப்பான்
வரனென்னும் வைப்பிற்கோர் வித்து "

(குறள் - உச)

என்பது குறள்

'அறிவே ஆற்றல்' ('Knowledge is power') என்பர் ஆங்கிலரும்.

உளவலிமையோடு கூடிய உடல் வலிமை கூடத் தீமை விளைக்கும் என்பது, துறவியர் கருத்து. இதனாலேயே அவர் நோன்பாலும் தவத்தாலும் தம் உடலை ஒடுக்குவர். உளவலிமையோடு கூடாத உடல் வலிமையோ, பிறர்க்குப் பெருந்தீங்கு விளைப்பது திண்ணம்.

உடல் பருத்தவனைக் குண்டன் என்றும் தடியன் என்றும் கூறுவது உலக வழக்கு. இப்பெயர்கள் தீயவன் அல்லது கொடியவன் என்னும் பொருளைப் பெற்றுள்ளன. தேவார ஆசிரியரும் திவ்வியப்பனுவல் ஆசிரியருங்கூடச் சமணரைக் குண்டர் என்று கூறுவர்.

உடல் தடித்தவன் குறும்பு அல்லது தீங்கு செய்வான் என்பது, மேற்கூறிய கூற்றால் விளங்கும்.

அறக்கடன் :

ஒருவன் கடமையாகச் செய்யவேண்டிய பல வினைகளுள், அறமும் ஒன்றாகும். உயர்திணையைச் சார்ந்த காரணத்தினாலும், உலகம் கடவுளைத் தலைமையாகக் கொண்ட ஒரு மாபெருங் குடும்பம் என்னுங் கருத்தினாலும், ஒவ்வொருவனும் பிறர்க்கு, அவருள்ளும் சிறப்பாக ஏழை எளியவர்க்கு, தன்னால் இயன்றவரை உதவியும் நன்மையும் செய்தல்வேண்டும். இங்ஙனம் செய்தற்குக் கடப்பாடு என்று பெயர்.

"கைம்மாறு வேண்டா கடப்பாடு மாரிமாட்
டென்னாற்றுங் கொல்லோ வுலகு."

(குறள் - ௨௧௧)

என்றார் திருவள்ளுவர்.

கடப்பாடு என்னும் சொல்லின் முதற்பொருள் கடன் என்பதே. ஒவ்வொருவரும் அறஞ்செய்யவேண்டுவது கடன் என்னும் கருத்தினால், அச்சொல்லுக்கு ஒப்புரவொழுகல் (உபகாரஞ் செய்தல்) என்பது வழிப்பொருளாய்த் தோன்றிற்று.

படைஞன் இயல்பு :

படைஞர் போரில் ஒருகால் தம் உயிரிழக்குமாறு பகைவரைக் கொல்லுந் தொழிலை அல்லது வெல்லுந் தொழிலை மேற்கொண்டிருப்பதனாலும், அவர்களின் நாட்டுத் தொண்டும் நிலையாமைச் சிறப்பும் நோக்கி அவர்கட்குக் கொடுக்கப்பட்டிருக்கும் உரிமை அல்லது ஒழுக்கவிதித் தளர்ச்சியினாலும், அவர்கள் பிறர்பொருளை விரும்பியவிடத்து அவரைக் கேளாமலே எடுத்துக்கொள்வது வழக்கம். இதற்குத் **தாராளம்** என்று பெயர். தார் என்பது சேனை. ஆளம் என்பது ஆளின் தன்மை. தாராள், படைஞன். தாராளம் ஒருவரைக் கேளாமலே அவர் பொருளை எடுத்துக்கொள்ளும் படைஞன் இயல்பு. ஒருவர்க்குரிய இடத்தில் அவரைக் கேளாமற் புகுவதும் தாராளம் எனப்படும். பொருளை வௌவுவதும் உரிமையை வௌவுவதும் ஒன்றே.

மங்கலவழக்கு :

ஒருவர் துன்புறும்போது, அவரை ஆற்றித் தேற்றுவதும் அவரொடு தாமும் சேர்ந்து துன்புறுவதும், உயர்ந்தோர் இயல்பு. கண்ணன்ன கேளிரை இழப்பதும், எரி போன்ற வறுமையால் வாடுவதும் பெருந்துன்பமாம். அத்துன்பங்களை அவற்றிற்குரிய சொல்லாற் குறிப்பினும் அவற்றால் துன்புறுவோர்க்குத் துன்பம் பெருகுமென்று கருதி, இன்பமும் நன்மையும் குறிக்கும் சொற்களால்

அவற்றைக் குறித்து வந்தனர் பண்டை மேலோர். இதனை மங்கல வழக்கென்பர் இலக்கண வாசிரியர்.

செத்தானைத் துஞ்சினன் என்றும், சாவைப் பெரும் பிறிது என்றும், சுடுகாட்டை நன்காடு என்றும், தாலி யறுத்தலைத் தாலி பெருகிற்று என்றும், வறுமையை நிரப்பு என்றும், வறுமைப்பாட்டை நல்கூர்தல் என்றும், கூறுவது மங்கல வழக்காம்.

துஞ்சுதல் தூங்குதல். நிரப்பு நிறைவு. நல்கூர்தல் நன்மை மிகுதல்.

இனி, சாவுக்கேதுவான நச்சுயிரிகளையும் மங்கலச் சொல்லாற் குறிப்பது வழக்கம். எ. டு: நல்லபாம்பு.

பெரியோரைச் சுட்டாமை:

பெரியோரைக் கையினாற் சுட்டுவது அவமதிப் பென்று கருதி அங்ஙனம் செய்வதில்லை. சுட்டநேர்ந்த விடத்துக் கையாற் சுட்டாது சொல்லாற் சுட்டுவது வழக்கம். அங்ஙனம் சொல்லாற் சுட்டும்போதும் அவர்கள் இவர்கள் என்னும் படர்க்கைச் சொல்லாலன்றி, நீர் நீங்கள் என்னும் முன்னிலைச் சொல்லாற் சுட்டக் கூடா தென்று கொண்டு, தாங்கள் என்னும் படர்க்கைச் சொல் லாற் சுட்டுவர். அதுவும் நாளடைவில் முன்னிலைத் தன்மையடைந்து விட்டதென்றும், மிகப் பெரியோர்க்கு அச்சொல் போதாதென்றும் கருதி, மடத்தம்பிரானரை அங்குத்தை யென்னும் படர்க்கைச் சொல்லால் முன் னிலைப்படுத்திக் கூறுவது சிவமட மரபு.

அங்குத்தை யென்பது அவ்விடம் என்று பொருள் படும் சொல். தம்பிரானொடு உரையாடுபவர் நீங்கள் என்னும் பொருளில் இச்சொல்லை வழங்குவர்.

10. சொற்குடும்பமும் குலமும்

மக்களைப்போன்றே, சொற்களும் குடும்பங் குடும்பமாகவும் கூட்டங் கூட்டமாகவும் இயங்குகின்றன. குடும்பத்தினின்று குடும்பும், குடும்பினின்று குடியும் குடியினின்று குலமும், குலத்தினின்று இனமும், இனத்தினின்று வரணமும், மக்கள் மரபில் கிளைத்துப் பெருகுவதுபோலச் சொன் மரபிலும் கிளைத்துப் பெருகுகின்றன.

சொன்மரபை விளக்குதற்கு, ஈங்கொரு குடும்பமும் அதன்வழிப்பட்ட குலமுங் காட்டப்பெறும்.

'உல்' என்பது வளைவைக் குறிக்கும் ஒரு வேர்ச்சொல்.

உல்—உலவு. உலவுதல் = வளைதல், சுற்றுதல், திரிதல். உல்—உலா. உலா = சுற்றித் திரிதல், அரசன் நகரை வலமாகச் சுற்றுதல், அதைப் பாடிய பனுவல்.

உலவு—உலாவு, உலா = உலாத்து.
உல்—உல, உலத்தல் = வளைதல், உருளுதல், சுழல்தல்.
உல—உலம் = வளைவு, உருட்சி, திரட்சி, சுழற்சி.
உலம் + வா = உலமா; உலம்வரு—உலமரு.
உலமருதல் = சுழலுதல்; உலமா—அலமா.
உலம்—உலக்கை = உருண்டு திரண்ட தடி.
உலவு—உலகு—உலகம் = உருண்டையா யிருப்பது.
உல்—உர்—உரவு = உலவு.
உர்—உருள்—உருளி, உருளை, உருண்டை.
உருள்—உருட்டு. உருண்டை—உண்டை.
உருள்—உருளை—உருடை—ரோதை (கொ.)
உல்—உழல். உழலுதல் = சுழலுதல், வருந்துதல்.
'உல்—குல்.'

குல்—குலவு. குலவுதல் = வளைதல்.

குல்—குள்—குளம்—குளம்பு = வட்டமான பாதம். குளம்—குடம் = வளைவு; குடம்—குடந்தம் = வளைவு, வணக்கம்; குடம்—குடா = வளைவு, வளைந்தகடல். வளைகுடா விரிகுடா என்னும் வழக்குகளை நோக்குக. குடர்வடி =

வளைந்தபாதம், 'குடாவடியுளியம்' என்றார் இளங்கோவடிகள் (சிலப்பதிகாரம்).

குடம்—(குடகம்)—கடகம் = வட்டமான பெட்டி, தோள்வளையல். குடம்—குடி = வளைவு. குடி—குடில்—குடிலம் = வளைவு. குடிகை — கடிகை = வட்டமான நாழிகை வட்டில், தோள்வளையல். நான்மணிக்கடிகை என்னும் பெயரை நோக்குக.

குடம்—குடை = வளைவு. குளம்—குணம்—குணக்கு = வளைவு. குணக்கு—குணுக்கு = காதுவளையம். குல்—குர் — குரம் = குளம்பு. குரம் — குரங்கு = வளைவு, கொக்கி. குரம்—குரவை = வட்டமாக நின்று ஆடுங் கூத்து.

குனுகுதல் = சிரித்துக் குனிதல். குல்—குன்—குனி. குனிதல் = வளைதல். குன்—குனுகு. கூள்—கூளி = வளைந்த வாழைப்பழவகை. கூன் = வளைவு, வளைந்த முதுகு. கூன்—கூனி = வளைந்த சிற்றிறால். கூன்—கூனல், கூன்—கூனை = கூனுள்ள தோற்சால்.

குள் — கொள் = வளைந்த காணக்காய். கொள்—கொட்பு = சுற்று. கொள்—கோள் = கதிரவனைச் சுற்றும் கிரகம். கொள்—(கொட்கு)—கொக்கு = வளைந்த கழுத்தை யுடைய நீர்ப்பறவை. கொட்கி — கொக்கி = வளைந்த மாட்டி. கொள்—(கொம்)—கொம்பு = வளைந்த கோடு. கொள்—கொடு. கொடுவாள் = வளைந்தகத்தி. கொடுமை = நேர்மையின்மை. கொடுங்கோல் = வளைந்தகோல். கொடுக்காய்ப்புளி = புளிபோல வளைந்த காயையுடைய மரம். கொடு—கொடுக்கு = வளைந்தவுறுப்பு. கொள்—கோள்—கோளம் = உருண்டை. கோள்—கோளா = உருண்டையான இனிப்புப் பலகாரம். குல்—கொல்—கோல்—கோலி = உருண்டையான விளையாட்டுக் கருவி.

கோள்—கோண் — கோணு. கோண் — கோணம் = வளைவு, வளைந்தமூக்கு, பிறைமுக அம்பு. கோண் — கோணல். கோண்—கோணை—கோணையன்.

கோண் — கோடு = வளைவு. கோடுதல் = வளைதல். கோடு — கோட்டம் = வளைவு, ஊர்கோள். கோடு — கோட்டை = வளைந்தமதில், மதில் சூழ்ந்த இடம், ஊர்கோள்.

உல் = சுல்

சுல்—சுலவு. சுலவுதல் = வளைதல்.

சுல்—சுள்—சுளை—சுளையம். சுளையமாடுதல் = சுற்றித் திரிதல். சுள்—சுளி. சுளித்தல் = முகத்தோலை வளைத்தல். சுளி—சுழி = வட்டமானகோடு, அதனாற் குறிக்கப்படும் குறும்பு, நீர்ச்சுற்று. சுழி—சுழியம்—சுசியம் = உருண்டைப் பலகாரவகை. சுள்—(சுட்டு)—சுட்டி = வட்டமான கோடு அல்லது புள்ளி, வட்டமான நெற்றியணி, சுழி, சுழியாற் குறிக்கப்படும் குறும்பு, குறும்பன். சுழி—சுழியன் = குறும்பன்.

சுல்—சுன்—சுன்னம் = வட்டம், வட்டமான கோடு. சுல்—சுற்று. சுற்றுதல் = வளைதல், திரிதல், சூழ்தல், சுழலுதல். சுழி—சுழல்.

சுள்—(சூள்)—சூழ். சூழ்தல் = வளைதல். சுல்—சுர்—சூரல் = சுழல்வளி. சுர் — (சுறு) — சூறை = சுழல்வளி. சூறை + வளி = சூறுவளி.

உல்—துல்

துல்—துள் — துண்டு— துண்டம் = வளைந்த மூக்கு. துண்டு—துண்டி — தூண்டி = வளைந்தமுள். தூண்டி — தூண்டில்.

துள்—(துடம்)—தடம் = வளைவு,

",, தட என்கிளவி கோட்டமும் செய்யும்"

என்பது தொல்காப்பியம். (உரியியல், 23)

துல்—தில்—திரி. திரிதல் = சுற்றுதல். திரித்தல் = வளைத்தல், முறுக்குதல், உருட்டுதல். திரி = முறுக்குண்ட துணி அல்லது கயிறு, திரி—திரிகை = சுற்றும் கல், அல்லது சக்கரம். திரிகை—திகிரி—சக்கரம் (இலக்

கணப்போலி). திர்—(திரு)—திரும்—திரும்பு, திரும்புதல் = வளைதல். திருமுதல் = வளைதல்.

திரும்—தெரும். தெரும் + வரல் = தெருமரல்.

"அலமரல் தெருமரல் ஆயிரண்டும் சுழற்சி"

என்பது தொல்காப்பியம். (உரியியல், 13.)

திரு—திருகு, திருகுதல் = முறுக்குதல். திருகு—திருக்கு = முறுக்கு, வஞ்சனை.

உல்—நுல்

நுல்—நுள்—நுடம் = வளவு, வளைந்தகால். நுல்—நுறு—நெறி. நெறித்தல் = வளைதல், வளைத்தல்.

உல்—புல்

புல்—புர்—புரள்—புரளி. புரள்—புரட்டு—புரட்டல். புரள்—பிறழ். புரண்டை—பிரண்டை = திருகியிருக்கும் கொடிவகை.

புர்—புரி. புரிதல் = வளைதல். புரி—புரிசை = வளைந்த மதில். புரி = மதில் சூழ்ந்தநகர், முறுக்குண்ட கயிறு அல்லது நூல். புர்—புரு—புருவம் = வளைந்த கண்பட்டை.

புரி—பரி—பரிசு—பரிசல் = வட்டமான மிதவைக் கூடை. பரி—பரிதி—பருதி = வட்டமான கதிரவன். பரி—வரி = வளைந்தகோடு, கோடு. வரிதல் = வளைத்துக் கட்டுதல்.

புல் — புள்—பள் — பண் — பண்டி — வண்டி = வளைந்த சக்கரம், சக்கரத்தையுடைய சகடம். கபிலையேற்றச் சக்கரத்தைக் கமலைவண்டி என்று உழவர் கூறுதல் காண்க.

பண்டி—பாண்டி—பாண்டில்.

பாண்டி = வட்டமான ஓடு, அதைக்கொண்டு விளையாடும் விளையாட்டு. பாண்டில் = வட்டமான கிண்ணம், அகல், தாமரை, உருண்டு திரண்ட எருது.

புள்—பள்—வள்

வள்—வள்ளம் = வட்டமான கலம், மரக்கால். வள்—வள்ளி = வளைந்தகொடி. வள்—வளார்—விளார்—மிலாறு = வளைந்த குச்சு அல்லது பிரம்பு. வள்—வளி = வளைந் தடிக்கும் காற்று.

வள்—வளை = வளைந்த சங்கு, வளையல்.

வளை—வளையல், வளையம், வளைவி. வளை—வளைவு—வளவு. வளை—வளைசல்—வளசல். வளை + அகம் = வளாகம் = வளைந்த அல்லது சூழ்ந்த இடம்.

வள் — வண் — வணர் = யாழ்க்கோட்டின் வளைந்த பாகம். வணர்—வணரி = வளைதடி. வண்—வணம். வணங்கு—வணக்கம். வணங்குதல் = வளைதல், வழிபடுதல். வணங்கு—வாங்கு. வாங்குதல் = வளைதல். வாங்கு—வங்கு—வங்கி = வளைந்த வளையல், வளைந்த கத்தி (பிச்சுவா).

வண்—வண்டு = வளையல், வட்டமான வண்டுவகை. வள்—வட்டு = வட்டமான ஓடு, வட்டமான அச்சுக் கருப்புக்கட்டி.

வட்டு—வட்டம். வட்டு—வட்டி = வட்டமானபெட்டி. வட்டி—வட்டில் = வட்டமான கலம்.

வட்டி—வாட்டி = வளைப்பு, முறை, தடவை.

வட்டு—வட்டை = சக்கரச்சூட்டு.

வட்டை — வடை = வட்டமான பலகாரவகை. புல்—பல்—வல்.

வல்—வல. வலத்தல் = வளைதல், வளைத்தல். வல்—வலை = வளைந்த கயிற்றுக் கருவி.

வள்—வாள் = வளைந்த கத்தி, கத்தி.

வாள்—வாளி = வளையம், பிடிவளையமிட்ட கடைகால், பிறைமுக அம்பு.

வாள்—வாடு—வாட்டம் = வளைவு, முகம் வளையும் வருத்தம், பயிர்வளையும் வறட்சி, சரிவு.

வாள் — (வாளம்) — வாணம் = வளையும் நெருப்பு வேடிக்கைக் கருவி, பிறைமுக அம்பு.

உல்—முல்

முல்—முள்— (முளம்) — முடம் = வளைவு, காலின் வளைவு.

முடம்—முடங்கு. முடங்குதல் = வளைதல், மடிதல், தூங்குதல்.

முடங்கல் = ஓலைச்சுருள், திருமுகம்

முடங்கு—மடங்கு. மடங்குதல் = வளைதல், திரும்புதல், அடங்குதல். மடங்கு = மடியளவு.

மடங்கு—மடங்கல் = திரும்பிப்பார்த்துச் செல்லும் அரிமா, அதைப்போன்ற கூற்றுவன்.

மடங்கு — மடக்கு = மடக்கும் கத்தி, ஒரு சொல் திரும்பத்திரும்ப வந்து பொருள் வேறுபடும் சொல்லணி.

முடம்—முடி—மடி. மடிதல் = வளைதல், மடங்குதல்.

மடி = மடங்கிக் கிடக்கும் சோம்பல், சோம்பேறி, மடிக்கும் ஆடை; அரைமுன் மடித்துக் கட்டும் ஆடைப் பகுதி, மடங்கு, கட்டுக்கிடை, அதனால் உண்டாகும் நாற்றம்.

முல்—முர்—முருகு = பிறைபோல் வளைந்த காதணி.

முர்—முறு = முறி. முறிதல் = வளைதல், வளைந்து ஒடிதல். முறி—மறி. மறிதல் = மடங்குதல், மறித்தல் = மடக்குதல்.

முறு —முறுகு. முறுகுதல் = திருகுதல். முறுகு—முறுக்கு. முறு—முறை = வளைவு, தடவை (turn).

முறு—முற்று. முற்றுதல் = சூழ்தல். முற்று—முற்றுகை. முற்றுகையிடுதல் = படைகொண்டு பகைவர் நகரைச் சூழ்தல்.

மேற்காட்டிய சொல் வரிசையில் உல் என்பதிலிருந்து உழல் என்பது வரையும் ஒரு குடும்பமாகும். அதனொடு

N49

குல் சுல் துல் நுல் புல் முல் என்னும் வழிவேர்கள் மட்டும் சேர்ந்து ஒரு குடும்பாகும். இவ்வழிவேர் ஒவ்வொன்றி னின்றும் திரிந்த சொற்றொகுதி ஒவ்வொரு குடியாகும். முதலிலிருந்து முடிவு வரை எல்லாஞ் சேர்ந்து ஒரு குல மாகும் என அறிக.

உல் என்னும் வேரிலிருந்து முற்றுகை என்னும் சொல் வரையும் எல்லாச் சொற்களும் தொடர்புற்றிருப் பதையும், வளைவு என்னும் ஒரே கருத்தை யடிப்படையாகக் கொண்டு அவை தத்தம் பொருளை யுணர்த்துவதையும், உயிரொடு கூடி மொழிமுதல் வரும் எல்லா மெய்களும் அடி வேருடன் சேர்ந்து வழிவேர்களைப் பிறப்பித்தலையும், பகர முதற் சொல்லின் திரிபாக வகர முதற் சொற்கள் தோன்றுதலையும், மொழி முதல் உகரத்தின் திரிபாக அகரமும் எகரமும் வருதலையும், எல்லாச் சொற்கும் காட் டப்படும் பொருள் இன்றும் இருவகை வழக்கிலும் வழங்குவதையும், இவற்றுள் எதுவேனும் எவையேனும் வடமொழிச் சென்று வழங்கினால் அவை தமிழி னின்று அங்குச் சென்றன என்று கொள்வதல்லது வட மொழியினின்று தென்மொழிக்கு வந்தன என்று கொள் வது ஒரு சிறிதும் உத்திக்கும் பகுத்தறிவிற்கும் பொருந்தா தென்பதையும், தெற்றெனக் கண்டுகொள்க.

TAMIL NADU ARCHIVES
No.
110176
EGMORE, MADRAS-8